

Giới thiệu Yêu Anh Sánh Ngang Cùng Trời Đất

Truyện Yêu Anh Sánh Ngang Cùng Trời Đất, chuyện nói về một cô gái, cô là một bác sĩ trẻ tuổi vừa mới tốt nghiệp ra trường.

Nhưng may mắn được nhận vào một bệnh viện lớn. Đó cũng là thách thức cũng như cơ hội để cô phát triển mình, nhưng hàng loạt chuyện li kỳ liên tiếp xảy ra đến với cô cho đến khi gặp được anh, người mang lại cho cô sức mạnh tình yêu để đương đầu với mọi sóng gió.

Thể loại truyện teen pha lẫn trinh thám của tác giả Nhím Xù hứa hẹn mang đến cho độc giả một tựa truyện hay và lôi cuốn và không vì thế mà mất đi tính lãng mạn trong tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Sánh Ngang Cùng Trời Đất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

*** Cuộc đời nhàm chán mãi cũng chẳng có gì vui ***

"- Bíp bíp, tránh đường nào "Cô nhăn mày, một ông lão bệnh nhân đang chống nạng bước từng bước dè dặt đi qua xe đẩy của cô, ông lão quay sang mỉm cười với cô bằng một bộ mặt bất lực. Mẹ kiếp, cô còn có bệnh nhân đang chờ kìa.

- Bác sĩ Dân, phòng 203 thiếu thuốc vắc xin
- Bác sĩ Dân, bệnh nhân X bị gãy tay, bệnh nhân Y bị chệch xương đùi.
- Bác sĩ Dân, làm ơn nhanh chân một chút, bệnh nhân đang chờ kìa
- Bác sĩ Dân, có thể nhanh hơn một chút không, LẠI CÓ BỆNH NHÂN GỠY CHÂN KÌA

....

Một ngày của Dân Tâm tôi chính là trôi qua giống như một con quay như vậy, người này xoay một cái, người kia xoay một cái, thế là kết thúc một ngày. Làm một bác sĩ cũng là một nghệ thuật đó chứ, đặc biệt phải có tính kiên nhẫn cao.

Nhưng mà cuộc đời nhàm chán mãi cũng chẳng có gì vui. Ông trời rất thích thử thách con người, đến một ngày hồ đen của bạn rồi cũng sẽ xuất hiện, kéo theo bạn vào vùng tâm bão

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Sánh Ngang Cùng Trời Đất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Cô cũng rất thông minh đấy

Hôm nay đến lượt cô trực đêm tại bệnh viện, có lẽ ở cái bệnh viện này, cô là người trực nhiều nhất. Vì sao ư, vì những người khác có gia đình, có người để họ chăm lo, ở cạnh, còn cô thì không có. Vì họ sợ cô đơn, còn cô thì không sợ, nếu bạn phải hàng ngày, hàng giờ đối mặt với nó thì đến lúc nào đó nó sẽ chẳng còn quan trọng nữa, cuộc đời có rất nhiều thứ khác khiến bạn phải quan tâm hơn thế, vì vậy cô hay trực hộ họ. Dân Tâm lớn lên trong một cô nhi viện nghèo của thành phố, cô đã từng chôn mẹ sơ ra ngoài, chẳng vì sao cả, chỉ là cô thấy trong đó quá ngột ngạt, cô cũng đã từng cướp tiền của một đứa bạn chỉ vì nó không chịu chia bím bím cho cô, thế là cuối cùng bị mẹ sơ mắng cho một trận. Tính tình của cô vốn bụi bặm như vậy, đến giờ vẫn thế. Cho đến khi cô được bà nhận nuôi, chỉ tiếc là bà tôi cũng mất rồi.

Cuộc đời nhiều lúc thật éo le, nếu ông trời muốn chìm bạn xuống, thì sẽ chìm xuống đến tận cùng.

Khi Dân tâm trở về phòng trực thì trời cũng đã khuya, cô vươn vai vài cái rồi ngã luôn xuống giường, phải tranh thủ đánh một giấc, có thể nửa đêm sẽ có bệnh nhân. Nói thế rồi cô tắt đèn, nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Dân Tâm ngủ được đến nửa đêm thì tỉnh lại, cô thường hay bị như thế, có lẽ đã trở thành thói quen xấu, lười xuống giường nên cô cứ nằm im như vậy. Không gian xung quanh im ắng đến lạ thường

Tiếng đồng hồ vang lên từng tiếng tích tắc ổn định

" Tích tắc, tích tắc..."

Chợt cô nhận ra cả tiếng bước chân nhỏ nhỏ vang lên trong phòng, mùi máu tanh thoang thoảng trong không khí, cô nhanh chóng vớ lấy con dao mổ trên chiếc kệ gần giường.

Tiếng bước chân ngày càng gần rồi đột nhiên không còn nghe thấy gì nữa, tất cả lại trở về trạng thái im lặng như tiếng bước chân vừa nãy không hề tồn tại

Dần Tâm nắm chặt con dao mổ, tim đập thình thịch, tay nhon nhót mồ hôi, giờ này còn ai vào phòng cô nữa, lại không bật đèn...? Cho đến khi Dần Tâm kịp suy nghĩ thì một con dao đã kề trước cổ cô, cô giật mình, người căng cứng như dây đàn:

- Mu...ón lấy..lấy thuốc hay cần băng bó vết thương

Giọng cô bắt chợt run rẩy. Con dao trên cổ đã nói lòng, cô dang tay định bật đèn:

- KHÔNG ĐƯỢC BẬT

Con dao lại kề vào cổ khiến Dần Tâm giựt ngay tay về. Cô cũng rất nghe lời nói nhỏ lại, có thể hẳn ta đang bị truy sát

- Nếu không bật sao tôi kiểm tra được vết thương của anh

Giọng cô đã dần quay về trạng thái ổn định

- Khâu qua loa là được - Giọng hẳn có chút run rẩy

Nói xong hẳn đồ gục xuống người cô, thở hổn hển, dường như lời nói ban nãy khiến hẳn mất khá nhiều sức lực. Dần Tâm bật đèn pin, bắt đầu kiểm tra người hẳn. Vết thương ở bụng phải của hẳn đặc biệt sâu, gần ruột, chảy rất nhiều máu. Cô bắt đầu tiến hành các bước khâu, ngoài ra còn một vết đạn trên hõm vai, hết thuốc tê, cô cảm thán, chết mẹ anh đi.

Hắn bỗng nhiên nắm lấy tay cô, rít lên:

- Không có thuốc tê ?

- Chỗ tôi hết rồi - Dần Tâm vừa nói vừa cầm lấy kéo, tiếp tục công việc, cô thấy thỉnh thoảng hẳn gồng mình lên. Cô cảm thán, coi như anh chịu đựng giỏi

Hắn nói chuyện với tôi như để phân tán cơn đau:

- Sao cô biết tôi cần thuốc hay băng bó vết thương

Dần Tâm với lấy con dao:

- Đây là phòng ngủ của bác sĩ,nếu là bệnh nhân nguy cấp, anh nghĩ họ vào đâu? Họ sẽ vào phòng trực kia, ở đó mới có bác sĩ giúp đỡ họ, chẳng ai hăm vào phòng nghỉ làm gì. Trừ phi anh là trộm hoặc kẻ bị thương đang bị truy nã. Nếu là trộm, xin lỗi phòng trực này trừ đồ y tế ra thì đến cái tivi còn chẳng có, nếu muốn ăn trộm thì đến phòng nội tạng hiến kia, còn nữa, trên người anh có mùi máu tanh, tôi là bác sĩ, đặc biệt nhận ra mùi đó. Anh chỉ có thể là kẻ bị thương, vì đang bị truy nã nên không thể ngang nhiên vào phòng trực được, có người quan sát ở đó, nên anh mới vào đây. Nhưng mà nếu chẳng may không có người nghỉ trong này thì sao ?

Hắn nhìn cô chằm chằm:

- Tự băng bó, phòng nghỉ bác sĩ chẳng nhẽ không có dụng cụ băng bó ?

Cô nhướn mày:

- Coi như anh thông minh

Hắn véo má cô, nhếch mép:

- Cô cũng rất thông minh đấy

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Sánh Ngang Cùng Trời Đất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Hấn là ai ?

Cuối cùng thì việc băng bó vết thương cho hấn cũng kết thúc. Dẫn Tâm thở phào nhẹ nhõm, lời hét đồng đồ vút vào xọt rác:

- Lần này coi như anh may mắn. Tôi không chấp nhận với người bị thương. Món nợ này nhất định về sau tôi sẽ bắt anh trả hết cả vốn lẫn lãi. Giám phi vào phòng nghỉ của bác sĩ giữa đêm khuya, anh không biết nghề bác sĩ là nghề cao quý, không sợ hãi "

Cô chọc chọc tay vào ngực hấn

Tên trộm ngang nhiên phi vào phòng cô dường như rất tức giận, đôi mắt của hấn bỗng hẹp lại, trong đêm tối bỗng phát ra thứ ánh sáng rợn người. Cảm cô đột nhiên bị một sức mạnh to lớn nắm lấy, bắt cả mặt cô nghiêng về phía hấn:

- Nếu cô thông minh thì hãy ngậm miệng lại

Lời của hấn rít lên trong không khí mang theo sức mạnh và sự nguy hiểm vô hình, khiến cô đột nhiên im bật. Đôi mắt ngọc lưu ly mở to nhìn về phía người đàn ông đó, thứ hấn ghét nhất chính là ai đó chạm vào thân thể mình, kể cả là cô - người mà hấn mang ơn.

Cảm cô bị hấn bóp mạnh đến đau đớn rồi đột ngột thả ra. Mắt thẳng băng, cô ngã ra sàn - hấn không phải là kẻ có thể trêu đùa.

Dường như việc giận dữ với cô động vào vết thương trên người khiến mày hấn nhúu lại, nằm lại xuống giường, hấn từ từ nhắm mắt.

Không khí đột nhiên im lặng khiến cô có chút không thoải mái. Đứng dậy, phui phui bụi ở tay, cô hướng hấn nói:

- Tôi nằm ngoài sô pha, có việc gì cứ gọi

Cô rất ghét bị người khác ra lệnh, đặc biệt là kẻ lộng hành như hấn, nhưng cô cũng biết sức lực của mình so với người đàn ông này chẳng thấm thía vào đâu. đành cầm gối ra ghế nằm, cứ coi như cứu giúp một mạng người vậy, lương y như từ mẫu.

Nằm xuống chiếc ghế đã có phần cũ kỹ, cô chỉ có thể cảm thán

Hấn có thể là ai?

Vì sao lại bị thương?

Ai là kẻ hãm hại hấn ?

Cô bất giác quay người nhìn về phía hấn

Người đàn ông đó giờ đang bị bao phủ bởi màn đêm tối mịt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Sánh Ngang Cùng Trời Đất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đêm hoang đường

" Két..." Tiếng cách cửa phòng cũ kỹ mở ra đánh thức giấc ngủ của Dẫn Tâm, cô bật dậy khỏi ghế sô pha, nhìn đồng hồ mới 3h sáng. Có lẽ là đồng bọn của tên trộm vừa nãy, hay là bọn người đến bắt hấn chăng? Đôi mắt cô neho lại, trong đêm tối phát ra thứ ánh sáng dị thường. Dẫn Tâm cẩn thận cầm lấy con dao ở dưới gối cô đã thủ sẵn, cố bước thật nhẹ nhàng núp sau tấm màn trong phòng nghỉ nơi hấn đang nằm. Cánh cửa đã mở toang ra, mặc dù cô không nhìn thấy rõ nhưng cô có thể chắc chắn có người đang đi vào. Cô nắm chặt con dao, móng tay cắm sâu vào da thịt đau điếng.

Tiếng bước chân ngày càng gần, cô có thể nhìn thấy bóng tên sát nhân trên tấm màn phong, tay hấn đang cầm một thứ gì đó dơ lên.

Trái tim đập liên hồi , cả người cô run lên, mồ hôi túa ra như tắm. Không được, cô không thể sợ được, chẳng phải vẫn còn có hấn ở đây sao.

Cô quay sang cầu cứu hấn

" Leng keng ..." Tiếng con dao mổ rơi xuống sàn nhà xé rách không khí, như tiếng ai thét trong đêm khuya tĩnh lặng

Cô ngồi sụp xuống nền nhà, hai mắt mở to, tròn trừng nhìn về phía chiếc giường, trống không, hấn không có. Cả người cô run cầm cập, sợ hãi, hoảng loạn . Dẫn Tâm nhắm chặt mắt, giờ cô không còn đủ tỉnh táo để phán xét nữa rồi, hai tay nắm chặt, run bần bật, ngay cả hô hấp cũng dừng lại, không gian như dừng lại, chỉ còn tiếng kim đồng hồ kêu lên tích tắc như thúc giục lòng người và tiếng tim đập thình thịch của cô gái. Bóng đen tiến tới càng gần, cho đến khi tới chiếc màn phong thì dừng lại, thứ trong tay hấn lại giờ lên

"- Phập " Chiếc đèn trong tay A Tứ bật lên, rọi thẳng vào khuôn mặt tái xanh của Dân Giao. Thân ảnh vô hồn ngồi dưới đất khiến anh ta thực sự hoảng sợ:

" - Bác ... bác sĩ Dân, cô kh..ông sao chứ, có bệnh nhân "

Dân Tâm vẫn chưa kịp hoảng hồn. Đôi mắt run rẩy nhắm nghiền lại, mát tóc mềm xoắn ra giờ đây vì mồ hôi mà bết lại, dính trên má. Cô thật sự không còn sức lực, cứ thế mà ngồi bệt xuống đất. Mỗi một lúc sau, khi đã lấy lại được giọng nói, cô cất tiếng:

"- Sao anh không gọi tôi mà lại tự tiện xông vào phòng như vậy " giọng cô khàn khàn cho thấy dư âm của cuộc hoản loạn ban nãy vẫn chưa dứt

A Tứ vội vã thanh minh:

"- Tôi gọi cô rất nhiều lần nhưng không thấy cô trả lời nên mới mạo phép vào. Bệnh nhân đang rất nguy cấp "

Thực ra anh cũng rất sợ, làm việc với Dân Tâm hơn 3 năm, anh biết cô là một người gan dạ, lần đầu tiên nhìn thấy máu trên bàn mổ anh còn nôn oẹ một trận, còn cô một cô gái nhỏ tuổi hơn anh, lần đầu tiên nhìn thấy máu còn bày ra một bộ mặt tò mò, khoái chí. Lúc nào trên gương mặt cô cũng là một vẻ mặt đắc trí, ương bướng. Anh chưa bao giờ nhìn thấy cô sợ hãi như bây giờ:

" - Cô ... không sao chứ ? Có chuyện gì xảy ra sao ? "

"- Không sao " Cô lắc đầu, đưa tay lên xoa xoa huyệt thái dương, đầu cô bỗng nhiên hơi choáng

"- Vậy thì cô chuẩn bị đi, tôi ra trước " Dù có hơi thắc mắc nhưng A Tứ biết không nên hỏi vào lúc này

" -Không cần, chúng ta đi luôn, bệnh nhân đang chờ "

Hít một hơi thật sâu, cô đứng dậy, cầm lấy chiếc áo blu rồi theo A Tứ ra ngoài.

Truyện tối hôm nay quá hoang đường rồi.

Cứ coi như là một cơn ác mộng đi

Mong rằng sẽ không còn phải gặp hấn ta lần nữa

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Sánh Ngang Cùng Trời Đất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chương 5

Dân Tâm trở về nhà trọ trong tình trạng cả người mệt mỏi, sau khi kiểm tra khắp các cửa ra vào đều được khoá cẩn thận cô mới dám thả lỏng, ngã xuống giường.

Cô vốn là người khá bình tĩnh, sự cô đơn nhiều năm sớm đã rèn cho cô thói quen ấy. Vậy mà đêm qua, chỉ vì không nhìn thấy hấn mà cô đã hoảng loạn như thế, sự sợ hãi đó khiến cô cả ngày làm việc gì cũng không nên hồn.

Cô bắt đầu nghi ngờ cảm giác của bản thân, dường như có thứ gì đó mà cô đã từng lãng quên.

Thứ đó - giống như những ngọn sóng lấn tấn, rồi đột ngột hoá thành trận sóng thần gào thét dữ dội đánh thẳng vào lòng cô, điên cuồng, hoảng loạn, sợ hãi

Dân Tâm rùng mình, ngồi bật dậy từ cơn ác mộng, 1 giờ sáng, vẫn như mọi hôm . Cả người cô ướt đầm mồ hôi, Dân Tâm vội vã xuống giường.

Tạt nước vào mặt, hiện giờ cô mới có thể tỉnh táo hơn một chút

Hai tay cô run rẩy chống lên thành bồn rửa, vẫn không thể nhớ ra cô đã mơ những gì, chỉ là một màu đen trống rỗng

Cái cảm giác hoảng loạn đến tuyệt vọng này từ lâu đã ngủ yên trong lòng cô, nay lại vì hấn mà trở dậy mạnh mẽ

Người đàn ông đó, như vậy mà lại ảnh hưởng đến cuộc sống của cô

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Sánh Ngang Cùng Trời Đất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Bệnh viện hỗn loạn

Reng reng reng....

Tiếng chuông điện thoại đánh thức Dần Tâm khỏi con ác mộng. Cô bật dậy, vẫn là những giấc mơ đứt đoạn, đến rất nhanh và đi cũng rất nhanh, cũng giống như thường xuyên, cô không nhớ gì hết.

Với lấy chiếc điện thoại, 3 cuộc gọi nhờ từ bệnh viện, 4 giờ sáng.

Dần Tâm lấy tay xoa huyết thái dương, chắc có chuyện gì đó đặc biệt quan trọng. Cô nhấn nút nghe, bàn tay run run - dư âm của con ác mộng ban nãy.

Máy kết nối, cô chưa kịp nói, một giọng nam kinh động đã từ đầu giây bên kia vọt qua:

- Alo, Dần Tâm, đến bệnh viện ngay lập tức, loạn rồi, loạn hết rồi

Cô bật giấy:

- A Tứ, bình tĩnh đã, có chuyện gì nói rõ cho tôi nghe

A Tứ lại càng kinh động:

- Chuyện này không nói rõ ngay được, chi bằng em đến ngay đây đi, có người muốn gặp

Cô còn chưa kịp lên tiếng, đầu giây bên kia đã tắt máy

Dần Tâm vội vã xuống giường, vớ tạm chiếc áo khoác rồi phi ngay khỏi nhà. Trên đường đến bệnh viện, cô không khỏi thắc mắc. Mấy vụ nghiêm trọng cô cũng trải qua không ít, nhưng linh cảm cho cô biết, vụ này không hề bình thường.

Vừa bước chân vào bệnh viện, Dần Tâm đã không khỏi kinh ngạc, một hàng xe Audi (1) màu xám bạc đang đỗ trước nơi làm việc của cô. Việc này đúng là loạn, loạn thật rồi, bệnh viện của cô, từ bao giờ đã có chiếc xe đắt như vậy? (12,8 tỷ USD)

Bước vào hành lang, cả người Dần Tâm đột nhiên bủn rủn. Cả hành lang bệnh viện rộng lớn, nhộn nhịp, bây giờ không một bóng người. Tất cả bệnh nhân, bác sĩ đều bị ép đứng thành từng nhóm, trên mặt mọi người đều tái xanh, mà bên cạnh họ là hai tên áo đen to lớn, cả người toát ra khí lạnh, chĩa súng vào người họ. Dần Tâm nắm chặt tay, bệnh viện cô sao lại gặp xui xẻo, bị mấy tên lâm tiền này vào ghé thăm cơ chứ. Mà tên lâm tiền đó là một người đàn ông tầm khoảng 40 tuổi. Ông ta ngồi trên ghế, cả người toát lên vẻ uy nghiêm của một trùm xã hội đen khét tiếng. Đằng sau là A Tứ run cầm cập quỳ dưới chân hắn. Cô nhủ chặt lông mày - Ông ta cũng ức hiếp người quá đáng quá đi.

A Tứ nhìn thấy cô, dùng ánh mắt sợ sệt diễn tả - tất cả đều nhờ cả vào em - rồi liếc về phía người thanh niên đang ngồi xe lăn, lúc này cô mới để ý bên cạnh người đàn ông khi nãy còn có sự hiện diện của người khác. Cả người hắn ngã về một bên, hai hốc mắt sưng bầm, thỉnh thoảng lại lịm đi, không biết đang ngủ hay đang tỉnh. Khuôn mặt trắng bệch xanh xao, ngũ quan cân đối, rất dễ nhìn, đôi tay thỉnh thoảng lại nắm chặt vào xe lăn, cả người hắn gồng lên có vẻ rất đau đớn.

Có lẽ cô đã hiểu ra được một ít, đôi tay đang bấu chặt của cô dần dần thả lỏng, nhìn thẳng vào mắt người đàn ông Dần Tâm hỏi:

- Kia là con trai ông ?

Mặc dù có hơi hoài nghi, ông ta trẻ như vậy đã có con trai tầm này tuổi

Người đàn ông bằng một động tác tao nhã tháo kính râm xuống, đôi mắt ông ta nheo lại nhìn cô giống như đang đánh giá một con mồi ương bướng:

- Mắt nhìn người của cô gái này không tồi, vậy bác sĩ mời cô xem, con trai tôi đang bị bệnh gì ? - Hai từ " bác sĩ " được ông ta nhấn mạnh:

- Con trai ông gần đây có bị tai nạn liên quan đến đầu ?

Ngón tay đang gõ lên thành ghế của người đàn ông đột nhiên ngừng lại, ông ta hơi nghiêng người về phía trước:

- Một tháng trước, Huân nhi có bị ngã từ tầng 2 xuống, nhưng sau đó không có triệu chứng gì đặc biệt

Nói đến đây, Dần Tâm càng chắc chắn với đáp án của mình:

- Hốc mắt bị sưng bầm, cả người xanh xao, đau đầu, chảy máu mũi, người hay mê man, lúc tỉnh lúc ngủ, có chất dịch trắng trong chảy ra từ lỗ tai, đó là hiện tượng của chấn thương sọ não nặng. Thường thì tai nạn sau một khoảng thời gian mới xuất hiện, nếu không chữa kịp có thể dẫn đến tử vong.

Dân Tâm bình tĩnh nhìn vào người đàn ông phía trước. Có một lúc, đôi mắt của cô khiến ông ta chột dạ. Rất kiên cường, cũng rất nhiều bí ẩn.

Người đàn ông vắt hai chân lên đùi:

- Vậy tất cả phải nhờ vào bác sĩ

A Tứ giật nảy mình, đột ngột hét lớn:

- Dân Tâm, cẩn thận

Cùng lúc đó cô cảm giác sau gáy mình có một thứ gì đó lạnh lạnh, cả người cô cương cứng, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh. Một người đàn ông mặc vest đen đang chìa súng về phía cô. Mặc dù vậy nỗi sợ hãi nhanh chóng bị cô dập tắt:

- Ông yên tâm đi. Lương y như từ mẫu

Dân Tâm nhếch nhếch môi, nhìn về phía người đàn ông to lớn. Nỗi sợ hãi nếu như không dập tắt đúng lúc sẽ chỉ khiến bản thân ngu ngốc hơn mà thôi.

- Vậy thì - Người đàn ông chưa kịp nói xong thì chiếc xe lăn đột nhiên rung mạnh. Cả người hắn ta co giật, khuôn mặt vặn vẹo, nhả nhả dường như rất đau đớn, khó chịu.

- Cạch

Tiếng súng lên nòng vang lên ở khắp các ngõ ngách trong bệnh viện, ngay cả A Tứ đang bị bóp cổ kéo lên cũng run bần bật

- MAU CỨU NGƯỜI

Dân Tâm nhú mày, hét lên với A tứ:

- A Tứ, chuẩn bị phòng chụp CT San

Người đàn ông hét lên:

- GẤP THỂ NÀY CÒN CHỤP GÌ NỮA, CÔ MUỐN LÔI THÊM VIỆC

Người đàn ông vừa nãy còn lịch sự tao nhã, giờ gấp gấp giống như muốn giết người. A Tứ bị ông ta bóp chặt đến mặt trắng bệch, đủ cho biết ông ta rất sốt ruột. Người thanh niên trở nên điên dại, co giật mỗi lúc một mạnh, bọn vệ sĩ mấy người giữ cũng không đủ.

Dân Tâm trở nên gấp gáp, chạy tới chỗ người thanh niên, mặc kệ phía sau đang bị chìa súng:

- Nếu không chụp CT thì dù có đập nát não con trai ông ra cũng không giải quyết được vấn đề gì

Cô xé vệt phần chân váy của mình, vo tròn rồi nhét vào mồm hắn ta, ngăn không cho hắn cắn vào lưỡi.

Sau đó quay sang chỉ đạo mấy tên vệ sĩ:

- Khênh anh ta đặt xuống đất, rồi tránh lui ra nếu không muốn hắn ngạt thở mà chết. Ông cũng không cần gấp gáp, nếu muốn con ông sống thì nên thả vị bác sĩ kia ra. Đối với ông hay đối với chúng tôi cũng đều có lợi.

Mấy tên vệ sĩ vẫn đứng im tại chỗ. A Tứ vừa được thả ra, có vẻ tức giận:

- Mấy người vẫn đứng đó, muốn cậu ta động kinh rồi ngã ra đó hả ?

Giám đốc bệnh viện có vẻ rất sốt ruột, hạ thấp giọng mà khuyên ngăn:

- Tổ Chủ tịch, tôi biết con trai ngài là vàng là bạc, nhưng bệnh nhân của chúng tôi cũng vô cùng quan trọng. Ngài hãy thả họ ra rồi chúng ta từ từ thương lượng. Bệnh của con trai ngài cũng không phải là không chữa được, ngài....

Giám đốc còn chưa kịp nói xong đã bị ông ta bóp cổ lôi lên:

- Nếu không cứu được nó ta sẽ đốt sạch cái bệnh viện này

Dân Tâm thấy người thanh niên đã bớt co giật, vội quay lại đằng sau:

- Bác sĩ Tứ, bác sĩ Tuệ và 3 người khác nữa theo tôi

Sau một hồi toát mồ hôi, cuối cùng cũng lôi được hắn ta vào phòng chụp.

Dân Tâm nhìn ảnh chụp não bộ qua máy tính, đôi mày cô nhíu chặt, ca mổ này có vẻ phải thực hiện ngay rồi.

- A Tứ, anh chuẩn bị phòng mổ đi

*** Một chương dài *** Ôi nhớ anh nam chính quá đi, em còn chưa biết tên anh ***

(1) Xe Audi: Audi có trị giá thương hiệu là 12,8 tỷ USD hiện thương hiệu này đang đứng ở vị trí thứ 39 trong bảng xếp hạng toàn cầu. Doanh thu của Audi đạt 63,2 tỷ USD. Thương hiệu xe hơi này được thành lập bởi August Horch vào năm 1909 khi trụ sở chính được đặt ở Bavaria của Đức. Sau đó hãng Audi đã trở thành con của tập đoàn ô tô Volkswagen từ năm 1964 với tỷ lệ sở hữu 99,55% cổ phần. Một số cổ phần rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Sánh Ngang Cùng Trời Đất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tiến hành phẫu thuật não

Não gặp, có máu tụ ngoài màng cứng

Sau khi khử trùng các vật dụng và gây mê nội khí quản, Dân Tâm đeo khẩu trang, bắt đầu tiến hành quá trình phẫu thuật não. Mặt cô nghiêm lại, ca mổ não này không chỉ rất quan trọng, mà nó còn ảnh hưởng tới mạng sống của bác sĩ và bệnh nhân trong bệnh viện, tất cả đều nằm trong tay cô.

Sử dụng đường rạch da trán hai bên theo đường khớp trán đỉnh, hút máu, các bước đều được tiến hành một cách nhanh chóng. Dân Tâm nhận lấy khăn sát trùng từ tay phụ tá, thực hiện lau máu và khoan hộp sọ thành thực. Máu chảy ra mỗi lúc một nhiều, thấm ướt khăn giấy, khiến người xem bùn rùn. Tiếng máy khoan vang lên trong phòng mổ khiến trong lòng mỗi bác sĩ càng thêm sốt ruột.

A Tứ nhớ lần đầu tiên cùng Dân Tâm cưa sọ, đó là một ca mổ khá thành công nhưng vẫn khiến anh ám ảnh mấy tuần sau đó. Dân Tâm dùng dây móc vào hai bên hộp sọ rồi dùng tay kéo ra, cả đầu bệnh nhân đều rung theo lực tay của cô, máu lênh láng cả một khoảng, anh đứng bên cạnh, mặt tái xanh, tay run run không kịp hút. Mặt Dân Tâm lúc đó cũng trắng bệch, nhưng ngay sau đó cô đã nói với anh một câu, anh vẫn còn nhớ như in ánh mắt kiên định của cô lúc đó:

- Đừng để lương tâm của anh bị con dao mổ này chọc nát.

Cô ấy thường hay nói mấy lời như vậy, khiến người nghe nổi da gà. Và hiện giờ, khi đứng trước sự sống và chết của hàng chục người, vẫn vô cùng bình tĩnh. Ngay cả ánh mắt cũng vô cùng chăm chú, cả người toát lên vẻ nghiêm nghị.

- Bác sĩ Tuệ, cô có thể bình tĩnh chút không, hộp sọ của bệnh nhân này hơi cứng

A Tứ đứng bên cạnh, vừa ép hộp sọ vừa quay sang, có chút gắt lên với Tuệ Tuệ. Cô ta cả mặt đầy mồ hôi, hai tay run run đảo tay qua lại vẫn không thể nào cưa đứt được, cả người theo đó lại càng gấp gáp, khiến đầu bệnh nhân rung lắc liên tục. Tuệ Tuệ đã theo mổ gần chục ca rồi nhưng tay nghề vẫn không thể tiến bộ, A Tứ chỉ có thể lắc đầu, giám đốc bệnh viện thật xấu số khi có một người cháu như vậy. Dân Tâm sau một hồi lẳng lặng quan sát, vẫn là thay thế cô ta, dùng một chút sức lực ở tay, đoạn sọ nhanh chóng được giựt đứt.

- Nếu như tay nghề của cô vẫn tiếp tục giậm chân tại chỗ, tôi chỉ có thể xa thải cô. Cơ hội đến mà không biết nắm bắt là quá ngu ngốc "

Tuệ Tuệ bị vút sang một bên, chỉ biết cảm lạnh mà nuốt cục tức to đùng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Sánh Ngang Cùng Trời Đất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Extradural Hematoma (2)

Màng cứng được mở, vùng máu tụ xuất hiện, Dân Tâm tiến hành lấy máu tụ:

- Chuẩn bị đặt genfoam treo màng cứng xung quanh

- Khâu treo màng cứng

- Mạch bệnh nhân ở mức ổn định

Tít tít tít

Một khối máu đen nổi lên, không ai bảo ai, tất cả đều cùng nín thở, cho đến khi nó được Dân Tâm bọc vào băng gạc. Mọi người cùng thở phào nhẹ nhõm.

A Tứ đứng bên cạnh cũng nở một nụ cười rạng rỡ.

Thành công

Những việc còn lại diễn ra một cách thuận lợi, đặt nắp hộp sọ. Mai Lộ đứng bên cạnh chọc thủng một lỗ trên da đầu dưới vết mổ và đặt ống dẫn lưu chân không sau đó tiến hành đóng vết mổ.

- Xương cần được cố định thật chắc sau khi khâu treo màng cứng. Nên dẫn lưu dưới da đầu để tránh tụ máu dưới da gây nhiễm trùng vết mổ. Cầm máu kỹ da đầu trước khi khâu nhưng hạn chế đốt điện nhiều mép vết mổ, ảnh hưởng quá trình liền vết thương

Dân Tâm vừa đứng quan sát vừa chỉ bảo cẩn thận. Mai Lộ cũng được coi là người mới của công ty, nhưng dưới sự chỉ bảo của Dân Tâm, cô tiến bộ rất tốt. Chỉ vài tháng sau đã được theo chân cô vào phòng mổ.

Sau khi đặt chiếc dao mổ cuối cùng xuống, cả phòng mổ vỡ oà trong hạnh phúc. Dân Tâm vút găng tay vào xọt rác, tháo khẩu trang và dời khỏi phòng, lưng áo của cô ướt một khoảng lớn.

Chạy vội vào nhà vệ sinh, khuôn mặt cô tái nhợt, cả người run lẩy bẩy. Mồ hôi trên mặt vã ra như tắm. Không kịp thông báo trước, một con ghê cổ ập đến. Dân Tâm chống tay vào bồn rửa, nôn thốc tháo một trận. Sáng nay chưa được thứ gì lọt vào bụng, ca mổ kéo dài qua trưa, hiện tại nôn ra cũng chỉ có mật xanh mật vàng.

Dân Tâm hoang mang, cô vẫn chưa tìm được lí do cho những thay đổi bất thường của cơ thể cô dạo gần đây

Dân Tâm từ phòng vệ sinh đi ra, cả người đều như không còn sức sống, cô cứ thế bám tường mà lết ra phía ngoài đại sảnh bệnh viện. Đầu có chút choáng váng quay cuồng, tay chân bủn rủn, toàn thân đều lên án đòi đình công. Mặc dù vậy mỗi khi có bệnh nhân đi qua, cô đều cố đứng thẳng dậy, bước đi nghiêm túc và mỉm cười gật đầu. Bác sĩ không thể đứng trước mặt bệnh nhân mà tỏ ra mệt mỏi. Đứng trước môi trường bệnh tật thể này mà bác sĩ cũng bệnh nốt thì cái thế giới này loạn rồi.

Cuối cùng thì bệnh viện cũng trở về cái dáng vẻ yên bình vốn có của nó. Dân Tâm lấy lại chút sức lực còn sót của mình, tìm cách tổng mấy con xe Audi ngoài cửa đi (~~)

Vào phòng giám đốc, cô đã thấy "Tổ Chủ tịch" đang ngồi ở trên ghế của giám đốc, còn vị giám đốc yêu quý ngày ngày lộng hành của bệnh viện cô đang hết sức dịu dàng khuyên ngăn:

- Tổ chủ tịch, hay là ngài cứ để cậu chủ an toạ ở đây vài ngày để chúng tôi tiện thể xem xét. Chứ ngài cũng biết từ đây tới biệt thự Tổ Hoà gia cũng mất gần một ngày, nhân viên của tôi ai cũng có con cái, gia đình. Ngài nói xem, ai dám nhận "vinh hạnh" này đây

Tổ Chủ tịch sau khi nghe xong, chỉ nhếch mép một cái, tay hướng về phía tôi:

- Bác sĩ Dân sẽ tới nhà chăm sóc con trai tôi, thế nào ?

Dân Tâm rùng mình, bao nhiêu mệt mỏi không đui cũng đều chạy mất dép:

- Xin lỗi chủ tịch Tổ, nhưng bệnh viện chúng tôi, hàng ngày tiếp đón bao nhiêu ca mổ, e là "vinh hạnh" này tôi cũng không thể nhận lấy nổi

Lời nói của cô chỉ đổi lấy nụ cười như phát ra khí lạnh của Tổ chủ tịch:

- Ha ha ha! Không nhận lấy nổi ? Hay để cái bệnh viện quèn này thay cô nhận lấy ?

Giám đốc khuôn mặt xám ngoét, cả người như sắp quỵ gập xuống:

- Chuyện.... chuyện này....

- Tổ chủ tịch, ngài đừng ép người quá đáng

Dân Tâm còn chưa kịp lên tiếng, A Tứ không biết đã đến từ lúc nào, thay cô phần nộ mà quát tháo:

- Ông phải nhớ con trai ông là do cô ấy cứu một mạng

Hai câu nói của A Tứ khiến cho giám đốc của chúng tôi tức giận, ông ta đập bàn đứng lên, hai mắt hằm hằm lửa giận:

- CẬU CẨM MỒM CHO TÔI

Sau đó ông ta quay sang Tổ chủ tịch, lại trưng ra cái vẻ mặt mỉm cười, dịu dàng đến phát tởm, giống như vẻ mặt trước đó vài giây hoàn toàn không tồn tại:

- Tổ chủ tịch, về việc của bác sĩ Dân, tùy ngài quyết định vậy

Dân Tâm nhếch mép, quả nhiên, động đến tiền bạc và lợi ích của bản thân, con người cũng có thể biến thành chó.

(2) Extradural Hematoma: Máu tụ ngoài màng cứng (Extradural Hematoma) thường xảy ra trong đầu (sọ). Nó là khối tụ máu trong khoang giữa hộp sọ và màng bảo vệ bên ngoài của não (gọi là màng cứng)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Sánh Ngang Cùng Trời Đát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Biệt thự Tổ Hoa (phần 1)

A Tứ đứng bên cạnh, hai tay nắm chặt đến nổi gân, còn muốn nói gì đó đã bị Dân Tâm chặn lại. Không thể vì việc của cô mà hại A Tứ phải nghỉ việc. Tấm lòng của anh chàng này, cứ để cô nhận là được rồi.

- Dân Tâm, em...

- Tổ Chủ tịch, vậy cứ nghe theo sự sắp xếp của ngài đi, tôi không có ý kiến

Giám đốc nghe được lời nói của Dân Tâm liền nở nụ cười rạng rỡ như bắt được vàng:

- Vậy thì chủ tịch, ngài cứ yên tâm giao cậu chủ cho bác sĩ Dân, cô ấy tay nghề rất tốt

Dân Tâm lại khinh bỉ nhếch mép lần nữa, thử hỏi ở cái bệnh viện này, có mấy ai nhận được lời khen ngợi của sếp, cô có nên lấy làm vinh dự hay không ? Tổ chủ tịch nhẹ nhàng đặt tách trà xuống rồi đứng lên, cả một quá trình không lấy một tiếng động nhỏ, tao nhã chỉnh sửa lại áo, rồi hướng về phía Dân Tâm mỉm cười:

- Vậy thì con trai tôi nhờ cả vào Dân tiểu thư. Hai giờ chiều nay sẽ có người đến đón bác sĩ

Dân Tâm cũng nhẹ nhàng đáp lại:

- Được, hai giờ chiều nay tôi sẽ chờ ngài ở bệnh viện

* * *

Dân Tâm trở về nhà trong trạng thái hoàn toàn mệt mỏi, cơm cũng không thèm ăn, thu dọn một chút quần áo và đồ dùng vào hành lý, với bữa chiếc bánh mì lót dạ rồi dời khỏi phòng. Đến bệnh viện, một chiếc xe đã trở sẵn cô ở đó. Một người đàn ông lịch sự mở cửa xe, cung kính chào cô:

- Bác sĩ Dân, mời cô lên xe

Anh ta nhận chiếc hành lý ở tay cô, rồi cất vào cốp. Dân Tâm vừa ngồi vào xe, cô phát hiện bên trong, ngoài người đàn ông khi nãy là tài xế ra, bên ghế phụ còn có một ông lão tầm 50 tuổi. Ông quay xuống mỉm cười với cô:

- Xin chào tiểu thư, tôi là Lâm An, là quản gia của biệt thự Tổ Hoa gia

Dân Tâm mỉm cười với ông:

- Xin chào Lâm quản gia, cháu là Dân Tâm

Cô cảm thấy ông lão này đặc biệt dễ gần. Xe bắt đầu lăn bánh mang theo Dân Tâm dời khỏi, nghe nói Tổ Hoa gia là một biệt thự nằm sâu trong vùng ngoại thành Hà Nội. Nơi đó đặc biệt hoang vu, không một ai biết tới. Dân Tâm bắt đầu hoang mang.

Xe rời khỏi thành phố, rồi rẽ vào một cánh rừng, xung quanh chỉ toàn là cây cối rậm rạp, chỉ có một con đường nhỏ ở giữa, cho thấy nơi đây không mấy ai đi qua. Dân Tâm đến Hà Nội cũng được gần 4 năm nhưng cũng chưa từng nghe qua nơi này, cô có chút thắc mắc:

- Lâm quản gia, tại sao biệt thự Tổ Hoa lại nằm ở nơi hẻo lánh như vậy

Ông lão quay sang nhìn cô, mỉm cười cung kính:

- Đây là cánh rừng được Tổ lão gia mua lại mấy chục năm trước, rồi xây dựng biệt thự Tổ Hoa. Lão gia của chúng tôi đặc biệt không thích mấy nơi đông người. Haha, có lẽ là già cả rồi, nên thú vui cũng không giống mấy người tuổi trẻ như Dân tiểu thư đây nữa

Dân Tâm cũng mỉm cười:

- Cháu thấy cuộc sống tự do, không màng danh lợi như vậy cũng tốt. Nhưng mà có vẻ Tổ chủ tịch là người rất chiều con ?

Dân Tâm có chút thắc mắc về chàng thanh niên đó, nhưng không tiện nói ra. Lão quản gia lại có vẻ rất hiểu cô:

- Cái đó cũng có phần đúng. Cậu chủ của chúng tôi tên là Tổ Huân, nó là người trầm tính, đặc biệt từ khi phụ nhân mất, nó ít nói hẳn. Lão gia rất yêu thương cậu chủ, cái gì muốn đều có hết, tháng trước, cậu chủ bị tai nạn. Lão gia chúng tôi nghe được tin, không nói một câu, 3h sáng lái xe đưa cậu chủ đến bệnh viện.

Dân Tâm có chút hiếu kì với câu trả lời của ông lão:

- Theo như ông nói, biệt thự chẳng lẽ không có bác sĩ tư nhân ?

- Việc này là chuyện từ rất lâu rồi, nói ra với tiểu thư chắc có lẽ không đến nỗi bị đuổi việc

Dân Tâm sợ hãi:

- Nếu thế thì ông cứ coi như cháu chưa hỏi chuyện này vậy

Lâm quản gia cười sáng lạng, ông cảm thấy đây là một cô gái rất vô tư, hoà nhã:

- Haha, ta đùa cháu chút thôi. Sở dĩ biệt thự không có bác sĩ là bởi cậu chủ. Nguyên nhân là do năm năm về trước, phu nhân của lão gia nhà chúng tôi bị bệnh rất nặng, vị bác sĩ sau khi cho uống thuốc được chế từ một loại cây quý tự rụng qua đồi. Là vì...co giật mạnh, nôn mửa liên tục, chuột rút mà tử vong

- Độc cần nước *Conium maculatum* (3) ? Dân tâm tự nhủ

Lâm quản gia thời dãi:

- Đúng vậy, từ đó mà cậu chủ đặc biệt căm ghét bác sĩ, chỉ cần gặp liền muốn nổi khùng. Sau này lão gia mới phát hiện ra, đó là bác sĩ do kẻ thù cài vào. Nhưng chuyện đó đã kết thúc lâu lắm rồi, cả nhà hân ta đã phải trả giá quá đắt

Dân Tâm rùng mình, có lẽ chuyện này nên dừng lại ở đây, cô không muốn tìm hiểu về ân oán của người khác.

Tiếng thân cây thỉnh thoảng va đập vào xe trộn lẫn với tiếng côn trùng và tiếng trò chuyện trong xe, nhanh chóng đưa Dân Tâm tới ngôi biệt thự Tổ Hoa.

* * *

(3) Độc cần nước *Conium maculatum*: Cây độc cần nước có tên khoa học là *Conium maculatum*, tên tiếng anh Water Hemlock còn gọi là *cicuta maculate*. Cây có nguồn gốc từ Bắc Mỹ, được xem là loài cây gây chết người nhiều nhất trên lục địa này. Bởi vì tính độc của nó mà người ta gọi nó là cây độc cần, cây râu quý, cây hải ly độc. Loài hoa dại này phát triển đến 1,8 mét, mọc nhiều ở gần bờ sông, các đầm lầy, vùng cỏ ẩm ướt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Sánh Ngang Cùng Trời Đất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Biệt thự Tổ Hoa (phần 2)

Xe vừa vào đến cổng chính, Dân Tâm đặc biệt choáng váng. Tổ Hoa gia ? Hay nói cách khác là lâu đài thu nhỏ của các bá tước thời xưa, với bức tường cao 2m bao quanh, nó giống như bị cô lập với thế giới bên ngoài, bí ẩn mà lạnh lẽo. Nhưng bên trong lại đặc biệt khiến Dân Tâm bị thu hút. Những loài hoa đẹp dường như vì nơi đây mà sinh ra, mà toả sắc. Đặc biệt có những loài hoa mà Dân Tâm chỉ mới nghe tên, thành công đưa tâm tình của cô trở nên tốt đẹp.

Dân Tâm mỉm cười, hai mắt sáng long lanh:

- Hoa lưu ly

Cô đặc biệt thích loài hoa này, có một thứ gì đó thâm trầm, kín đáo mà quyến rũ say mê lòng người. Lâm quản gia ở ghé trên, mỉm cười ảm áp tiếp lời:

- Đúng vậy, hồi con sống, phu nhân chúng tôi cũng rất thích loài hoa này

Biệt thự Tổ Gia trong suy nghĩ của cô có lẽ là một nơi gì đó trang nghiêm, bí ẩn, giống như Tổ chủ tịch - vị chủ nhân của nó. Nhưng cảnh quan nơi đây thật sự rất đẹp đẽ, rất thơ mộng, khiến cho Dân Tâm giống như đi lạc đâu đó trong câu chuyện cổ tích mà hồi bé cô hay nghe bà kể chuyện. Dân Tâm xuống xe, tâm trạng của cô vì cảnh vật nơi đây mà trở nên hoà hứng. Lâm quản gia không biết đã xuống xe, đứng cạnh bên cô từ bao giờ:

- Nào, Dân tiểu thư mời vào

Lâm quản gia dẫn cô đi qua phòng khách, có lẽ Tổ Chủ tịch là người rất thích thạch anh, các vật dụng trong phòng hầu như đều được khắc bằng thạch anh. Dân Tâm đặc biệt chú ý tới một bức tranh sơn dầu trong phòng. So với hầu hết các bức tranh đá quý khác, bức tranh này dường như không có tên tuổi, nhưng lại rất đẹp. Gian dị mà quý phái. Bên trên vẽ một đoá hoa lưu ly, có lẽ là tác phẩm của mẹ Tổ Huân.

Bỗng nhiên cả người cô choáng váng, một thứ gì đó xông thẳng lên đại não. Dân Tâm lấy hai tay ôm đầu, cả người hơi lao đảo. Lâm quản gia ở bên cạnh kinh sợ vội vàng đỡ lấy tay cô:

- Dân tiểu thư, người cháu không được khoẻ sao ?

Dân Tâm khẽ lắc đầu:

- Chắc là do chưa có gì vào bụng - Dân Tâm mỉm cười ái ngại

Lâm quản gia nhìn cô có chút lo lắng:

- Vậy ta dẫn cháu lên xem phòng, rồi làm cho cháu chút đồ ăn

Cô nhẹ nhàng gật đầu

Đá ngọc bích ? Cầu thang mà cũng được làm bằng loài đá quý như vậy, đến Dân Tâm còn xót không dám đặt chân lên. Cô theo quản gia đi lên tầng hai.

Lầu hai rộng như vậy ... nhưng không lấy một bóng người, tất cả các cánh cửa đều được đóng kín. Có rất nhiều phòng, nhưng Dân tâm cũng không mấy chú ý, hiện giờ cô rất mệt mỏi, dạ dày cô cả ngày chưa có thứ gì lấp đầy, giờ đang kêu đòi dinh công. Lâm quản gia đưa cô đến một căn phòng gần cuối hành lang:

- Đây là phòng của cháu, có gì không thoải mái cứ báo lại với ta. Chút nữa sẽ có người đem đồ ăn tới. Cháu cứ nghỉ ngơi cho tốt, phòng của cậu chủ ngay bên cạnh.

Lâm quản gia lịch sự chào cô - Vất vả cho cháu rồi. Rồi theo một cô người hầu đi xuống, vừa đi vừa dặn dò gì đó.

Dân Tâm ngã phịch xuống giường, khắp người đều đau nhức, mặt cô có chút tái nhợt. Cả người không còn chút sức lực, mùi hương hoa nhài ngoài vườn theo gió bay thoang thoảng, Dân Tâm nhẹ nhàng nhắm mắt rồi không biết thiếp đi từ lúc nào.

* * *

Cô ngủ li bì, dường như cũng rất lâu sau đó, có một thứ gì đó hơi thô sấp mà cũng thật mềm mại chạm vào má cô. Dân Tâm nhú mồm, rồi từ từ mở mắt. Có chút kì ảo, trước mắt cô là khuôn mặt tuyệt mỹ của một người đàn ông. Khuôn mặt góc cạnh mang theo vẻ đẹp có chút gần gũi, ảm áp mà xa lạ. Đôi mắt hơi híp lại mang theo tà lực nhìn vào cô chằm chằm, cả người toát lên mùi vị của một vị thiếu gia, đôi lông mày hơi nheo lại đẹp hơn thiếu nữ. Dân Tâm đứng hình trong vài giây rồi giật mình bật dậy, cô nhìn xung quanh phòng, đây là phòng cô mà:

- Tổ Huân, sao anh lại vào đây? Anh vừa mới hồi phục, đừng đi lại linh tinh.

Giọng cô có chút khàn, lấy tay túm vội mái tóc rối. Tổ Huân có chút thất thần, đứng thẳng dậy, chỉ về phía cửa:

- Tôi thấy cửa mở

Dân Tâm muốn đập cho mình một nhát, lại là thói quen cũ - quên không đóng cửa phòng ngủ, cô xấu hổ đến nỗi chỉ muốn độn thổ.

Tổ Huân đầu cuốn vải trắng nheo mắt tiến về phía cô, hai tay chống vào thành giường, mang cả người cô đang định chạy trốn bao lại. Cậu ta cúi người xuống, mang theo mùi vị thoang thoảng ảm áp nhìn cô như đang đánh giá.

Dân Tâm hai mắt liếc liếc, cả người dán vào thành giường giữ khoảng cách. Nhân lúc cậu ta đang mãi nhìn liến giơ chân lên, nhằm chúng háng Tổ Huân phi tới...

Dường như đã có sự phòng bị, rất nhanh chân cô bị cậu ta bắt lấy. Dân Tâm cả người ảo não, muốn tự vệ, e là hơi khó. Tổ Huân cúi xuống, nheo mắt nhìn cô, cả người hăm hăm sát khí:

- Cô là ai ? Sao lại ngủ ở đây? Bớ tôi không bao giờ đưa khách về nhà

Cô cũng đờ đờ sát khí nhìn lại anh ta:

- Tôi là bác sĩ - Tổ Huân nghe xong, không những hai tay nắm chặt lại, mà trên chân còn nổi gân xanh, cả người tỏa ra mùi chết chóc.

Đúng tôi muốn anh tức chết đấy, ai bảo anh dám ngang nhiên đi vào phòng tôi, ức hiếp tôi - Dân Tâm suy nghĩ. Tổ Huân dường như muốn nổi khùng, hai tay nắm chặt đầm vào tường:

- Cô là bác sĩ ?

Chân cô bị anh ta nắm chặt đến đau điếng, bác sĩ thì làm sao ? Cô là bác sĩ tốt, đầu đến lượt anh ta phải hận thù (Khán giả: Đả đảo Tổ Huân! Đả đảo Tô Huân! = = "). Hai mắt cậu ta đỏ lòm, liền kéo cổ tay cô lôi xuống giường, lôi xềnh xệch ra khỏi phòng:

- Cô cuốn gói đi khỏi đây cho tôi

Dân Tâm giằng mạnh tay:

- Anh mở mồm xong bị điên hả ? - Cô cũng muốn dời khỏi đây lắm rồi, nhưng còn công việc của cô, cậu ta đền được chắc ? Tổ Huân ngày càng không giữ được bình tĩnh, chỉ tay ra ngoài cửa:

- CÚT !

Tiếng gầm của cậu ta thật đáng kinh, khiến cho mấy đàn quạ đang đậu ngoài cửa sổ cũng bay toán loạn. Dân Tâm cũng muốn nổi khùng theo, cô giựt mạnh tay khỏi người cậu ta:

- Được, mạng cậu là do tôi cứu, cậu trả lại cho tôi, tôi liền rút khỏi đây!

Dân Tâm thét lên, cô muốn đâm người, cậu ta nghĩ cậu ta là ai, bác sĩ nào cũng xấu như kẻ điên phá nhà cậu chắc ? Cô chỉ tay về phía cậu ta:

- Về phòng nghỉ ngơi cho tốt, cái nhà này vì cậu mấy hôm nay chưa đủ loạn à ? (Em bái phục chị, giống như chị là chủ cái biệt thự đó không bằng " muốn khóc ") Tổ Huân mang theo tức giận hùng hổ ra khỏi phòng, không quên đập cửa cái RẦM. Dân Tâm nhìn lại cánh tay bị cậu ta nắm cho mẩn đỏ mà chỉ biết lắc đầu.

(Anh mới tỉnh dậy mà sao khỏe quá vậy ???)

* * *

Dân Tâm đặc biệt thích những cơn gió, nhất là những cơn gió cuối hạ - điên cuồng mà vùng vẫy, gào thét, cô cũng thích những cơn mưa rào mang theo mùi nồng đậm của Hà Nội. Và hiện giờ, vào một buổi đêm xa nhà - nơi ngôi biệt thự xa lạ, cô đang đứng bên cửa sổ, đưa tay hứng những giọt nước mưa. Tâm trạng cô hiện giờ rất mong lung, dạo gần đây cô hay gặp những chuyện kì lạ, những cơn người kì lạ - Tổ Huân

Và cả hấn ta nữa

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Sánh Ngang Cùng Trời Đất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tình cảm khó kìm nén (phần 1)

Mấy ngày tiếp theo của Dân Tâm cũng được gọi là trôi qua một cách yên ả. Mặc dù mỗi lần thăm khám cho vị " bệnh nhân chết tiệt đó " cậu ta cũng đều nhìn cô bằng ánh mắt chán chường oán hận, giống như cô vừa đốt nhà cậu ta xong.

Tổ Huân đã có thể ăn uống bình thường, đi lại bình thường, đặc biệt là mồm miệng của cậu ta cũng trở lên " khỏe mạnh " hơn trước, mỗi lần thấy cô đều nói những lời không mấy dễ nghe. Dân Tâm hiện giờ đang ngồi một mình bên chiếc xích đu, lặng lẽ nhìn đóa hoa lưu ly trong tay - cũng đến lúc cô sắp được dời khỏi nơi này rồi. Dân tâm ngược nhìn bức tường cao khổng lồ bao quanh ngôi biệt thự rộng lớn, đẹp đẽ mà cô đơn. Sống ở đây, mỗi ngày ngắm nhìn thiên nhiên tuyệt diệu như ảo như mộng cũng là một loại hưởng thụ, nhưng mà cô thích thể giới ồn ào, náo nhiệt bên ngoài hơn. Cô có chút nhớ nó.

* * *

Tổ Huân, nói sao nhỉ ? Cậu có chút nhớ nhung hương vị của người con gái kia. Có chút nhớ đôi mắt tuyệt đẹp như ngọc lưu ly của cô, mỗi khi cô trừng lên nhìn cậu, đều mang theo sát khí, mang theo cảm giác thân quen ấm áp, mang theo hương vị ngọt ngào của tuổi trẻ, từng chút từng chút chàn ngập hơi

thở của cậu, nhẹ nhàng len lỏi vào cuộc sống âm thầm của cậu. Cậu bắt đầu yêu những lúc cô chăm chú thay băng gạc cho cậu, yêu lúc ánh mắt cô buồng bình thách thức cậu hay ánh mắt vô tình nhìn về phía cậu, đều khiến trái tim Tổ Huân đập một cách điên cuồng. Tổ Huân đứng bên cửa, lặng ngắm người con gái xinh đẹp, trong tay cô đang cầm đóa hoa lưu ly, mà nụ cười cô so với ánh nắng mặt trời kia, càng rạng rỡ hơn vạn phần. Không ai nhận ra, trong đôi mắt âm thầm của cậu, ngập tràn ảm áp.

Cậu cứ nhìn chăm chăm như vậy cho đến khi có tiếng đẩy cửa, một giọng nói vang lên:

- Huân nhi, con không nghỉ ngơi hay sao mà còn đứng ở đó

Giọng nói Tổ Nhạc mang theo lo lắng và yêu thương, có lẽ cả cuộc đời này, điều ông ta hối hận nhất, đó là không thể dành nhiều thời gian hơn cho con trai ông. Bởi vậy ông luôn tìm cách nào đó để lấp đầy những nỗi đau mà nó phải chịu đựng. Tổ Huân quay trở về giường, đôi mắt lại lãnh đạm như trước, giống như một giây kia, sự ảm áp không hề tồn tại. Tổ Nhạc đến gần giường, ân cần đắp chăn cho cậu:

- Con bé kia chăm sóc cho con tốt chứ ?

Tổ Huân mỉm cười ảm áp:

- Cha cứ yên tâm, cô ấy chăm sóc cho con vô cùng tốt.

Tổ Nhạc không khỏi nhận ra sự ảm áp của con trai khi ông nhắc tới Dân Tâm

- Con thích nó ?

Trong mặt cậu thoáng hiện lên chút kinh ngạc cùng giật mình, nhưng nhanh chóng bị lấp đi. Cậu không hề trả lời, thích cô ấy. Cậu thích Dân Tâm sao? Tổ Nhạc nhanh chóng thu hết lại những biểu hiện của cậu, lại lặng lẽ thờ dài:

- Con cứ từ từ suy nghĩ, chuyện tình cảm của con ba không tiện xen vào, nhưng ba có thể giúp, dù sao thời gian nó phải ở đây cũng còn nhiều

Tổ Huân ngạc nhiên:

- Vậy là ba bảo cô ấy ở đây ? - Ánh mắt cậu không khỏi mang theo đau đớn và không đành lòng. Hóa ra không phải cô ấy tự nguyện muốn chăm sóc cậu, không phải cô ấy vì quan tâm cậu mà nửa tháng nay ở biệt thự không chịu rời đi. Mà hóa ra là bị bắt ép. Nghĩ đến sau khi cậu khỏi bệnh sẽ không còn nhìn thấy Dân Tâm nữa, trong lòng Tổ Huân lại dâng lên một cổ đau xót cùng không đành lòng. Nhưng hơn cả, cậu không quyết định là bởi vì cậu chưa hiểu rõ lòng hiện tại, cảm giác mà cậu hướng tới cô ấy là gì ?

Tổ Nhạc không biết nói gì hơn mà chỉ âu yếm xoa má cậu rồi lặng lẽ ra ngoài, người con trai ông hai mấy năm chăm sóc, chẳng nhẽ ông lại không hiểu cảm giác của nó. Nó càng chần trừ, càng chứng tỏ người ấy quan trọng với nó đến nhường nào, mà hơn cả nó có thể chấp nhận một bác sĩ khiến ông thêm kinh ngạc. Nói đến đây, trong lòng Tổ Nhạc đã âm thầm một quyết định.

Buổi chiều, theo lịch trình thường xuyên, Dân Tâm đến phòng chăm sóc Tổ Huân. Vừa vào đến cửa, đã nhìn thấy ánh mắt đờ đờ sát khí của anh ta, giống như muốn băm vằm cô ra thành chăm mảnh. Dân Tâm cũng không khách khí chùng lại, lần trước cô không sợ, bây giờ càng không sợ. Tổ Huân nhìn dáng vẻ trẻ con của cô, trong lòng dâng lên một cổ ngọt ngào, cô vẫn là một đứa trẻ chưa lớn. Nhưng ánh mắt vẫn không thay đổi nhìn cô, sự căm hận giống như không bao giờ thay đổi. Lúc đầu nhìn cô bằng bộ dạng này rồi, bây giờ tự nhiên thay đổi, sợ làm cô chết khiếp. Dân Tâm không nhận ra suy nghĩ bất thường của Tổ Huân, chỉ lặng lẽ đến gần kiểm tra đầu cậu rồi nói:

- Vết thương của cậu đã không còn đáng lo ngại nữa, tôi cũng sắp được về rồi - Lời nói của cô mang theo sự vui vẻ khó giấu, ánh mắt sáng ngời tựa những vì sao. Tổ Huân nhìn đến ngây người, mùi hương của riêng cô tỏa lên người cậu, êm dịu mà nhẹ nhàng, cô đứng rất gần, rất rất gần, cậu chỉ cần ngẩng lên là có thể nhìn thấy. Ánh mắt đã khó duy trì sự chán ghét cùng hận thù, trái tim cậu bỗng nhói lên. Tổ Huân không nói câu nào liền bắt lấy tay Dân Tâm rồi kéo xuống, khiến cả người cô lao đảo lao vào ngực cậu. Hành động vô thức khiến không chỉ Dân Tâm ngạc nhiên mà ngay cả cậu cũng đứng đờ ra, rồi nhanh chóng lấy tay vòng qua eo cô, áp sát vào người. Một câu nói đầy ngỡ ngàng vang lên:

- Em có người yêu chưa ?

Sự xung hô đột ngột thay đổi cùng ánh mắt khó hiểu của Tổ Huân làm Dân Tâm sợ hãi. Cô nằm trong lòng cậu, ngược lòng mi cong cong lên nhìn cậu, ánh mắt cô mang theo tia dò xét, đánh giá và sự khó hiểu. Hành động đó làm cho trái tim Tổ Huân đập thình thịch, không ngừng nhìn chăm chăm vào cô. Dân Tâm không hề dấy dựa, la hét giống như phản ứng bình thường của một cô gái, cô chỉ đặc biệt im lặng suy xét mọi thứ. Tổ Huân đáng ghét này, hôm nay cậu ta sốt nặng hay sao mà tự nhiên nổi khùng muốn ôm cô vậy ? Không đúng, cậu ta hỏi cô một câu ngỡ ngàng như vậy là có ý gì ? Dân Tâm suy xét một lô lý do nhưng đều thấy không hợp lý. Anh ta thích cô, hơ chắc mai trời sắp, nhìn ánh mắt anh ta như vậy, còn hận không thể đem cô băm nát thành trăm mảnh. Thăm dò cô? Thăm dò cái gì ? Quan tâm cô? Cái này cũng không đúng. Dân Tâm chính là không biết tên chết bầm này bị làm sao nữa. Cô giờ tay sờ lên chân hân, không quá nóng, không sốt, không lạnh. Tổ Huân nhìn hành động của cô mà chỉ biết than thầm, bàn tay lại một lần nữa đem eo cô siết chặt, giọng nói càng thêm dịu dàng. Đem ánh mắt khó hiểu của cô buộc phải nhìn lên mắt hân, đôi mắt của hân giống như nước hồ mùa thu, êm ả mà dịu nhẹ, trong đó dường như có một ngọn sóng nhỏ đang nổi lên, khiến Dân Tâm có chút ngỡ ngàng:

- Tôi hỏi em đã có người yêu chưa ?

Dân Tâm giật mình thu hồi lại cảm xúc, tên chết bầm này:

- Có phải tôi cho anh uống lộn thuốc hay không ?

Tổ Huân dường như trở lên vui vẻ, hai mắt sáng ngời:

- Nói vậy là em chưa có người yêu

Dần Tâm chỉ biết chỗ mắt ra, có phải anh ta lâu rồi chưa ra ngoài trời sưởi nắng nên não cũng bị ẩm mốc không? Sao có thể suy nghĩ một cách "logic" như vậy. Cảm giác bàn tay của cậu ta đang dần dần đưa lên, mang theo tư vị ấm áp muốn chạm vào má cô, Dần Tâm bắt đầu sốt ruột, không kịp suy nghĩ gì liền gạt đầu chắc nịch:

- Đúng vậy - Sau đó, nhân lúc cậu ta đang bất ngờ, Dần Tâm vội vàng thoát khỏi bàn tay kèm kẹp của Tổ Huân, đứng thẳng lên, có chút không tự nhiên phúi phúi tay. Khuôn mặt cô bất giác ửng hồng, làm Tổ Huân không khỏi mỉm cười âm ỉ. Hóa ra cô ấy không có người yêu, Dần Tâm hóa ra anh có cơ hội. Tổ Huân nhìn Dần Tâm đến mức ngây người khiến cô không biết phải đối mặt với cậu ta như thế nào, giọng nói của cô vang lên có chút ảo não:

- Tổ Huân, chúng ta thực sự là không thể

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Sánh Ngang Cùng Trời Đất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tình cảm khó kìm nén (phần 2)

Tổ Huân lại không tin là vậy, đối với cậu, chưa từng việc gì là không thể:

- Em không thử sao biết ?

Nhưng Dần Tâm chỉ biết thờ dài:

- Huân thiếu gia, tình cảm của bản thân, tôi rõ hơn ai hết. Có những thứ không thể ép buộc, giống như tình cảm, giống như món ăn cậu không yêu thích, ăn vào sẽ lại nôn, cuối cùng vẫn là không nuốt trôi được. Ít nhất tôi biết, đối với cậu, tôi không hề có cảm giác.

Tổ Huân im lặng nghe cô nói, ánh mắt cậu nhú chặt, thật sự đau, không phải vì một câu nói " đối với cậu, tôi không hề có cảm giác" mà là vì tiếng gọi đầy xa cách của cô " Huân thiếu gia ", đem khoảng cách của cô và cậu kéo dài, chỉ vì hai chữ vật chất và địa vị.

Cô là ai chứ, một đứa trẻ mồ côi, nhà thuê vào hạng bọt bèo, lương tháng chỉ đủ ăn, không đủ tiêu.

Cậu là ai chứ, một thiếu gia cả đời sống trong nhung lụa, sắp kế thừa cơ nghiệp đồ sộ của Tổ gia, cả ngày cơm đủ ăn, tiền thừa tiêu. Thậm chí, chỉ cần một chút tiền, đã có thể khiến một người như cô ngày ngày cơm bưng nước rót.

Càng nghĩ nhiều cô càng thấy kết bạn với anh ta đã là một điều xa xỉ, muốn làm người yêu anh ta lại càng không thể được. Cô không muốn ngày ngày nhốt mình trong biệt thự xa hoa này, ngày ngày làm một con búp bê treo tủ kính. Cô thích một cuộc đời oanh oanh liệt liệt, dám làm dám yêu, chứ không phải một cuộc sống an nhàn hưởng giàu lụa, cả đời ngắm nhìn bốn bức tường bao xung quanh. Nếu không chết vì buồn chán thì cũng chết vì hưởng thụ. Sau một hồi suy nghĩ, Dần Tâm quyết định phải nhanh chóng dời khỏi chỗ này, cô thấy đây cũng không phải chỗ cô nên ở lâu:

- Huân thiếu gia, tôi thấy bệnh tình của anh cũng đã tiến triển rất tốt, không mấy ngày nữa đã có thể trở lại bình thường. Thật ra, bệnh nhân như anh ở viện đã có thể xuất viện rồi. Nên tôi nghĩ, mình cũng không còn việc ở đây nữa, có lẽ tôi sẽ đi sớm hơn một chút.

Nghĩ đến việc cô sẽ rời đi, Tổ Huân càng thêm sốt ruột cùng căng thẳng. Cậu không muốn cô đi, bởi vì nếu cô ra khỏi đây cũng đồng nghĩa với việc cô sẽ rời xa cậu mãi mãi. Tổ Huân không thể chịu được điều đó. Cậu sợ những thứ mình có thể giữ được, nhưng khi nó dời đi, lại ngớ ra lực bất tòng tâm. Cậu nhìn từng người cậu yêu thương dời bỏ cậu từng ngày. Mẹ cậu, người cậu yêu thương nhất, cậu cũng chỉ biết đứng nhìn hco đến khi bà chút hơi thở cuối cùng. Em gái cậu, vừa sinh ra đã bị giết chết không thấy xác, Tổ Huân càng nghĩ càng khó tưởng tượng. Chán cậu toàn mồ hôi lạnh, khuôn mặt trắng bệch không chút dưỡng khí, đôi mắt vô hồn mà bi thương như đến tận cùng của sự vô lực, rồi run rẩy nhắm nghiền lại. Cậu sợ những đêm phải tự thôi miên bản thân bằng liều thuốc ngủ, mà cuối cùng vẫn không thể chìm vào giấc ngủ an lành. Cậu sợ rồi những thứ quan trọng sẽ dần dần rời xa cậu mãi mãi.

Tổ Huân bỗng trừng mắt nhìn Dần Tâm khiến ô sợ hãi, ánh mắt cậu lạnh lẽo mà vô hồn đến thấu xương, nơi đó chất chứa một một vết thương đau đớn đến tận cùng:

- Em nghĩ em có sự lựa chọn, em chỉ có thể lấy tôi mà thôi

Hĩa tay cậu nắm chặt, rồi cậu cười hần, nụ cười đó dường như lạnh lẽo hơn ánh nhìn của cậu vạn phần. Dần Tâm hoảng sợ lùi về phía cửa, cô chưa từng sợ hãi điều gì cho đến lúc này, tất cả cô có thể thay đổi, tiền bạc, tình yêu, nghề nghiệp, duy chỉ có cuộc sống của cô, nếu cả đời bị nhốt ở trong đây, cô nghĩ rằng sẽ chẳng bao giờ có thể thay đổi được. Chưa bao giờ Dần Tâm thấy sợ hãi như lúc này, cô điên cuồng lấy tay ôm chặt đầu, dường như muốn xua đi tiếng cười đầy ma quỷ kia của Tổ Huân. Cô điên cuồng hét:

- Không, cậu không có quyền ép buộc cuộc sống của tôi, chỉ có tôi mới có quyền làm chủ nó.

Sau đó không thể nán lại lâu hơn, Dần Tâm chạy một mạch ra cửa, cô cần rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Dần Tâm lập tức về phòng thu dọn đồ đạc. Sau tiếng đóng cửa vội vã, cô nhanh chóng khóa trong lại. Dần tâm thở hồng hộc, mở tủ kéo vali ra, nhét vội đồng quần áo, cầm điện thoại rồi lao ra khỏi phòng.

Nhưng vừa đến cửa, mặt cô đã sớm tái nhợt không còn một giọt máu, mồ hôi lạnh túa ra như tắm. Cô run rẩy nhìn căn biệt thự ngày ngày đều vắng vẻ, giờ đây trệt ních không còn lối ra. Hơn 20 tên vệ sĩ dàn thành hàng trước cửa phòng cô, còn đứng trước mặt cô là Tổ lão gia, ông ta mỉm cười một cách đầy ma quái:

- Dần tiểu thư, chưa chào mà vội vã đi như vậy thật sự không phải phép

Dần Tâm vội lấy lại bình tĩnh trong cơn hoảng loạn, giọng nói cất lên không chút run rẩy, nhưng lạnh lẽo hơn trước:

- Tổ lão gia nói phải, tôi cũng không phải một người không biết phép tắc, việc đã làm xong, tất nhiên phải rời đi, đâu thể ở lại làm phiền lão gia thêm nữa. Sau khi về phòng dọn đồ đạc, tôi định sẽ tìm lão gia chào một tiếng, dù sao tôi cũng đâu biết đường rời khỏi biệt thự này, vẫn còn phải phiền lão gia một chuyện. Ngài thấy sao ?

Tổ lão gia nhìn cô, đôi mắt nheo lại, không chút khách khí:

- Tôi cũng nghĩ Dần tiểu thư là người tốt bụng, hiểu phép tắc, sẽ không nỡ lòng từ chối con trai tôi chứ

Cả người cô trở nên lạnh lẽo, cô không nghĩ họ lại muốn ép cô đến đường cùng:

- Tổ lão gia, ngài cũng biết, tình yêu là thứ không thể ép buộc, cũng không thể xây dựng trên tình cảm của một người, như vậy cuộc sống hôn nhân sẽ không hạnh phúc. Tôi biết ngài đối với Huân thiếu gia rất tận tâm, tận lực, nhưng ngài sẽ không để con mình ngày ngày sống với một người phụ nữ không hề yêu mình chứ, như vậy sẽ rất đau khổ - Hiện giờ đầu cô giống như một mớ bòng bong, nỗi sợ hãi chưa từng có dâng lên dường như muốn nuốt chửng lí trí còn lại của cô, cô không biết phải giải thích với ông ta như nào

Nhưng Tổ lão gia lại không cho điều cô nói là đúng, ông ta đáp lại bằng chất giọng khinh khinh:

- Dần tiểu thư không thử sao thì sao biết

Haha bố con ông ta thật giống nhau, đều tự cho mình quyền quyết định tất cả, đều lấy người khác ra làm vật thử nghiệm. Dần Tâm càng nghe càng không thể bình tĩnh hơn nữa, cô cố rặn ra từng câu từng chữ:

- Nhưng thưa Tổ lão gia, tôi với Huân thiếu gia là không môn đăng hộ đối.

Với mấy người nhà giàu, chẳng phải hôn nhân đều là để duy trì vật chất sao, chẳng phải đều lấy những tiểu thư đài cát một tay che trời sao. Cô so với họ, cái gì cũng không bằng, Dần Tâm là muốn nhắc nhở ông ta, cô làm vợ Tổ Huân là không thể.

Nhưng Tổ Nhạc không để ý đến những thứ ấy, đối với ông chỉ cần Tổ Huân hạnh phúc thì tất cả đều có thể:

- Dần tiểu thư, điều này cô không cần lo lắng, chúng tôi sẽ cho cô một danh phận, chỉ cần Tổ Huân hạnh phúc, thì có nghĩa là cô cũng phải hạnh phúc.

- Nhưng mà ông không sợ bị chê cười sao, lấy một cô con dâu không

Tổ Nhạc không muốn tiếp tục trò chuyện vô ích, ông quay sang hai tên vệ sĩ đứng gần nhất, dặn chúng canh chừng cô cẩn thận, không để cô bước ra khỏi phòng dù chỉ một bước, rồi theo những tên vệ sĩ khác rời đi. Trước khi khuất bóng sau cầu thang, ông ta còn nán lại một câu:

- Tiệc cưới sẽ sớm tổ chức, cô nên chuẩn bị tinh thần, cần cái gì có thể báo với vệ sĩ.

Sau đó Dần Tâm bị kéo vào trong phòng, cả người cô hoàn toàn đồ đẫn, không còn chút sức lực

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Sánh Ngang Cùng Trời Đất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tiệc đính hôn

Hôm nay cũng như mọi hôm, Dần Tâm chờ đợi nhìn hoàng hôn qua bóng cửa sổ, những con quạ đen đậu trên cửa sổ, nhìn vào phòng kêu lên một tiếng ai oán rồi vỗ cánh bay đi. Cả không gian nhuộm một màu sắc đỏ au chết tróc, Dần Tâm nhếch môi cười khinh, khuôn mặt vô hồn, ánh mắt vô hồn, coi Tổ Huân ngồi bên cạnh là không khí. Nhưng cậu ta không để ý đến biểu hiện khinh khinh của cô, cậu ta biết đối với việc này cô cần có thời gian để chấp nhận. Cậu tin rằng tình cảm của mình sẽ thuần hóa được cô.

- Tiệc đính hôn sắp được tổ chức, em có muốn mời bạn bè đến không?

Tổ Huân dịu dàng đưa bàn tay chạm nhẹ vào gò má cô, xúc cảm mềm mịn, mát lạnh từ lòng bàn tay truyền thẳng đến trái tim đang đập mạnh mẽ của cậu.

Không có tiếng trả lời. Tổ Huân cũng không nản lòng, trái lại, giọng nói của cậu lại thêm dịu dàng, ấm áp, bàn tay nắm lấy bàn tay mềm mịn, trắng trẻo của cô, ánh mắt chưa từng dời đi:- Nếu muốn, anh muốn đám cưới của chúng ta sẽ tổ chức ở bãi biển bao la. Anh sẽ dắt tay em đi trên cát mịn, anh sẽ bế em đùa nghịch cùng với sóng nước. Để biển cả bao la bao bọc và che chở tình yêu của chúng ta có được không ?

Tổ Huân nói, ánh mắt cậu nhìn về phía xa xăm, nụ cười cậu rạng rỡ, bàn tay của cậu nắm lấy bàn tay cô đặt lên trái tim mình rồi siết nhẹ. Dần Tâm ngo ngàng ngược lên - "tình yêu của chúng ta", " đám cưới trên biển ". Đôi mắt cô sợ hãi, cất tiếng nói thều thào:

- Tổ Huân, cậu thả tôi ra có được không

Một tháng rồi, đã một tháng nay cô đều bị nhốt trong bốn bức tường này. Ngày nào cô cũng nhìn về phía cửa sổ, khi màn đêm buông xuống, cô chỉ biết bất lực ôm đầu gối, nhìn bóng đêm đang dần nuốt chửng tâm hồn mình. Cô sợ hãi, cô đau đớn, cô đơn, bất lực, tương lai mờ mịt, cuộc sống mờ mịt, ngay cả ngày mai thế nào cô cũng không đoán được. Cô hoàn toàn bị động, cô sợ một ngày nào đó cô sẽ bị thuần phục, cô sợ ngày nào cũng phải đối mặt với bốn bức tường bao quanh ngôi biệt thự xa hoa này. nỗi khổ tâm của cô, Tổ Huân mãi mãi không thể hiểu, cậu ta không để ý đến cảm nhận của cô, vậy thì làm sao để yêu ?

Tổ Huân chỉ khẽ thờ dài, rồi ôm cô vào lòng, bàn tay vỗ nhẹ vào lưng cô an ủi:

- Đừng sợ, chờ tiệc đính hôn diễn ra thuận lợi, rồi anh sẽ thả em ra, chúng ta sẽ cùng nhau tổ chức đám cưới.

Dần Tâm thất vọng nhìn cậu ta, ánh mắt đau đớn vô hồn khiến trong tim tổ Huân như bị ai đó khoét một lỗ sâu, Dần Dần hồn nhiên, tình nghịch ngày trước của hắn biến đâu mất rồi ?

* * *

Tiệc đính hôn diễn ra trong không khí nhộn nhịp, tưng bừng. Từ sáng sớm cả biệt thự đã đông vui náo nhiệt hẳn lên, người ra, kẻ vào nhộn nhịp. Dần tâm khóa chặt cửa vào, từ chối mấy kẻ hầu muốn vào trang trí phòng cô. Mấy cô gái hoang mang đứng ngoài cửa phòng, không biết làm thế nào đành đi tìm Tổ Huân, cậu ta chỉ thờ dài rồi bảo tùy cô ấy.

Dần Tâm giống như mọi hôm, đờ đẫn nhìn ra cửa sổ, nhìn thấy trên gốc cây cổ thụ dán chữ " HỈ " lớn. Đèn lồng được bắc lên cây với đầy đủ màu sắc, nhưng ánh mắt Dần tâm vẫn vô hồn như vậy, không những thế cô còn đứng lên kéo rèm cửa lại, bóng tối lại bao phủ toàn bộ căn phòng, không có ánh sáng. Dần Tâm co chặt gối trên giường, hai tay run rẩy nắm chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay đau điếng. Dần Tâm sợ hãi, sốt ruột, cả người cô không thể bình thản được nữa. Làm sao ? Làm sao bây giờ ? Cô sẽ trốn trong này mãi được sao, đến buổi tối, rồi sẽ có người vào trang điểm cho cô, thay váy cho cô, dẫn cô xuống lầu. Sau ngày hôm nay cô sẽ chính thức bị nhốt ở nơi đây.

Không, Dần tâm điên cuồng lắc đầu. Cô hoảng sợ co rúm người trên giường, cô có thể làm gì. Trốn đi. Bằng cách nào ? Ngày hôm nay là ngày đặc biệt, sẽ có nhiều khách đến, để giữ an toàn, sáng nay, mấy chục tên vệ sĩ đã được gọi đến, khắp phòng cô đều có vệ sĩ đứng gác. Cách này cơ bản là không thể thực hiện được. Dần Tâm cảm thấy đầu cô đau như búa bổ, ngoài chạy trốn thì cô có thể làm gì. hôm nay là ngày đính hôn, cô dâu như cô, ông ta sẽ dễ dàng để cho cô nghĩ cách bỏ trốn sao ? Dần Tâm ảo não, cô nhận thấy ngoài thuần phục cô không còn cách nào khác. Dần Tâm mệt mỏi ngã xuống giường, hai tay nắm chặt đến chảy máu, nỗi sợ như con quái thú bóp chặt lấy cổ cô, khiến cô không thể thở nổi, hi có thể cầm nín mà thuần phục theo nó. Cô cứ nằm như vậy cho đến sẩm tối. Dần Tâm tỉnh dậy từ cơn ác mộng, cả người cô toát mồ hôi, cơn ác mộng đến không đúng thường lệ làm Dần Tâm hoảng sợ và ngo ngàng.

Trời vẫn chưa tối hẳn, nhưng bóng đêm đã len lỏi vào trong phòng cô, cả biệt thự lúc này im lặng đến đáng sợ, tiếng cô trùng kêu rả rích, những đàn quạ cũng không tới giống như mọi hôm. Cơ gió thổi bay chiếc rèm, mang theo mùi hoa nhài thoang thoảng chàn vào, cửa sổ không biết đã mở từ bao giờ. Dần tâm đột nhiên nhận ra có thứ gì đó không đúng, nỗi sợ hãi nhanh chóng dâng lên không lý do, cả người toát mồ hôi lạnh. Cô nhớ là chiếc cửa sổ này luôn đóng chặt và chưa từng mở ra. Chưa kịp hoảng hồn thì Dần tâm bỗng nhận ra bóng đen đang đứng ở đầu giường. Hắn ta đứng ngược ánh sáng nên cô không thể nhìn rõ khuôn mặt. Nhưng một mùi hương xa lạ mà quen thuộc chàn vào mũi cô, khiến nỗi sợ hãi trong lòng cô đột nhiên giảm đi một nửa. Hắn ta chắc chắn đã đứng ở đây từ rất lâu, vậy mà cô cũng không biết gì. Đầu tiên là Tổ Huân và giờ lại đến người đàn ông xa lạ này. Mà không, không hẳn là xa lạ, đây chính là người đàn ông đã len vào phòng trực của cô hôm đó.

* * *

Nhìn thấy hắn ta, trong nháy mắt Dần Tâm cảm thấy khoảng thời gian đen tối của cô sắp chấm dứt.

- Cảm ơn anh

Lời nói chân thành của Dần Tâm vang lên, ngược lại làm người đàn ông đứng cạnh giường mỉm cười, ánh mắt của hắn ta trong đêm tối đột nhiên rực sáng kì lạ, giống như con báo hoang nơi rừng sâu, mà người hắn, dường như chưa từng bị bóng đêm nuốt chửng:

- Vì sao ? - Giọng nói bất cần đời của hắn vang lên, nhuộm hương vị lạnh lạnh của bóng đêm và một chút ngang tàng.

- Vì tôi chắc chắn anh sẽ cứu tôi.

Nhưng hần lại nhanh chóng phản bác cô, giọng điệu nhướn lên:

- Nếu tôi nói với em đây là một cuộc trao đổi thì sao ? Hừm ? - Thanh âm gọi cảm theo cánh mũi hần thoát ra một cách tự nhiên, mang theo một chút mỉa mai.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Sánh Ngang Cùng Trời Đất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tiệc đính hôn (Phần 2)

Dần Tâm có chút thắc mắc về ẩn ý trong lời nói của hần:

- Vậy còn một mạng anh nợ tôi ? Người như anh lẽ nào lại không trọng tình nghĩa như vậy ?

Người đàn ông nhếch khóe miệng:

- Ai bảo em tôi không trọng tình nghĩa, tôi có thể giúp em thoát khỏi nơi này, vậy vẫn chưa đủ.

Dần Tâm lắc mạnh đầu:

- Không như vậy là đủ rồi. Anh chỉ cần giúp tôi thoát khỏi biệt thự này, coi như món nợ của chúng ta chấm dứt. Anh không liên quan đến tôi và ngược lại cũng vậy.

Giọng nói của cô nhẹ nhàng mà xa cách.

Ánh mắt hần lóe lên một tia kì dị rồi nhanh chóng bị nụ cười trên khóe môi mỏng che khuất:

- Được, vậy cứ làm theo ý em.

Dần Tâm lúc này mới thở dài một hơi thỏa mãn rồi gạt đầu, bây giờ điều quan trọng là kế hoạch thoát thân, Dần Tâm đang muốn tiếp lời thì giọng Tổ Huân từ ngoài cửa ảo não vang lên:

- Dần Dần, mở cửa, nếu không anh sẽ xông vào đó

Dần Tâm sợ hãi nhìn người đàn ông bên giường, cô còn chưa kịp có động thái tiếp theo thì cánh cửa đã bị đá văng ra, ánh sáng tràn vào phòng làm Dần Tâm chói mắt, cô kinh hoàng quay về phía sau nhưng cả gian phòng đèn trống không giống như cuộc đối thoại vừa nãy chưa từng xảy ra, chỉ riêng chiếc cửa sổ mở toang cùng chiếc rèm cửa lung lay mới chứng tỏ được hần đã từng tồn tại ở đây. Tổ Huân mãi nhìn Dần Tâm, khuôn mặt của cô đã tươi sáng hơn trước, ánh mắt cũng không còn vô hồn nữa mà đã trở về đáng vẻ thường ngày khiến lòng cậu ấm áp, lo lắng cũng dần dần mất đi. Tổ Huân lúc này mới nhú mày đi đến bên cửa sổ đang mở toang, lặng lẽ suy ngẫm.

Nhưng ngoài cửa sổ, chẳng có gì cả. Tổ Huân vừa quay lại đã nhìn thấy Dần Tâm bước đến cạnh mình, cậu có chút ngỡ ngàng khi cô vươn tay ra chạm nhẹ vào má và mắt cậu. Ánh mắt cô có chút long lanh.

Tổ Huân vẫn chưa khỏi bàng hoàng. Cả người cậu dựa vào cửa, đang tay ôm lấy đáng người mảnh mai của cô vào ngực, nhẹ nhàng siết chặt, chỉ nghe thấy tiếng nhỏ nhẹ:

- Em muốn lấy một chiếc đèn lồng ngoài kia, nhưng thật sự không với tới.

Nghe thấy cô nũng nịu lên tiếng, Tổ Huân cả người mềm nhũn, cậu mỉm cười ấm áp:

- Ngốc ạ, nếu muốn lấy chỉ cần nói với anh một tiếng là được

Dần Tâm sau khi nghe thấy giọng nói và thái độ dịu dàng của cậu thì cười đến híp cả mắt, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm. Nếu cô nói vì nóng mà mở cửa sổ thì chắc chắn cậu ta sẽ nghi ngờ cô tìm cách bỏ trốn hoặc đã từng có người đột nhập vào đây. Nhưng nhìn thấy đáng vẻ vô tư của cậu ta, Dần Tâm thấy yên lòng, nhưng cũng cảm thấy xót xa, " Tổ Huân xin lỗi, tình cảm của cậu tôi không thể nhận được, chúng ta không thể ". Nghĩ rồi cô nhẹ nhàng hôn lên má cậu thay lời xin lỗi rồi kéo cánh tay của cậu lôi ra khỏi phòng:

- Anh không biết trước khi tiệc cưới được tiến hành thì cô dâu và chú rể không được gặp nhau à, anh ra ngoài mau, còn nữa, em cần trang điểm và chuẩn bị váy.

Tổ Huân có chút ảo não, đưa tay xoa xoa đỉnh đầu cô rồi gạt đầu đồng ý. Trước khi cậu đi còn nghe thấy Dần Dần nói một câu " Xin lỗi ". Có lẽ đó là lời xin lỗi cho sự lạnh nhạt của cô trong thời gian vừa qua.

Ánh đèn xa hoa của ngôi biệt thự vụt sáng, trong sự im lặng đến ngột thở của những người khách quý, Dần Tâm khoác tay Tổ Huân bước xuống cầu thang bằng cẩm thạch, pháo bay ngập trời. Cô mặc một chiếc váy trắng nhẹ nhàng, trên vai khoác một chiếc khăn lông cừu màu đen tuyền, tóc cô được thả xuống tới ngang vai, vài lọn tóc xoắn rủ xuống hai bên sườn mặt, thanh thoát mà yêu kiều. Xung quanh “Ồ” lên, rồi từng tiếng xì xào to nhỏ, không ai không khỏi ngạc nhiên về vị con dâu cao quý của nhà họ Tổ. Vì nửa mặt của cô, được che lại bởi một chiếc khăn voan mỏng. Sẽ không ai nhận ra khuôn mặt thật của cô. Bởi vì một người cô dâu sắp bỏ trốn, không được để làm lộ thân phận của mình.

Tổ Huân dẫn cô đi tới chào hỏi từng vị khách quý, cô biết mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào mình, Dần Tâm cũng không mấy quan tâm, cô nghĩ sau vụ người con dâu của Tổ gia mất tích, không biết sẽ loạn như thế nào ? Không, chắc chắn Tổ lão gia sẽ cho người đi phong tỏa tin tức này. Tổ gia một tay che trời đầu thế để mất thế diện như vậy được.

Suy nghĩ của cô nhanh chóng bị cắt đứt khi giọng nói đầy lạnh lùng của Tổ Huân vang lên:

- Anh Lục hôm nay cũng tới sao ?

Một mùi hương quen thuộc chàn vào mũi cô, khiến Dần Tâm giật mình ngược lên nhìn người đàn ông đối diện, dáng người này, mùi hương này, không phải là hấn sao ? Anh Lục ? Dần Tâm đứng đờ một vài giây, sau đó qua tấm khăn mỏng, dường như cô nhìn thấy ánh mắt mang theo vài phần tà mị của hấn, Dần Tâm đột nhiên rung mình, liền ngó ra, cúi xuống chào hấn. Tổ Huân không nhận ra sự thay đổi của cô, giọng nói mang theo vài phần sát khí:

- Không ngờ ngày vui của Tổ gia anh cũng tới góp mặt, thật là vinh hạnh

Dần tâm đeo mặt, hết liếc Tổ Huân lại quay sang phía hấn, bởi vì bị ngăn bởi một tấm mạng, cô không nhìn thấy đôi môi hấn đang nhếch lên, ngón trỏ nhẹ nhàng miết ly rượu vang trong tay:

- Tổ Huân, cậu như vậy không phải quá khách khí sao. Ngày vui nào của Tổ gia, đương nhiên tôi đây cũng đều sẽ đến góp mặt

Khuôn mặt Tổ Huân hơi nhăn lại, nét cười vụt tắt, nhưng rất nhanh sau đó lại được thay thế bằng một nụ cười rạng rỡ hơn trước, tất nhiên Dần Tâm nhìn thấy cánh tay buông thõng của cậu ta nắm chặt đến trắng bệch. Cả ba người cứ đứng nhìn nhau như vậy, cho đến khi một người bê rượu sâm sầm vào Dần Tâm, khiến ly rượu vang đổ đầy ra váy của cô, Dần Tâm giật mình thoát khỏi vòng ôm Tổ Huân, lấy tay phui phui váy. Cùng lúc đó tiếng hét thất thanh của một người vang lên, Dần Tâm hoảng sợ bị một vòng tay khác ôm lấy, trong sự hỗn loạn, cô bị mùi hương quen thuộc bao phủ, Dần Tâm chỉ kịp nhìn thấy khóe môi của hấn nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo, còn Tổ Huân vẫn đứng đờ người ở chỗ cũ, không chút động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Sánh Ngang Cùng Trời Đất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chạy trốn

- Cháy rồi, phòng tân hôn cháy rồi

Hàng loạt tiếng bước chân đổ dồn về phía phòng tân hôn, không ai để ý, cô dâu đã bị người khác bắt mất. Dần Tâm bị hấn lôi ra hoa viên phía đằng sau. Hấn chạy rất nhanh, bước chân ổn định, vững vàng không hề nao núng. Có những lúc Dần Tâm thật sự không thể đuổi kịp được tiết tấu chạy của hấn, cô cũng chỉ biết nhăn mặt, thở hồng hộc. Bóng tối phía trước che khuất khuôn mặt người đàn ông, khiến hấn càng trở nên bí ẩn.

Cuối cùng cũng dừng lại, Dần Tâm thở hồng hộc quay sang trừng mắt với người đàn ông, nhưng thật sự cô trừng không nổi. Hấn đứng bên cạnh cô, khuôn mặt rất nghiêm túc, hơi thở ổn định, trên mặt cũng không có lấy một giọt mồ hôi. Dần Tâm nhìn đến ngây người. Cho đến khi người đàn ông quay sang, Dần Tâm vội vã quay mặt về hướng khác, phía trước mặt cô là bức tường bao phủ ngôi biệt thự:

- Chúng ta đi vào ngõ cụt rồi

Nhưng người đàn ông lắc đầu, ánh mắt hấn chưa từng dời khỏi bức tường to lớn đó. Nụ cười tà mị vương trên môi hấn:

- Không. Đến rồi

Hấn đột nhiên phui tay, rồi lùi lại phía sau vài bước, ánh mắt lóe lên, giống như một con báo găm đang rình mồi. Dần Tâm chỉ nhìn thấy hấn lao về phía trước, nhảy phắt lên bức tường, rồi nắm lấy một thứ gì đó, nhanh nhẹn leo lên. Thoát một cái, hấn đã ngồi trên đỉnh bức tường, ung dung nhìn người con gái giờ nhỏ bé như hạt kẹo dưới mặt đất. Dần Tâm hai mắt mở to, cả người cô như bị đóng đinh trên mặt đất. Bức tường cao 5m hấn chớp mắt có thể leo lên, không tốn chút sức lực. Dần Tâm nghe thấy giọng hấn vọng xuống:

- Bây giờ em có thể leo lên. Có cần tôi giúp ?

Giọng điệu của hấn đích thị là mỉa mai cô. Dần Tâm héch mặt về phía người đàn ông, hai tay chống lên hông, hấn làm được, cô cũng làm được. Xi. Dần

Tâm nhìn về phía trước, theo suy đoán của cô, thứ hấn bám vào chắc chắn là một sợi dây thừng, vừa nãy là do tối quá nên cô chưa kịp nhận ra. Dần Tâm nắm chặt tay, cô lùi lại mấy bước, cũng học theo cách của hấn, nhắm phía sợi dây trên bức tường lao đến, nhảy lên, thành công nắm được sợi dây, nhưng Dần Tâm nhanh chóng ảo não khi nhìn xuống phía dưới, khoảng cách từ dưới đất đến chỗ cô đang bám, chưa đến một mét, đó có thể là mình chứng cho kết quả tồi tệ của môn nhảy cao hồi cô còn đi học. Dần Tâm tự cổ vũ bản thân, nhưng trước mắt là khóc không ra nước mắt. Dần Tâm khó nhọc chèo lên, bàn tay phải gồng mình kéo dây mà đồ ùng, đau muốn chết. Mồ hôi vương đầy hai bên má. Cô cố sống cố chết bám vào sợi dây, nặng nhọc bước từng bước một. Sức lực càng lúc càng cạn kiệt, hơi thở càng nặng nhọc, bước chân chậm dần cho đến khi Dần Tâm bị dẫm phải một cọng rêu, hai tay cô tuột khỏi dây, nhanh chóng ngã xuống. Dần Tâm chỉ nghe thấy tiếng gió thổi vù vù bên tai, hai mắt cô nhắm nghiền, cô còn rất nhiều thứ chưa làm xong, cô còn muốn tìm ra bố mẹ của mình, hỏi họ vì sao lại bỏ rơi cô. Cô còn muốn quay trở về thăm bà, tiếp tục công việc mà mình mơ ước. Cô còn muốn được vi vu trên khắp các chặng đường, còn muốn...

Xoạt xoạt, trong lúc Dần Tâm đang cảm thấy tuyệt vọng, thì một thứ gì đó bắt lấy tay cô, cô nhanh chóng bị kéo lên, lao vào một vòng tay ấm áp. Theo phản xạ tự nhiên, hai tay cô ôm chặt lấy eo hấn. Người đàn ông một tay bám vào sợi dây, tay còn lại ghì chặt cô áp sát vào người, nhanh chóng trèo lên đỉnh bức tường. Dần Tâm nằm trong lòng hấn, khuôn mặt cô tái nhợt, không khỏi bàng hoàng... Dần Tâm ngược lên nhìn người đàn ông, mái tóc hấn bị gió thổi bay, khuôn mặt vì tập trung mà càng thêm kiên định cùng chín chắn. Hai đuôi mày hấn nhíu lại, chắc chắn là đang tức giận.

- Đúng là tên gốc mới để em chèo tường một mình

Hơi thở của hấn có chút dồn dập, đã có mấy giọt mồ hôi rơi trên người cô. Dần Tâm ôm chặt lấy người đàn ông, đôi môi đột nhiên nở nụ cười.

Người đàn ông nhanh chóng ôm cô leo lên đỉnh bức tường. Dần Tâm chưa kịp thở lấy một hơi thì cả người cô đã bị hấn ép chặt vào ngực, nhanh chóng lao xuống dưới. Dần Tâm rùng mình bám chặt lấy thắt lưng hấn:

- Khoan, khoan đã. Đừng có nhảy xuống... Á Á Á...

Không một ai biết, giọng thét của cô thật sự rất kinh khủng:

- Em cảm miệng lại cho tôi. Muốn chết ?

Hấn gằn lên từng tiếng, cánh tay ôm cô cũng siết mạnh hơn. Nhưng Dần Tâm thật sự đã sợ hãi, bởi vì cô nghe thấy xa xa có tiếng người gào:

- Đến đây mau, tiểu thư đang ở quanh đây

Cô và hấn đáp đất một cách an toàn. Người đàn ông đứng dậy phui tay, rồi chuẩn bị bước đi, không ngoái lại nhìn cô đến một lần:

- Này, đừng bảo anh bỏ rơi tôi ở đây nhé

Dần Tâm rùng mình nhìn xung quanh, khu rừng âm u mà rộng lớn, tiếng lá cây xào xạc, những cơn gió thỉnh thoảng thổi qua khiến Dần Tâm không khỏi rùng mình. Vài bóng đen thỉnh thoảng lại chuyển động, cô không biết đó là thứ gì, nhưng Dần Tâm thật sự sợ hãi.

- Em nói vậy là sai rồi. Chẳng phải nhiệm vụ của tôi đã xong rồi sao, tôi giúp em thoát khỏi ngôi biệt thự đó. Hai chúng ta bây giờ coi như người xa lạ, sao lại gọi là bỏ rơi được.

- Anh... - Dần Tâm nhìn người đàn ông đối diện, hai tay cô nắm chặt đến trắng bệch. Cục tức nghẹn ở cổ, thật sự nuốt không trôi.

Hấn tựa vào gốc cây bên cạnh, lười biếng nhắc cô một câu:

- À, tôi quên nói với em, có kẻ đã từng mất xác tại nơi này vì không tìm được lối thoát

- Vì... vì sao ?

Hấn có vẻ rất hứng thú khi nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của cô:

- Bởi vì, khu rừng này... chính là một ma trận

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Sánh Ngang Cùng Trời Đất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ma trận - Đào thoát

Dần Tâm mò mẫm trong đêm tối, từng bước bám sát hấn. Cô nhìn về phía xa xa, ngoài những tàng cây rừng rậm rạp và tiếng cô trùng kêu râm ran thì tất cả đều là một màu đen thăm thẳm. Sự im lặng dường như đang từ từ nuốt chửng sự kiên trì và bình tĩnh của con người, bởi vì càng lúc càng lạc sâu vào

bóng tối, càng đi càng mất phương hướng, chỉ biết lao sâu vào màn đêm lạnh lẽo. Dần Tâm từng bước theo sát hân, hai mắt cô nheo lại cố nhìn về phía trước, hân đi rất nhanh, nhưng đôi lúc bước chân chậm lại, quay về phía sau tìm cô. Đêm tối trong cánh rừng hoang khiến bản năng con người thêm tò mò và sợ hãi, Dần Tâm thỉnh thoảng ngó lại phía sau lưng mình, bàn tay cô đổ đầy mồ hôi lạnh. Nhưng trong lòng cô lại rất yên lặng, bởi vì phía trước cô luôn có bóng lưng của người đàn ông đó.

Hân đi được một lúc thì dừng lại, lôi từ túi áo ra một chiếc bật lửa. Lúc này Dần Tâm mới nhìn rõ, phía trước cô là một hang động nhỏ. Hân rọi bật lửa vào phía bên trong, sau đó quay lại ra hiệu cho cô cùng vào. Hang động không mấy rộng lớn, bên trong có một vài phiến đá, Dần Tâm chọn một chỗ trong góc rồi ngồi xuống, hân cũng tới ngồi đối diện cô, cả hai đều im lặng. Dần Tâm ngồi nghỉ được một lúc thì thấy hân đứng lên, vươn tay cởi áo đi về phía cô. Dần Tâm giật mình:

- Anh ... anh định làm gì vậy

Hành động của hân vẫn tiếp diễn, cho thấy lời nói của cô không hề có trọng lượng. Hân tiến sát về phía cô, rồi ngồi xuống, mùi hương của hân luôn khiến cô an tâm nhưng cũng khiến cô run rẩy và sợ hãi như vậy. Hai mắt Dần Tâm mở to, cả người lui về phía sau, rất nhanh chạm phải bức tường lạnh lẽo. Người đàn ông nheo mắt nhìn cô về giậu cột:

- Em sợ cái gì. Mặc áo vào

Một chiếc áo sơ mi đen của đàn ông được đặt vào tay cô. Dần Tâm ngơ ngác, hình ... hình như cô nghĩ hơi nhiều rồi. Nhưng mà, sao lại

- Khoan đã

Hân dừng bước trước cửa ra của hang động, quay lại nhìn cô gái đang loay hoay với chiếc áo trên tay:

- Váy của em đã bị gấn thiết bị theo dõi

Ánh mắt cô có vẻ ngạc nhiên xen lẫn kinh hoàng, nhưng ngay sau đó:

- Không, ý tôi là anh tên là gì ?

- Lục Cổ Thần

Hân nhanh chóng khuất bóng nơi cửa hang động.

Dần Tâm phải mất một lúc mới mặc xong chiếc áo. Mặc xong lại cởi, bởi vì mùi hương quá quen thuộc trên cơ thể hân đang bao lấy cơ thể cô, Dần Tâm cảm thấy không thoải mái. Chiếc áo khá rộng, cơ bản che được dáng người nhỏ nhắn của cô. Rộng rãi, thoáng mát, nhưng hơi ngắn. (~.~)

Dần Tâm vừa xắn tay áo vừa chậm chạp bước ra, cố gắng không để ý tới dáng vẻ gợi cảm của mình. Nhưng mà, người đàn ông đang cời trần đứng bên ngoài khiến Dần Tâm không thể thôi suy nghĩ. Giữa đêm trăng thanh gió mát, trong hang động giữa rừng, một nam một nữ, cảnh tượng "mát mẻ" như vậy, Dần Tâm choáng váng. Cổ Thần quay lưng về phía cô, bờ vai hân rộng lớn, dáng người vững chắc, vòng eo nhỏ. Nóng quá, Dần Tâm nắm chặt vạt áo trước ngực, chột búng tỉnh:

- Bây ... bây giờ. chúng ta

- Đưa váy của em cho tôi – Hân khoanh tay đứng nhìn về phía khu rừng xa xăm

- Hà ? À anh chờ một lát

Dần Tâm chạy một mạch vào động trước khi hân kịp xoay người lại, lấy chiếc váy đặt vào tay hân:

- Chẳng phải ta nên vứt đi sao ?

- Ừm đúng vậy

Hân ném chiếc váy về phía bụi cây tít xa trước mắt, rồi dẫn cô đi theo hướng ngược lại

* * *

- Thiếu gia, đã tìm thấy vị trí của tiểu thư, hướng Tây Nam của biệt thự

Một tên vệ sĩ nói thầm vào tai Tổ Huân. Khuôn mặt cậu không nén nổi vui mừng:

- Tốt lắm. Nhanh chóng đi tìm cô ấy về đây, đừng để Dần Dần bị thương. Ở nơi đó một mình sẽ gặp nguy hiểm

Sau đó cậu lại nhanh chóng bổ sung thêm:

- Tôi đi cùng cậu

- Khoan đã

Tổ Huân quay lại nhìn cha mình, người cậu hơi run rẩy

- Con ở đây tiếp khách đi, dù sao cũng chỉ là một đứa con gái vắt mũi chưa sạch. Sai người phong tỏa thông tin này lại. Nhanh chóng tìm cho ra nó

Tổ Nhạc đứng bên cửa sổ, hai bàn tay ông ta nắm chặt.

* * *

- Thiếu gia, đội tìm kiếm vừa báo về

Tên vệ sĩ đứng nghiêm giữa phòng, đầu cúi thấp kính cẩn. Tổ Huân bật dậy khỏi ghế, môi cậu giật giật, hít thở không thông:

- Tốt lắm, cô ấy hiện tại đang ở đâu ?

Tên vệ sĩ càng cúi càng thấp, hai tay anh ta đan chặt lại, khuôn mặt trắng bệch:

- Thiếu gia, không có người, chỉ có chiếc váy tiểu thư mặc tối nay

Tổ Huân như bị rút hết sức lực, cậu ta ngồi sụp xuống sàn nhà:

- Không, không thể nào, một mình cô ấy sao có thể

Có một giây, trong mắt Tổ Nhạc hiện lên nét u ám. Ông ta bước từng bước về phía bàn làm việc. Khuôn mặt bình lặng, uống một ngụm trà:

- Đám khách được mời đến có thiếu ai không ?

- Dạ, không thiếu một ai

Tổ Nhạc nhẹ nhàng đặt cốc trà xuống, tay ông ta vuốt con rồng bằng đá cẩm thạch trước mặt:

- Kiểm tra lại xem

Tổ Huân dường như nghĩ ra thứ gì đó, cậu ta bỗng đứng bật dậy, gằn lên từng tiếng, ánh mắt như muốn giết người:

- Lục Cổ Thần, chính là hấn ta. Quả nhiên chỉ có hấn ta mới dám động vào người của Tổ Huân đây

Bàn tay đang sờ con rồng của Tổ Nhạc dừng lại, nụ cười có chút ma quỷ:

- Huân nhi, mở ma trận đi

* * *

Xoạt xoạt. Dẫn Tâm giật mình nắm chặt lấy bàn tay Cổ Thần, có thứ gì đó vừa lướt qua sau lưng cô. Người Cổ Thần chợt cứng lại, ánh mắt hướng thẳng tới cây cỏ thụ trước mặt. Quả nhiên nó đang lao nhanh về phía bọn cô. Đôi mắt hấn chợt lóe lên một tia lạnh lẽo, hai tay ôm chặt cô trước ngực, xoay người đạp chân vào thân cây phía sau rồi lộn một vòng, cái cây đâm sầm vào cây cỏ thụ phía sau cô rồi dừng lại, hai người an toàn đứng trên ngọn cây. Dẫn Tâm cắn chặt môi, cô cần biết chuyện gì đang xảy ra.

Tiến về phía trước hai bước, một cái cây lại vừa sụt qua:

- Bây giờ em phải tuyệt đối nghe theo tôi, bởi vì trên cây có găng dao. Nếu em không kịp chạy thoát, sẽ bị nó đâm chết

Dẫn Tâm cảm thấy sống lưng lạnh toát, hai tay ôm chặt lấy người hấn, Cổ Thần tiếp tục bước về phía trước:

- Đây là ma trận do Tổ Nhạc đặt sau khi vợ và con gái ông ta mất. Ông ta tốn hơn 20 mươi năm để tạo ra ma trận này, trước giờ người giải được nó đến được bước cuối cùng cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

- Vậy tức là anh đã tìm ra quy luật của nó

Dẫn Tâm hiện giờ đang nằm trong lòng hấn, cô tự trấn an bản thân, có lẽ hấn đã tìm ra quy luật của ma trận này. Nhưng Cổ Thần lắc đầu:

- Đây là lần đầu tiên, tất cả đều dựa vào phán đoán. Nhưng em có thể tin vào năng lực của tôi

Dẫn Tâm cảm thấy cả người choáng váng. Bước về phía trước một bước, sang phải ba bước nữa, tránh được hai cái cây vừa lao ra. Dẫn Tâm có chút đắc ý. Nhưng cả người cô nhánh chóng cứng lại, hai cái cây đang lao về phía cô với tốc độ từ thần:

- Cẩn thận – Dân Tâm hét lên. Cô cảm thấy người mình đang bay trên không trung rồi đáp xuống một bụi cỏ gần đó, đau điếng

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Sánh Ngang Cùng Trời Đất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Ma trận – Đào thoát (Phần 2)

Hự - Là tiếng rên của Cố Thần, hần bị đá văng về phía cô, bên cánh tay bị rạch một đường rất dài. Dân Tâm hoảng sợ, cô biết, trong giây phút cuối cùng đó, hần đã đẩy cô ra.

- Chúng ta đi thôi – Hần đứng lên có chút khó khăn, vết thương trên tay hần đang không ngừng chảy máu, tạo thành vệt dài đỏ tươi rất ghê người.

- Đợi đã – Dân Tâm cúi người xuống, mò mẫm thứ gì đó

- A! Đây rồi – Hai mắt cô sáng lên, Dân Tâm lôi từ trong bãi cỏ ra vài nhánh cây màu xám, đưa lên cao: - Ủm. Đúng là nó, cây tơ mảnh này cầm máu cũng được

Dân Tâm cho đóng lá vào mồm, nhai một lúc lâu rồi cẩn thận đắp vào vết thương Cố Thần. Quả nhiên máu không còn chảy ra nữa.

- Xong rồi, chúng ta đi thôi – Dân Tâm phui phui tay rồi ngược lên nhìn hần. Cố Thần vội xoay mặt đi chỗ khác, nắm lấy tay cô bước về phía trước, cố gắng không phát ra bất kì tiếng động nào. Cố Thần bước rất chậm, cẩn thận nhìn ngó xung quanh. Ánh mắt hần rất nhanh liếc qua từng bụi cây một, không bỏ sót bất cứ một động tĩnh nhỏ nào. Khu rừng càng về đêm càng lạnh đến ghê người, Dân Tâm rùng mình, không biết hần có lạnh không? Dân Tâm ngược lên nhìn Cố Thần, hần đang rất tập trung quan sát xung quanh. Lồng ngực phập phồng theo tiết tấu, bước chân ổn định không một chút tiếng động, hai mắt hần sắc lạnh, mang theo nét quý dị đảo qua toàn bộ khu rừng, sau đó mới an tâm bước tiếp. Hai phút trôi qua, Cố Thần đột ngột dừng bước, hai mắt hần nheo lại, Dân Tâm nhìn theo hướng mắt hần, từ trong trong bụi, một cái cây đang lao nhanh về phía bọn cô. Dân Tâm giật mình, nhìn về các hướng còn lại, quả nhiên, còn 3 cây khác nữa. Trong mắt cô thoáng hiện lên nét run rẩy:

- Chúng ta chạy về hướng kia – Dân Tâm chỉ về hướng không có cây lao tới.

- Không được - Cố Thần gần lên từng tiếng, nắm chặt lấy tay cô. Dân Tâm vẫn không chịu từ bỏ:

- Vì sao ?

- Vậy em thử đi – Dân Tâm nhặt một cục đá lên ném thử. Không tới một giây sau đó, một cái cây nữa từ chỗ viên đá lao nhanh về phía cô, tốc độ so với khi nãy lại càng nhanh hơn. Dân Tâm cả người run rẩy. Cô nghe thấy giọng Cố Thần vang lên bên tai, giọng hần trầm xuống:

- Em nhảy lên, bám lấy cành của nó rồi kéo tôi lên

Không biết vì sao cô không còn sợ nữa. Dân Tâm gạt mạnh, hai bàn tay nắm chặt, một thứ gì đó thôi thúc cô lao nhanh về phía trước rồi bật lên, cái cây vẫn không ngừng lao về phía cô, càng lúc càng gần, Dân Tâm giờ cánh tay lên cao, cố gắng túm lấy nhánh cây cô thụ.

Nhưng sau đó. Tất cả mọi thứ đều bất động. Mũi giao sau lưng chỉ cách Cố Thần không quá 3cm:

- Có lẽ em đã hiểu rồi !

- Ủm !!!

Nếu đập đúng cây chủ, ma trận sẽ được phá giải.

- Nhưng làm thế nào để phát hiện ra cây chủ ?

- Dựa vào vận tốc, nó lao nhanh hơn những cây còn lại. Và... em có thể xuống được rồi – Hần ho khan hai tiếng

Dân Tâm ngơ ngác nhìn xuống bản thân. Trời ạ, vừa nãy một tay cô bám vào thân cây, áo bị kéo lên, một thứ gì đó màu đen lấp ló hiện ra, tư thế khiêu gợi hướng về phía người đàn ông đang quay lưng lại. Dân Tâm vội vàng nhảy xuống, khuôn mặt cô bị hun tóit đỏ ửng, biết nói gì bây giờ, ngại quá:

- Ủm, phán đoán của anh có vẻ không tồi

- Chắc vậy !

Cố Thần đi về phía trước, một không khí lạ lùng bao trùm

* * *

Ma trận đã được giải, nhưng không dừng lại ở đó. Hiện tại, sáu cái cây đang lao về phía bọn cô với vận tốc bằng nhau. Dân Tâm quay sang Cổ Thần, phải làm sao bây giờ ? Lòng mày hấn nhú lại:

- Em ném vật gì về phía chúng, càng nặng càng tốt

- Nên ném cây nào đây ?

- Ném tất

Đúng vậy, có lẽ nên ném cả sáu cây. Dân Tâm cầm lấy một hòn đá to hơn bàn tay ở gần đó rồi ném về phía cái cây đang lao tới phía mình. Viên đá bị ném tới rồi bật ngược xuống đất, nhưng cái cây vẫn tiếp tục di chuyển với vận tốc kinh hoàng. Dân Tâm cố tìm thứ gì đó thật nặng dưới chân mình, chặt vật ném xong được hai cây, bốn cây bên kia đã bị Cổ Thần dọn dẹp sạch sẽ. Dân Tâm chỉ biết đứng nhìn hấn đang phui phui tay

Có cần phải giả bộ như vậy ?

* * *

- Đây là đâu ? – Dân Tâm bước vào giữa khu đất trống, xung quanh là những bụi cây lớn, tất cả đều mờ mịt. Cổ Thần nheo mắt nhìn:

- Đây là trung tâm khu rừng

Trung tâm khu rừng ? Có lẽ rừng cây kia đã dẫn bọn cô đến đây. Biết cách giải ma trận và còn phải biết tìm hướng đi phù hợp. Vẫn là phán đoán của Cổ Thần quá tốt.

- RÈ RÈ RÈ...

Dân Tâm giật mình lùi lại vài bước, hình như cô vừa giẫm phải thứ gì đó. Cổ Thần đang đứng cách cô vài bước dường như cũng nhận ra âm thanh khác lạ, vội kéo cô về phía mình. Ánh mắt nhìn cô cảnh cáo. Dân Tâm ra hiệu mình vô tội. Âm thanh khác lạ lại vang lên, mang theo tiếng khàn đặc của máy móc:

- Vòng 2. Mật mã: A3 K4 I5 C4. Ba mươi giây đếm ngược. Trò chơi bắt đầu

Dân Tâm mở to mắt, từ bé đến lớn cô chưa từng nghe tới loại mật mã này bao giờ. Rốt cuộc nó là thứ chết tiệt gì chứ. Dân Tâm quay sang Cổ Thần, có lẽ cũng chưa từng nghe tới loại mật mã này, chân mày hấn cau lại. Cổ Thần cầm que gậy vạch xuống đất. Hấn ngồi bó gối, rất chuyên chú.

Rất nhanh sau đó:

- Anh nghĩ ra rồi à? – Hai mắt Dân Tâm sáng lên

- Ừm – Cổ Thần gật đầu, que củi của hấn gạch vài nét chữ trên mặt đất. Đôi môi nhếch lên một nụ cười bí ẩn:

- Chính xác là nó, mật mã Caesar (1)

- Mật mã Caesar ? – Dân Tâm nhú mày, lặp lại lời nói của hấn

- 15 giây đếm ngược - Dân Tâm giật mình nhận ra, bọn cô chỉ còn mười lăm giây để kết thúc trò chơi này.

- Cách A ba chữ - Giọng Cổ Thần vang lên, không lấy một chút phân tâm

Cách A ba chữ, A B C D. Dân Tâm hét lên:

- Là chữ D

-14 giây, 13,...

- K4

- Chữ O

- I5

- N

- 12

Dân Tâm đã hiểu ra. Đúng vậy, chính là hướng đông. Cô kéo tay Cổ Thần, chỉ cần chạy về hướng đông, chắc chắn sẽ có lối thoát. Nhưng vì sao ánh

mắt hần mông lung như vậy:

- Không được. Phía đông là hướng biệt thự

Dần Tâm loạng choạng, chẳng lẽ lại hết cách? Điều gì sẽ xảy ra nếu bọn cô không giải được ma trận này? Tất cả sẽ kết thúc sao?

- 10 giây đếm ngược: 10... 9... 8....

Bỗng nhiên bàn tay cô bị nắm chặt, trong tiếng gió gào thét, trong bước chân dồn dập của cô và Cố Thần, tiếng hét của hần nhanh chóng bị nuốt chửng:

- Chạy về hướng Đông Nam

- 7

...

- 6

...

- 5...

Cả khu rừng im lặng đến đáng sợ, chỉ có tiếng tim của cô không ngừng đập mạnh và tiếng thở không theo nhịp của hần. Dần Tâm cố gắng lao về phía trước, không gian im lặng đến nghẹt thở, tiếng nói như chế nhạo cô:

- 4..

- 3..

- 2..

- ...

Không kịp nữa rồi. Cả khu rừng rung chuyển trong tiếng nổ kinh hoàng, đất đá cuốn bay mù mịt. Dần Tâm nhanh chóng bị kéo xuống nước, cả người bị rung nảy đến quay cuồng. Nước mang theo đất đá tràn vào miệng cô, Dần Tâm ra sức đẩy dụa, phát ra từng tiếng kêu khùng khục, tay chân đập loạn xạ. Nhưng rất nhanh, có một bàn tay bám lấy eo cô, ôm vào lòng rồi ngoi lên mặt nước.

Dần Tâm ho sặc sụa, cố gắng hít lấy hít để. Không khí chàn vào phổi, bây giờ Dần Tâm mới kịp quan sát xung quanh. Khu rừng ban này giờ đây đã trở thành một bãi hoang tàn, khói bụi bốc lên mù mịt. Dòng sông nhuộm đất đá đục ngầu, cây cỏ ngã rạp xuống đất. Rất nhiều cành cây bị gãy nổi lênh bênh trên mặt nước.

Dần Tâm giống như bị trút đi toàn bộ sức lực, ánh mắt cô vô hồn ngã vào người đàn ông bên cạnh. Phía đông, đám mây màu đen đang dần bị xua tan bởi ánh sáng mặt trời.

* * *

(1) Mật mã Caesar: Là một dạng mật mã thay thế. Trong đó mỗi kí tự trong văn bản được thay thế bằng một kí tự cách nó một đoạn trong bảng chữ cái để tạo thành mật mã

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Sánh Ngang Cùng Trời Đất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nhiệm vụ mới – Bắt đầu

Dần Tâm và Cố Thần đi men theo dòng sông, khuôn mặt Dần Tâm bơ phờ vì một đêm căng thẳng. Có những lúc không đủ sức bơi nữa, Cố Thần buộc dây vào tay cô, kéo cô về phía trước. Dòng sông nước chảy xiết, đục ngầu. Tầm khoảng một canh giờ sau, bọn họ đã có mặt ở một đường quốc lộ ngoại thành Hà Nội. Cố Thần dẫn Dần Tâm vào một ngôi nhà ven mặt đường. Ngôi nhà được xây theo phong cách cổ xưa, mái lợp ngói đỏ, được chia thành ba gian rộng rãi. Trước cửa, một bà lão mặc trang phục thời nhà Lý với mái tóc được cuốn cao trong chiếc mũ đội đầu khắc hoa văn rất tinh xảo. Bên trong là chiếc váy xuống dài, hai tầng đỏ - đen cổ xưa, giữa hông thắt một chiếc nơ vàng buông nhẹ xuống thân. Bên ngoài là lớp áo choàng lửng khá đơn giản và mộc mạc. Dần Tâm không khỏi ngỡ ngàng và bất ngờ, không ngờ giữa thủ đô Hà Nội phồn hoa lại có một ngôi nhà mang phong cách cổ xưa như vậy.

Nhìn thấy hai người đang tới gần, bà lão cúi chào, mỉm cười hiền hậu, có lẽ là người làm trong căn nhà này. Cố Thần tới gần bà lão, nói vài câu gì đó,

Dần Tâm thấy bà lão chốc chốc lại gật đầu rồi lui vào bên trong. Lát sau, bà mang tới hai bộ quần áo rồi đặt vào tay Cố Thần:

- Em thay quần áo đi rồi ngồi đây đợi tôi

Dần Tâm gật đầu rồi theo bà lão đi vào phía trong. Kiến trúc bên trong lại một lần nữa khiến Dần Tâm kinh ngạc. Căn nhà bằng gỗ rộng rãi và thoáng mát, tường được làm từ đá ong nổi tiếng của làng Đường Lâm. Trung tâm nhà chính là không gian thờ cúng với các bàn thờ, hoành phi, bao lam,... được khảm xà cừ rực rỡ. Mùi hương khói mang theo vẻ trang nghiêm lan tỏa khắp căn phòng. Giữa gian nhà là bộ trường kỉ cổ được thiết kế tinh xảo, bên trên đặt một bình hoa nhỏ rất tao nhã. Ánh sáng rọi qua những ô cửa kính trên mái nhà, khiến cho ngôi nhà càng thêm thanh nhã, huyền ảo.

Dần Tâm thay quần áo xong, phía ngoài cửa bà lão đã đứng túc trực từ bao giờ, nhìn cô mỉm cười thân thiện. Dần Tâm đi theo bà lão trở về gian chính, Cố Thần vẫn chưa quay lại. Dần Tâm dựa lên ghế, nhớ ra điều gì đó, cô quay lại phía sau, bà lão vẫn đang đứng cách cô vài bước chân. Dần Tâm luống cuống đứng dậy:

- Bà ơi, bà ngồi xuống đi ạ ! - Dường như bà lão rất hoảng sợ trước lời mời của cô, đôi mắt bà mờ to, hai tay khuỵu khuỵu trên không trung, miệng ú ớ. Dần Tâm ái ngại ngồi trở lại ghế, hóa ra bà lão không nói được. Khoảng vài phút sau đó, Cố Thần bước vào. Hắn mặc một bộ quần áo ở nhà màu xám tro, mái tóc vẫn chưa khô hẳn rũ xuống hai bên mặt. Hắn đứng ở trước cửa, hai tay đút vào túi quần:

- Đi thôi !

Dần Tâm mỉm cười chào bà lão rồi đứng dậy, đảo bước theo Cố Thần. Ngoài cửa, một chiếc xe BMW màu đen mới xuất ra năm nay đang đợi sẵn. Dần Tâm quay sang tròn tròn mắt nhìn Cố Thần:

- Anh tậu ở đâu được con xe này vậy

Cố Thần lười biếng đáp lại:

- Em không cần ngạc nhiên. Với khả năng kinh tế của tôi , tôi có thể mua tặng em mười chiếc xe như này

Dần Tâm bĩu môi nhưng cô có thể chắc chắn gia tài của hắn rất khổng lồ bởi những món lợi nhuận trong bóng tối. Cô vừa bước vào xe đã cảm thấy choáng váng, quả nhiên là xe hạng sang, cao cấp, rộng rãi và thoải mái. BMW 3 Series 2016 mang đặc trưng của mẫu xe cơ bắp M3, được trang bị hệ dẫn động bốn bánh và hộp số tự động. Mặc dù thiết kế của nó không quá khác so với 335i nhưng 340i lại sở hữu những tính năng hữu ích như có tấm che nắng và hệ thống sưởi tự động ở vô lăng và ghế ngồi. Đặc biệt, nó rất phù hợp cho những người yêu thích thể thao và năng động. Dần Tâm thở dài, cựa quậy tìm vị trí dễ chịu rồi nhắm mắt hưởng thụ. Cả một đêm căng thẳng không được chợp mắt khiến Dần Tâm nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

* * *

Dường như đã trôi qua rất lâu, Dần Tâm tỉnh dậy. Ánh nắng mặt trời xuyên qua tán cây chiếu thẳng vào kính xe khiến cô chói mắt. Chiếc xe nổ máy nhưng dừng lại, hai bên đường là rừng cây bạch đằng mọc san sát. Xung quanh ngoài những người bán trà đá, nước mía vỉa hè thì không có một hộ dân nào sinh sống xung quanh. Họ đang nhìn về phía bọn cô với ánh mắt ngạc nhiên và tò mò. Cũng đúng, ai bảo đây là xe BMW cơ chứ. Dần Tâm vươn vai, ngủ được một giấc khiến cô tỉnh táo hơn nhiều. Đột nhiên nhìn sang bên cạnh, người đó đang ngủ. Đôi môi mím chặt, lưng dựa vào ghế, đầu tựa sang một bên, ngủ rất an lành. Có một thứ gì đó khác lạ nhẹ nhàng dâng lên trong lòng cô khiến Dần Tâm cứ như vậy nhìn hắn đến ngây người. Không một lời báo trước, người đàn ông đột ngột tỉnh lại. Ánh mắt có chút mơ màng nhìn sang bên cạnh:

- Ồm. Tỉnh rồi à ?

Giọng hắn hơi khàn:

- Chờ tôi có lâu không ?

- Không. Tôi cũng vừa mới tỉnh

Ánh mắt Dần Tâm chớp chớp liên hồi. Chiếc xe lại tiếp tục chạy về phía trước. Dần Tâm ngồi yên được một lúc thì không chịu nổi:

- Trên xe anh có đồ ăn không ? – Cô xoa xoa bụng đang không ngừng phát tiếng động. Ọc ọc ọc... Dần Tâm ảo não

- Dưới ghế sau có bánh

Dần Tâm hai mắt sáng ngời quay phắt lại, quả nhiên ghế sau có rất nhiều bánh và nước. Cô ôm một ổ bánh mì trên đùi, chưa bao giờ cô cảm thấy một ổ bánh mì nhỏ lại ngon như thế này. Dần Tâm ăn ngấu ngiến, tới quên cả trời đất. Cho đến khi nhìn sang ai đó vẫn đang chăm chú lái xe:

- Anh cũng cần một miếng đi

Dần Tâm vừa nói vừa nhai nhồm nhồm, bóc một chiếc bánh mì đưa tới miệng Cố Thần. Hắn liếc xuống ổ bánh trên tay cô, hai bên lông mày nhíu lại. Nhưng hắn cũng không đẩy cô ra mà cúi xuống cắn một miếng. Vậy là Dần Tâm cứ ăn được vài miếng lại gơ đến trước mặt Cố Thần, hắn lại cúi xuống cắn thêm một miếng. Hai mắt Dần Tâm cười đến híp lại. Dần Tâm xoa xoa cái bụng căng tròn, đưa chai nước đã mở nắp cho Cố Thần. Còn cô thì dọn nốt ổ bánh mì trên người:

- Chúng ta đang đi đâu vậy ?

- Tam Đảo – Giọng hân không chút cảm xúc vang lên

- Anh đến đó có việc gì sao ? – Tam Đảo là một khu du lịch, lại có địa hình rất cao, hân tới đó làm gì.

- Ừm

- ...

Dân Tâm nhìn ra cửa sổ, không nghĩ một ngày cô lại có thể từ bỏ sự ngột ngạt và bận rộn của công việc để đi phượt đây đó. Nhưng đây cũng chính là mơ ước bấy lâu nay của cô. Dân Tâm mỉm cười

Cuộc sống là gì chứ, là được sống hết mình với bản thân

* * *

- Vì sao anh lại chọn tôi ? – Dân Tâm hí hóp mắt nhìn về con đường phía trước

Hân cho cô một câu trả lời rất thuyết phục:

- Bởi vì công việc của tôi cần một người là bác sĩ

Nhưng cô cũng chẳng moi thêm được thông tin gì từ hân. Không khí im lặng lại bao trùm lên cả hai. Ngoài đường, xe cộ đi lại tấp nập, tiếng còi xe inh ỏi, những cửa hàng tạp hóa nườm nượp người ra vào, những ngôi nhà cao tầng mọc san sát khiến Dân Tâm có chút nhớ thành phố.

Đúng 4 giờ chiều, Dân Tâm và Cố Thần có mặt ở Tam Đảo. Cô có vẻ rất hào hứng, hết nhìn ngang lại ngó dọc:

- Từ đây lên đỉnh liệu có xa không ?

- Còn 13 km nữa – Cố Thần nhìn về phía trước. Họ đang bị tắc ở chân Tam Đảo. Khu du lịch này luôn như vậy, vấn đề tắc nghẽn giao thông luôn diễn ra thường xuyên, một ngày có thể lên tới gần chục lần. Bởi vì khách du lịch tới đây rất đông. Ví dụ điển hình là trước mắt Dân Tâm có thể đếm được mấy chục chiếc oto và xe máy, xếp thành một hàng dài lên đến đỉnh. Giữa một đàn oto, một chiếc BMW đã thu hút hàng vạn ánh nhìn khác nhau, bởi vì không ai dám đến gần xe cô, nên việc di chuyển có vẻ thuận lợi hơn đôi chút. Dân Tâm uống một hớp nước, ba mươi phút trôi qua, chiếc xe vẫn ì ạch nhích từng chút một. Có nhiều người đứng đợi ngoài nắng quá lâu đã cất tiếng chửi rủa, cũng có một số xe bóp còi inh ỏi và một số xe khác quay đầu rời đi. Nhưng hiện tượng tắc nghẽn vẫn không được cải thiện.

Một tiếng trôi qua, cuối cùng thì xe của cô cũng được giải thoát. Dân Tâm lấy tay lau lau mồ hôi lạnh trên mặt. Chiếc xe lao nhanh về phía trước, cửa sổ xe mở ra, gió mang theo hơi mát lạnh tạt vào mặt cô, làm mái tóc Dân Tâm bay lên. Cô có thể ngửi được hương hoa thoang thoang trong không khí, Dân Tâm nhắm mắt, thoải mái hết lên, đôi môi ánh lên nụ cười dịu dàng.

Nếu chỉ dùng hai từ miêu tả về đẹp của Tam Đảo thì đó là tuyệt mỹ. Khu du lịch nhỏ bé, xinh xắn với những con đường lên xuống ngoằn ngoèo, quanh co nhỏ nhỏ, một dòng suối như vệt nước cắt ngang chảy suốt bốn mùa. Cái tên Tam Đảo có được là do ba ngọn núi cao Thạch Bàn, Thiên Thị và Phù Nghĩa nhô lên trên biển mây. Có một nhà văn từng nhận xét rằng Tam Đảo là nơi nghỉ mát lý tưởng nhất với sự luân chuyển rõ rệt 4 mùa trong một ngày. Buổi sáng se se gió xuân, buổi trưa nóng ẩm mùa hạ, buổi chiều lãng đãng heo may mùa thu, buổi tối lạnh giá của mùa đông. Có lẽ thiên nhiên đã ưu ái ban tặng cho Tam Đảo một khung cảnh tuyệt vời.

Chiếc xe dừng lại tại một khu resort cách chân Tam Đảo một đoạn đường. Dân Tâm ngược nhìn lên trên: “ Tam Dao Golf & Resort “. Có hai tên vệ sĩ bước tới, mở cửa cho cô và Cố Thần. Lúc này cô mới để ý, phía trước còn có một người đàn ông khác. Hân mặc áo comple rất chỉnh tề, cơ thể to lớn, ánh mắt giảo hoạt, nụ cười rất tự nhiên. Hân dừng lại trên người cô đánh giá. Dân Tâm thân nhiên đón nhận ánh mắt của hân. Đường như nhận ra điều gì đó, ánh mắt của người đàn ông chuyển hướng sang Cố Thần đang đứng bên cạnh cô cung kính:

- Anh Lục, mời

Hân ta bước về phía trước, còn cô và Cố Thần đi đằng sau, phía cuối là hai tên vệ sĩ. Bên trong khu resort vô cùng rộng rãi với rất nhiều khu biệt thự, nhà hàng, siêu thị, bể bơi và đặc biệt là sân golf. Dân Tâm đi sát bên cạnh Cố Thần, quan sát kỹ người đàn ông phía trước. Người đó có quan hệ gì với Cố Thần ? Chắc chắn là người thân của hân, nhưng không phải thân cận. Có thể sai bảo, nhưng chắc chắn không thể tin tưởng. Người đứng sau hân ta chắc chắn có tầm ảnh hưởng không nhỏ. Hân dẫn bọn cô vào khu biệt thự đầu tiên, sau khi cô và Cố Thần ngồi xuống sofa, hân mới tiếp tục:

- Anh Lục, không giấu gì anh, để có thể đón tiếp anh một cách chu đáo, chúng tôi đã bao chọn từ khu resort này đến khu “ Belvedere Tam Dao Resort “ trong vòng một ngày.

Cố Thần không cảm xúc, hướng ánh mắt sắc lạnh về phía người đàn ông:

- Vậy thì quá hời cho chúng tôi rồi

- Haha, tiếp đãi khách chu đáo chính là bổn phận của chúng tôi – Người đàn ông mỉm cười một cách giảo hoạt. Rốt cuộc thì phía sau cuộc trò chuyện này, còn bao nhiêu bí mật mà cô chưa biết đây. Dân Tâm thầm nghĩ, trong lúc đó giọng nói của người đàn ông lại vang lên đầy ý vị:

- Vậy thì không làm gián đoạn công việc của anh Lục nữa. Chúng tôi xin phép được đi trước

- Được – Cổ Thần đứng lên

- Chúng tôi tiễn anh ra cổng – Người đàn ông lại một lần nữa liếc về phía Dẫn Tâm, nhưng cô đang mãi suy nghĩ chuyện khác. Rất nhanh, một nụ cười nhàm nhàm vương trên đôi môi hân ta. – Anh Lục, xin mời

Cổ Thần không nói câu nào, dẫn Dẫn Tâm ra khỏi khu Resort. Trước cổng khu resort:

- Anh Lục, tôi chỉ muốn nói với anh một điều, làm người không nên quá tự cao

Người đàn ông kia quá khôn khéo, chỉ duy nhất một điều hân ta không nên dạy đời Cổ Thần. Đó là điều cấm kị.

- Phải không ? Đầu phải loại chó nào cũng ngoan ngoãn gặm xương

Khụ. Ý Cổ Thần chẳng phải muốn nhắc nhở hân ta nên biết thân phận của mình sao.

- Đó không phải tự cao. Đó là chắc chắn mọi thứ đã ở trong tay

Hai tay người đàn ông nắm chặt:

- Anh Lục, Lão Tam đang đợi anh ở khu “ Belvedere Tam Dao Resort “

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Sánh Ngang Cùng Trời Đất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Giao dịch

- Hân ta là ai vậy ?

Sau khi chiếc xe rời khỏi khu resort cao cấp, Dẫn Tâm đem thắc mắc của mình hỏi Cổ Thần

- Tư Đạt, là tên thân cận dưới quyền của Lão Tam. Vô cùng xảo quyệt – Cổ Thần nhếch môi. Ngoài miệng thì gọi “ Anh Lục “ nhưng lại công khai đối đầu với hân.

- Lão Tam rất có thể lực trong giới bọn anh sao ?

Cổ Thần gạt cần, chiếc xe vòng sang phía bên trái, cả người Dẫn Tâm cũng lắc lư theo:

- Ở Việt Nam có một người không nên đụng vào, đó là Lão Đại thống trị miền Trung, có một tên tuyệt đối không nên hợp tác, đó chính là Lão Tam trong giới miền Nam, lại càng không ai được phép quên tên hân. Ba miền Bắc – Trung – Nam đều do tôi và bọn chúng cầm đầu.

Đôi mắt hân nheo lại nhìn về phía trước:

- Rồi dần dần em sẽ hiểu thôi

Xế chiều, những đám mây lững lờ trôi, bầu trời chuyển sang màu xanh đậm, những cơn gió mang theo mùi hoa cỏ thơm ngát luồn vào trong xe. Dịu nhẹ ve vuốt mái tóc cô. Không khí se se lạnh, có lẽ mùa đông sắp về. Dẫn Tâm hít hà một hơi, chiếc xe vẫn đang lăn bánh từ từ lên dốc tam đảo, tiến về nơi gặp mặt.

- Đường lên Tam Đảo thật là ngoạn nghèo – Dẫn Tâm cảm thán. Hai bên đường, một bên là vực sâu thăm thẳm, một bên là khu rừng rậm rạp, Dẫn Tâm và Cổ Thần lái xe men theo con đường dốc, Xung quanh đã chẳng còn khách du lịch nào.

- Bây giờ chắc cũng gần 6 giờ rồi, tối như vậy

Cổ Thần cho xe tăng tốc, con đường này đi tối cực kì nguy hiểm.

- Sao thế ? – Dẫn Tâm vội đèn điện thoại về phía trước, trời sẫm tối, đường đi khó có thể nhìn rõ

Cổ Thần nhíu mày, bật đèn điện thoại:

- Không bật được đèn xe. Chúng lại động chạm gì vào chiếc xe này rồi

Dần Tâm lạnh toát cả sống lưng, trời tối như vậy, không có đèn thì làm sao mà đi. Con đường ngày càng dốc và ngoằn ngoèo, ánh đèn le lói từ chiếc điện thoại may sao cũng chỉ chiếu được một khoảng nhỏ trước xe. Phía trước là một màu đen sâu hun hút. Chiếc xe bỗng dừng quay ngoặt về phía bên trái, Dần Tâm bị đập mạnh vào thành xe, cô rên nhẹ, đầu cũng ong ong. Đôi mắt Cổ Thần càng lúc càng sẫm lại, hai tay hấn ta nắm chặt đến nổi cả gân xanh.

- Kítttt – Chiếc xe bị húc văng thẳng về phía vực, tiếng bánh xe ma sát với mặt đường kêu lên từng tiếng rợn người. Dần Tâm hai tay nắm chặt lấy dây an toàn, cả người cô bị rung đến chao đảo, va đập khắp mọi nơi. Chiếc xe bị một tảng đá từ trên núi đổ xuống, đập tung khỏi đường chạy. Vực thẳm ngày một gần, Cổ Thần gạt cần, cố gắng di chuyển xe về hướng ngược lại. Hòn đá lăn với tốc độ rợn người, đẩy theo chiếc xe lao xuống.

- Bịch – Một bên bánh xe đã bị đẩy xuống vực, Dần Tâm hét đến khản giọng, chiếc xe bị mất thăng bằng ngã nghiêng chao đảo, gần như chết máy. Cổ Thần đập mạnh chân ga, cả người hấn toát ra một sự nguy hiểm đến rợn người:

- Brum - Tiếng động cơ vang lên, chỉ trong phút chốc, chiếc xe vọt khỏi tảng đá đang rơi xuống, lao về phía đường chạy không quá vài giây. Dần Tâm mở mắt, cả người cô bàng hoàng, run lẩy bẩy. Chỉ trong mấy ngày, cô đã suýt gặp tử thần đến hai lần.

- Sự thế sao ? – Hấn nhìn cô. Dần Tâm bắt lực dựa vào ghế, có chút hoảng sợ, những chuyện này cô chưa từng gặp bao giờ. Chiếc xe chuyển động ổn định dần, con đường phía trước vẫn mịt mù như vậy, tiếng côn trùng kêu rả rích, tiếng gió thổi vù vù. Tam Đảo càng về đêm càng âm u, phía xa xa le lói vài đóm sáng rực rỡ, đó là đỉnh núi Tam Đảo, có lẽ sắp tới nơi rồi.

- Soạt soạt – Cổ thần nhú mày, tiếng động ngày càng lớn từ phía Dần Tâm phát ra. Cả người cô run lên, một con lợn rừng giống như bị điên lao về phía Dần Tâm

- Đuỳnh đuỳnh - Nó cố gắng húc đổ cửa kính chỗ ngồi của cô. Khuôn mặt nó giữ tợn, cả người gồng lên, tiếng thở hồng hộc cùng tiếng thét kinh hoàng. Chiếc xe bị đẩy đến rung lắc liên hồi. Dần Tâm kinh hãi không ngừng lấy tay đập vào cửa kính nhằm xua chúng ra. Chiếc xe tăng tốc, hiện tại không chỉ một con mà rất nhiều lợn rừng từ phía bia rừng lao ra, nhằm đúng cửa kính của Dần Tâm đâm tới. Chúng chạy rầm rập, điên cuồng đuổi theo phía sau, đôi mắt đỏ lờm sáng rực trong đêm trông như ma quỷ.

- Xoảng – Tiếng cửa kính bị đâm vỡ, Dần Tâm sợ hãi đưa tay lên che mặt, rất nhanh bị một bàn tay kéo vào ngực. Con lợn điên cuồng lao vào trong xe.

- Chết tiệt – Cổ Thần gằn lên, hai mắt hấn sắc lạnh. Một churong từ chân hấn vang lên, con lợn bị đánh đập mạnh vào bụi cây rồi văng ra ngoài, rống lên hai tiếng rồi tắt thở. Chiếc xe lao về phía trước, đàn lợn rừng dường như bị dọa cho sợ hãi, đã không còn bóng dáng. Dần Tâm ngồi trên đùi Cổ Thần, cả người cô không ngừng vã mồ hôi, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng hấn. Chiếc xe tàn tạ, lao đảo dừng tại cổng khu resort, tắt máy, Cổ Thần nhắm mắt, cả người tựa vào thành ghế thở hồng hộc, hai tay ôm Dần Tâm thật chặt giờ mới thả ra. Có hai tên đã đứng chờ sẵn, mỉm cười mở xe cho Cổ Thần. Tay phải của hấn nắm chặt, Dần Tâm biết trong đó có thứ gì.

Cổ Thần xuống xe, khuôn mặt đầy mồ hôi, đôi mắt hấn đầy tơ máu.

- Mẹ kiếp – Hấn đá văng cửa xe, túm lấy tên đứng cạnh, mảnh kính trong tay hấn vung lên, chỉ thấy hấn ta trợn ngược mắt, đầu đứt lia khỏi cổ, máu tươi từ hốc cổ phun ra như tắm. Cả người tên đó giật giật liên hồi rồi khụy xuống. Tên đứng bên cạnh đã không thể giữ được bình tĩnh, thét lên như bị chọc tiết, Cổ Thần nhếch môi, nhanh chóng túm lấy hấn.

- Hự - Đầu bị đá văng ra, lăn lông lốc trên sàn đất lạnh lẽo. Máu tươi bắn lên mặt và quần áo hấn. Dần Tâm sợ hãi nhắm chặt mắt, trước đó đã bị Cổ Thần ôm vào lòng.

- Bốp bốp – Tiếng vỗ tay vang lên.

Dần Tâm kinh hãi ngã ngồi trên mặt đất, đưa tay lên và tát thật mạnh vào má mình. Nước mắt chua xót trào ra. Cổ Thần nhú mày, hai tay nắm chặt. Một tên đàn ông ca to, đôi mắt xếch híp lại rất xảo quyết. Hấn ta ăn mặc rất thoải mái, bên cạnh khoát tay hai á mặc bikini rất ổng ẹo, á bên tay trái mặc một chiếc quần bò ngắn, đôi gò bồng đảo săn chắc không có gì che đậy lại càng ô ứ. Đằng sau hấn ta là hàng chục tên vệ sĩ cầm súng ống, chỉ cần chờ hiệu lệnh, thì ngày hôm nay sẽ là ngày cuối cùng cô và Cổ Thần còn sống sót trên thế giới này.

- Hay lắm! Chú Lục, chú cậ đây là địa bàn của chú nên khinh người của anh chẳng ? – Tiếng hấn ta vang lên rõ ràng là rất khinh thường

Cổ Thần nhếch môi, địa bàn của hấn chẳng phải đang bị lão ta làm bá chủ rồi sao.

- Em nào dám. Chỉ là hai tên của anh dám tát vợ em, chuyện này không thể tha thứ

Nói rồi hấn đỡ Dần Tâm dậy, ôm vào lòng.

- Haha, , giết chúng là đúng. Mẹ kiếp, đáng chết. Hấn rút súng bắn vào á mặc bikini bên tay trái, khiến máu phụt ra lênh láng, á còn lại run lẩy bẩy ngã ngồi trên mặt đất. Khuôn mặt Dần Tâm trắng bệch, hai tay Cổ Thần ôm chặt lấy eo cô. Hấn chính là Lão Tam mà Cổ Thần nói đến.

Hấn cầm súng chỉ về phía hai người Dần Tâm, môi hấn nhếch lên, lau súng rồi cất đi.

- Vắt và cho em đầu rồi, chúng ta về nghỉ thôi

Cổ Thần ôm theo cô đi sau bọn chúng vào khu resort cao cấp. Cả một khu resort rộng lớn ngay cả một bóng người cũng không có, từ khách du lịch đến nhân viên tiếp tân. Cô và Cổ Thần bị dẫn vào một phòng lớn:

- Hai người cứ nghỉ ngơi thoải mái. Còn về việc giao dịch

Hai mắt Lão Tam nheo lại đầy nguy hiểm— Chúng ta để mai rồi tính tiếp. Haha

Trước khi ra khỏi phòng, tiếng cười ghê rợn của hắn ta vang lên. Dân Tâm ổn định lại tinh thần, nhìn xung quanh căn phòng sang trọng

- Em không phải lo, chúng sẽ không làm gì chúng ta đâu

Khuôn mặt Dân Tâm bơ phờ, đôi môi khô khốc, ánh mắt có chút ngờ ngạc, vài vết máu vừa khô trên mặt cô. Mái tóc bị môi hôi dính bết trên mặt. Cổ Thần đột nhiên sờ lên vết sưng đỏ trên má cô:

- Tôi chắc chắn sẽ bảo vệ em

Dân Tâm ngược lên nhìn hắn, khuôn mặt hắn một môi dính đầy vết máu, mái tóc xác xơ, nhếch nhác, bàn tay trái sạn gồ ghề chạm vào má cô mang theo một chút gì đó dịu dàng. Ánh mắt hắn kiên định. Không biết vì sao cô lại tin tưởng lời nói hắn, một sức mạnh nào đó từ trong người cô dồn nén bấy lâu bỗng trào ra, khiến Dân Tâm ngột thở. Giọt nước mắt lăn dài trên má cô, Dân Tâm ôm lấy hắn, bật khóc nức nở.

Có thứ gì đó chậm chậm dâng lên trong lòng, thật nhẹ nhàng mà cũng thật sâu sắc

Dân Tâm và Cổ Thần đi xuống nhà bếp, rất nhiều món ăn đã được chuẩn bị. Cô vừa nhìn mới biết, mình đã không ăn gì hơn một ngày nay rồi. Dân Tâm mỉm cười ngồi xuống bàn ăn, bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến hết. Cổ Thần ngồi xuống bên cạnh cô, cũng ăn rất ngon lành.

- Ngày mai tôi sẽ đưa em đi chơi

- Ủm— Dân Tâm đáp gọn nhẹ - Hà ?

Cô có chút ngờ ngạc.

- ... Không có tiếng đáp lại

Dân Tâm cúi xuống ăn tiếp, cứ cười tùm tùm suốt

Dân Tâm yên vị trên giường, cứ trần trọc suốt. Tiếng nước chảy đã ngừng, người đàn ông từ phòng tắm bước ra, Dân Tâm nhanh chóng chui vào chăn, chùi kín mặt. Một khe hở nhỏ lộ ra, phù may quá hắn mặc quần áo. Cô thở phào nhẹ nhõm. Tiếng người đàn ông vang lên:

- Em ngủ trên giường đi, tôi ngủ ở ghế sofa. Có gì thì gọi

Nói rồi hắn cầm theo gối nằm yên vị ở sofa. Cả căn phòng nhanh chóng tối om

- Á— Dân Tâm hét lên. Đèn nhanh chóng được bật lên, hắn đã đứng trước mặt cô

- Sao thế ?— Hắn nhú mày

- Không. Tôi... tôi không ngủ được trong bóng tối. Tôi...tôi sợ tối

Hắn nằm xuống cạnh cô

- Lười, không muốn di chuyển nữa. Nếu em thích thì ra sofa mà nằm

Dân Tâm méo mào, hắn ta ăn hiếp cô. Cô cầm gối không nỡ lòng bước về phía sofa

- Tôi tắt điện nhé

- ...

Dân Tâm méo mào cầm gối quay về giường, chui vào chăn, yên vị nhắm mắt. Hắn lại ăn hiếp cô.

Một đêm cứ như vậy mà trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Sánh Ngang Cùng Trời Đất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Rung Động

Sáng sớm hôm sau, một chiếc xe mới được điều đến, đưa họ đến đỉnh Tam Đảo – trung tâm khu du lịch rực rỡ.

- Ừm – Dân Tâm ngái ngủ nhìn ra ngoài cửa xe, dụi dụi mắt. Từng lớp, từng lớp xương mù dày đặc bao kín bầu trời. Mọi vật qua làn sương trở nên mờ ảo, không có thật. Từng rặng trúc bạt ngàn, thẳng tắp, những rặng lá xanh mướt ken dày đặc vào nhau. Những làn sương len lỏi, bao bọc xung quanh tấp thành những gam màu xanh trắng đậm nhạt, nhìn từ xa bông bênh mà hư ảo. Thêm cho sắc trắng xanh dịu dàng là những đốm lửa đỏ rực rỡ, cháy bỏng của những làn hoa Phong lá đỏ. Dân Tâm nhìn đến ngây người. Một Tam Đảo dịu dàng và hoang dã. Một Tam Đảo kì vĩ mà nên thơ, thật sự đã thu hút cô. Ven con đường lên đỉnh là những ngôi nhà của người dân và cả những khu khách sạn được xây dựng theo phong cách Tây cổ điển hay hiện đại. Chiếc xe hòa vào dòng người đông nghịt trên đỉnh Tam Đảo, từng tòa nhà cao tầng với nhiều màu sắc, Dân Tâm đeo kính đen, hào hứng nhòai người ra ngoài cửa kính, nhìn những vị khách du lịch với nhiều thứ tiếng khác nhau đang không ngừng trò chuyện, chỉ trỏ, miệng nở một nụ cười rạng rỡ. Tia nắng phớt nhẹ nhàng buông trên tấm dù ven đường, đậu trên vạt áo những người khách lữ hành ngang qua – hương vị riêng của nắng Tam Đảo.

Một miền đất mới, một vẻ đẹp lạ, một khung trời bao la

Mỗi chúng ta sẽ đón nhận và tô điểm nó

Theo cách riêng của mình

* * *

Dân Tâm bị thu hút bởi những món đồ lưu niệm nho nhỏ bán ở ven đường. Những chiếc vòng đính đá lấp lánh, hay những hạt cườm nhiều màu sắc như đang phát sáng dưới ánh mặt trời. Những chiếc móc treo chiều khóa với hình ảnh con vật ngộ nghĩnh, những chiếc quạt hoặc vài món đồ mang phong cách cổ xưa. Cuối cùng, cô dừng chân trước gian hàng bán búp bê Kokeshi – một loại búp bê của Nhật.

Không phải người nào cũng biết, Dân Tâm là một tín đồ sưu tập búp bê. Những con búp bê bằng gỗ rất nhỏ với khuôn mặt đáng yêu và những bộ trang phục rực rỡ khiến cô không rời mắt. Cổ Thần đeo kính râm, lười biếng dựa vào kệ sạp bên cạnh. Ánh mắt rất mông lung nhìn ra ngoài trời. Thỉnh thoảng lại ngáp một cái.

Hắn mặc một chiếc áo sơ mi trắng, hai cúc đầu mở rộng, xương quai xanh gợi cảm lúc ẩn lúc hiện, những tia nắng dịu dàng vương trên mái tóc của hắn, nổi bật vô cùng. Dân Tâm không thể nói là một vẻ đẹp khiến người khác phải thảng thốt kinh ngạc, nhưng ở cô luôn tỏa ra nguồn năng lượng của sự nhiệt huyết, của khát vọng và đam mê. Nụ cười của cô khiến người khác phải đắm chìm, giống như có hàng vạn bông hoa đang tỏa sắc, giống như tất cả mọi thứ đều bừng sáng. Hiện giờ, Dân Tâm đứng trước sạp hàng búp bê, nụ cười rạng rỡ, đôi mắt trong sáng như ngọc lưu ly, tựa như chỉ cần lấp thêm đôi cánh trắng muốt, cô sẽ biến thành vị tiên sứ không nhuốm bụi trần. Giữa một con đường đông nghịt người qua lại, trong một sạp hàng nhỏ, ngày càng náo nhiệt. Dân Tâm sau một hồi đắm chìm trong gian hàng búp bê, cuối cùng cũng nhận ra rất đông người vào quán, Dân Tâm suýt bị kẹp đến bẹp đi. Cô quyết định quay sang phía Cổ Thần, xòe bàn tay nhỏ bé của mình ra, ánh mắt mê luyến:

- Anh có thể mua tặng tôi con búp bê kia không ? – Ai bảo hắn hứa sẽ đưa cô đi dạo phố chứ. Hắn đứng chờ một lúc, cuối cùng cũng nhớ ra, rút ví trả tiền cho người bán hàng. Cô bán hàng mỉm cười hiền hậu, đưa con búp bê cho Dân Tâm, ánh mắt không quên liếc về phía Cổ Thần đang đứng cạnh cô:

- Thật ra con búp bê này là một cặp, cô có thể mua tặng bạn trai cô

Á, Dân Tâm suýt chút nữa nhảy dựng lên, nhưng nghĩ đến cảnh những cô gái vào quán ngày một đông, nhất là sạp hàng bên cạnh cô, cô nghĩ cũng nên giải thoát cho một người nào đó. Vỗ vỗ vào vai Cổ Thần, Dân Tâm mỉm cười dịu dàng:

- Con búp bê này tôi sẽ tặng anh làm vật kỉ niệm. Cứ như vậy đi. Tiền đâu ? Anh phải trả tiền cho cô bán hàng chứ ?

Môi Cổ Thần giật giật, nhìn chiếc thót rất dày ở một sạp hàng gần đó, khuôn mặt không biểu cảm. Cuối cùng, Dân Tâm đi ra với khuôn mặt xám xịt, trên tay cầm hai con búp bê bằng gỗ.

(Mặt dày như cái thót ^ ^)

* * *

Dân Tâm và Cổ Thần đi đến xế chiều, dừng lại ăn trưa ở một quán nhỏ ven đường. Ăn gà đồi bọc đất nung, một mình Dân Tâm có thể ăn hết một con, nhưng Cổ Thần lại không ăn nhiều như vậy, ăn mãi mới hết được một nửa. Sau đó, bọn cô đứng dậy đi tiếp. Chiếc xe lại lao nhanh trên những đoạn đường nhộn nhịp. Mặc dù đang là buổi trưa nhưng không khí trên đây lại vô cùng dịu mát, khiến người ta hơi say say. Nhưng Dân Tâm vẫn có chút thắc mắc, hắn vượt qua bao nguy hiểm, vội vã đến đây,

Chỉ mới một hôm ngắn ngủi, mà Dân Tâm dường như được mở rộng tầm mắt, cô và Cổ Thần đi bộ lên tháp truyền hình, 1.400 bậc đá, ban đầu Dân Tâm nghĩ mình có thể trụ nổi. Nhưng cuối cùng là mệt đứt hơi, mới gần 400 bậc đá mà mồ hôi đã tuôn ướt cả áo, bên cạnh Cổ Thần đưa cho cô một chai nước lạnh. Đường đi lên tuy vất vả nhưng rất đẹp và nên thơ. Dọc đường là những cây hoa phong lan, hoa cúc quỳ và các loài hoa dại không tên khác nở đầy lối đi, tỏa hương thơm ngát làm say lòng người. Thỉnh thoảng những rặng cây rậm rạp chụm lại với nhau, tạo thành một vòm lá rộng lớn, giống như ta đang đi trên hầm cỏ. Bước lên bậc cuối cùng, một đến sụp đổ, nhưng giữa một khoảng trời hùng vĩ đó, bạn dường như được tiếp thêm sức

mạnh. Đứng dưới chân tháp, phóng tầm mắt ra xa, bốn phía mênh mông trời, đất, gió, mây. Gió thổi làm bay mái tóc bạn, làn xương nặng trĩu vây lấy bạn, bao bọc bạn, giờ tay ra là có thể nắm gọn cả bầu trời.

Nếu như, tháp truyền hình là cả một khoảng trời hùng vĩ, bao la, thì Thác Bà lại là tiếng gọi hoang dã nhất của thượng ngàn. Thác trào xuống dồn dập, ồ ạt, thả vào gió tiếng suối, tiếng rừng, tiếng lá dội vào vách đá và cả tiếng gào thét của núi rừng nguyên sơ, nghe thâm u như tiếng ngàn xưa. Thác Bạc ẩn mình trong núi, hút xuống thung lũng sâu, bí ẩn đỏ xuống dòng nước trắng bạc, lóng lánh dưới ánh ánh mặt trời.

Xế chiều, một chiếc xe đến đón Dân Tâm và Cố Thần quay về chỗ cũ, Tư Đạt đã đợi sẵn ngoài cổng. Đợi cô theo Cố Thần bước ra, hần cung kính cúi đầu:

- Anh Lục, Lão Tam mời anh cùng xuống bể bơi

Giọng nói này so với lúc ở xe, thật là khác nhau một trời một vực. Lời nói của hần như nhắc nhở Dân Tâm, cuộc vui nào rồi cũng phải tàn, đây mới là cuộc sống mà sau này cô phải đối mặt.

Quả nhiên Lão Tam đã ở dưới bể bơi, ánh mắt hần ta lìm đim, nửa người trên để trần vương vãi giọt nước. Mực nước chân đến quá eo hần. Đường như nghe thấy tiếng bước chân của bọn cô, hần mở mắt ra, khuôn mặt hần so với hôm qua lại càng lười biếng, nhưng ánh mắt lại sắc xảo thêm vài phần.

- Chú Lục, đi chơi có vui không ?

Chỉ là một câu hỏi bình thường không từ tính, nhưng hần ta lại lên giọng rất cao, khiến câu nói ra nghe rất chói tai. Cố Thần đi đến ngồi xổm bên cạnh hần, vẻ mặt tươi cười, nhưng ánh mắt đang dần đen lại:

- Lão Tam. Đang ăn một món ăn ngon như vậy, bỗng dưng phát hiện ra có một con chó đang đứng từ xa thòm thèm. Theo anh, món ăn đó liệu còn ngon nữa không ?

Giọng nói hần nhỏ dần, dường như là đang tâm sự với một người anh em rất thân thiết vậy. Quả nhiên là Lão Tam đã sai người theo dõi bọn cô. Thế kỉ thứ bao nhiêu rồi còn sử dụng chiêu trò trẻ con đó. Thật đúng là nhục nhĩ. Dân Tâm đứng bên cạnh Cố Thần, mỉm cười chế giễu. Nhưng chính vì thế mà cô không phát hiện ra một bàn tay nắm lấy cổ chân cô, kéo xuống nước. Dân Tâm thảm kinh hãi, chỉ kịp trừng mắt lên nhìn khuôn mặt Lão Tam đang dần được kéo gần, ánh mắt hần nheo lại, khóe môi hiện lên nụ cười vô cùng bí ối. Mái tóc của cô bị trượt xổ tung ra, rũ xuống hai bên má. Nước thấm dần vào vạt áo sơ mi, để lộ đường cong yêu kiều. Nhưng rất nhanh sau đó, mặt nước phía sau cô chợt rung động mạnh mẽ, Dân Tâm bị kéo vào một vòng ôm quen thuộc. cơ ngực rắn chắc cùng mùi hương nồng đậm đột nhiên bao vây lấy cô. Hai bóng hình dính chặt vào nhau, bàn tay ôm trước ngực cô run rẩy, trong lòng Dân Tâm bỗng dâng lên cảm xúc ghen ngào, hốc mắt đỏ ửng. Vòng tay này đã ôm lấy cô bao nhiêu lần mà dường như trở nên quen thuộc đến thế. Những lúc cô nguy hiểm, những lúc cô sợ hãi và hoảng loạn, vẫn là vòng ôm của hần.

Khuôn ngực Cố Thần phập phồng mạnh mẽ, hơi thở dồn dập, đôi mắt đỏ ngầu rất ghê sợ, giống như một con sói hoang đang bảo vệ món đồ mình yêu thích mà có thể lao tới vồ Lão Tam bất cứ lúc nào.

- Lão Tam, có những thứ động tới sẽ phải trả giá rất đắt – Đó chính là lời cảnh cáo của hần.

Lão Tam nhìn theo bóng lưng dõng dạc của Cố Thần, bàn tay hần nắm chặt. Cô ta sẽ sớm phải dõng dạc thôi.

* * *

Chiếc xe lao nhanh trên con dốc lên đỉnh Tam Đảo, gió tạt ồ ạt vào khuôn mặt đang lại của Cố Thần. Hần đi rất nhanh, những rặng cây bên đường lao vun vút về phía sau. Dân Tâm cảm thấy cả người lạnh buốt, nhưng cô không sợ hãi mà ngheh đón nó, mặc cho cơ thể đang run lấy bầy, nhưng trái tim cô ấm áp hơn bao giờ hết:

- Tôi chắc chắn sẽ bảo vệ em

Nhớ lại câu nói của hần, quay sang nhìn Cố Thần, mái tóc hần bị gió thổi tạt về phía sau, đôi tay trên vô lăng nắm chặt đến nỗi cả gân xanh. Hần đang bắt lực bởi chính hần đã không bảo vệ được cô. Chiếc xe dừng lại tại một cửa hàng quần áo nhỏ nhỏ, những ngọn đèn nê ông rực rỡ, tiếng nhộn nhịp huyền ảo của mọi người làm dịu đi không khí lạnh lẽo bao quanh hai người.

- Đợi đấy, tôi đi mua cho em quần áo

Giọng hần khàn khàn vang lên. Trước khi hần kịp ra khỏi xe, một thứ gì đó mềm mại chợt bao lấy bàn tay hần, Dân Tâm nắm lấy tay Cố Thần, một nụ cười ngọt ngào vương trên khóe môi cô:

- Chờ chút, em đi cùng anh

Dịu dàng, yếu ớt biết bao nhiêu.

Một thứ gì đó vụt tan biến trong đôi mắt hần. Sự nhếch nhác không làm mờ đi vẻ đẹp của Dân Tâm lúc này, nó càng tôn lên sự kiên định và mạnh mẽ của cô gái nhỏ.

* * *

- Có lẽ ngày mai, tất cả sẽ bắt đầu

- Ừm. Bắt đầu một cuộc chiến. . .

Dân Tâm nhìn về phía trước, ánh mắt cổ xa xăm. Nhưng cô đã quyết định. Quyết định cùng hắn chìm sâu vào bóng tối.

Dân Tâm ho một tiếng, giọng nói trầm xuống mang theo vẻ trêu đùa:

- Anh đã sẵn sàng chưa ?

Cố Thần phì cười :

- Đã sẵn sàng

Nụ cười đó cứ hút Dân Tâm vào mãi :

- Cố Thần, đã bao giờ anh tự hỏi, vì sao anh lại sinh ra, vì sao cứ nhất thiết phải là công việc này, anh không thích cuộc sống như này ? Có phải không ?

- Mỗi chúng ta khi sinh ra đều mang trong mình một trọng trách

Cố Thần nhìn thẳng vào mắt cô, Dân Tâm thấy trong đó một sự kiên định thật lớn:

- Nếu anh nói, có một thế lực bí ẩn đang điều khiển toàn bộ hành động của bọn anh. Anh có mặt ở đây là để tìm ra chúng

Dân Tâm nhìn thật sâu vào đôi mắt Cố Thần, mọi thứ xung quanh dường như trở nên mơ hồ, Dân Tâm cố gắng hiểu rõ... thứ bí ẩn đằng sau đôi mắt ấy, đằng sau con người hắn, một màn đêm bí ẩn. Khói thuốc vương vẩn quanh đôi mắt đang nheo lại đầy tà mị của hắn. Dường như có thể với tới lại giống như tất cả chỉ là ảo ảnh... A! đau đầu quá, Dân Tâm cảm thấy hơi choáng

- Ngày mai, Lão Tam sẽ ra tay, tất nhiên hắn có thể chờ đợi lâu hơn, chỉ tiếc sức chịu đựng của hắn quá kém

- Nó rất quan trọng sao ? Thứ đó ý

- Đúng rất quan trọng.

Đôi mắt Cố Thần lại trở về màu đen sẫm vốn có. Một màu đen chết chóc

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Sánh Ngang Cùng Trời Đất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Giao Dịch Kết Thúc – Tham Vọng – Trả Giá

Dân Tâm tỉnh dậy, gió tạt vào mặt cô lạnh buốt, trên người đắp một chiếc chăn mỏng. Cửa sổ xe mở, những cơn gió len vào khiến người ta run rẩy. Mắt cô khô đến nỗi phải chớp liên mấy cái mới đỡ rát, bên cạnh là những tàn thuốc lá, có lẽ hắn đã hút cả đêm, khuôn mặt Cố Thần bơ phờ. Hắn không nhận ra cô đã tỉnh:

- Anh đang suy nghĩ gì thế ? – Giọng nói cô vo ve như tiếng muỗi kêu

Cố Thần hơi giật mình, tay hắn run run

- Anh đang nghĩ có phải anh đã sai khi kéo em vào đây

Cố Thần quay sang nhìn thẳng vào mắt cô:

- Bởi vì anh chợt phát hiện, em không hề mạnh mẽ như vẻ bề ngoài của mình

Dân Tâm trốn tránh ánh nhìn của hắn:

- Em có thể thay đổi – Em có thể thay đổi mà, vì em đã có thứ của riêng mình, để đuổi theo thứ đó em tự nguyện thay đổi, tự nguyện đuổi theo bóng tối để giành lấy anh. Ánh mắt cô nhìn hắn, long lanh như hạt sương

Có chút gì đó chợt biến đổi

Chiếc xe rú ga lao nhanh xuống chân dốc Tam Đảo, trong tiếng gào thét của những cơn gió, trong lúc tai cô sắp ù đi vì tốc độ, chợt một câu nói vang lên:

- Chỉ là anh không muốn lại sai lầm một lần nữa

Dần Tâm mơ màng, hẳn đã sai lầm sao ? Vì điều gì thế

* * *

Dần Tâm và Cố Thần bị một đoàn xe hộ tống đến Thác Bà. Cô ngạc nhiên, ở đây đông người như vậy, có thể giấu thứ gì chứ. Dần Tâm theo Cố Thần xuống xe, một tên vệ sĩ cung kính đưa cho cô một cuộn dây vô cùng dài và chắc. Tiếng Lão Tam từ trong xe vọng ra, không cần nhìn cô cũng có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của hắn đang chiếu lên người mình:

- Đi tới bậc thang thứ 200 thì dừng lại, đó là nơi cất giấu món đồ

Dần Tâm nhìn sợi dây trong tay mà lòng ón lạnh, có lẽ cô đã hiểu

- Sợi dây sẽ tự động đứt vào 12 giờ trưa. Chú Lục, chú nên nhớ muốn từ bỏ một thứ thì quá dễ dàng, nhưng muốn tham vọng một thứ thì phải chấp nhận hi sinh rất nhiều

Sau đó là tiếng động cơ dõng dõng.

Dần Tâm bước xuống bậc thang, đằng trước là Cố Thần. Vì thời gian không còn nhiều nên hai người đi khá nhanh, đường xuống Thác Bà vô cùng dốc, một bên là vách núi, một bên là vực thăm sâu hun hút. Đường đi khá trơn, Dần Tâm vừa đi vừa bám vào lan can, tay cô nổi cả gân xanh. Bởi vì là buổi sáng sớm nên khung cảnh khá vắng vẻ, chẳng mấy chốc mà đến nơi.

Cố Thần thắt đai dây an toàn, nhưng Dần Tâm thấy không yên tâm nên lại thắt một nút nữa vào cạp quần hắn. Cố Thần phì cười:

- Em không cần căng thẳng như vậy

Dần Tâm bức tức:

- Thế này mà anh vẫn còn cười được à - Cô ngước lên, đôi mắt đỏ hoe. Cố Thần đặt tay lên vai cô, kéo Dần Tâm về phía mình. Cô cách anh rất gần, thật gần, gần đến nỗi mắt cô mờ đi:

- Nghe anh nói, anh sẽ xuống dưới này để tìm đồ, em chỉ cần đứng trên này giữ chặt dây. Đừng để người qua đường phát hiện ra. Khi nào anh giật giây hai lần thì em hãy kéo anh lên. Còn nếu sự việc xấu nhất xảy ra, thì em hãy chạy về phía Tây, chạy thật nhanh và đừng quay đầu lại. Nơi đó sẽ là nơi em được giải thoát...

- Cố Thần, đừng nói gì cả... Em sẽ mạnh mẽ

Đó là lời hứa duy nhất mà cô có thể nói với hắn lúc này. Chiếc dây được thả xuống, Dần Tâm ước chừng khoảng 3 mét. Cố Thần mò mẫm từng hốc đá, không thấy, hắn nói vọng lên:

- Dần Tâm, thả thêm dây xuống

Chiếc dây dần được thả xuống, cho đến khi bóng hắn bị nuốt dần bởi màn sương mù. Mặt trời dần lên cao, nhưng Dần Tâm vẫn thấy lạnh, chỉ cần một cơn gió hồi qua cũng khiến cô run lên. Thời gian cứ như vậy trôi qua trong sự lo lắng của Dần Tâm. Cố Thần, Cố Thần, Dần Tâm nói vọng xuống, nhưng đáp lại chỉ là tiếng núi rừng hoang vu đang gào thét. Du khách qua đường mỗi ngày một đông, đã có vài người chú ý đến hành động lạ kì của cô, Dần Tâm không thể tiếp tục gọi nữa. Dần Tâm buộc phải quay người lại, hai tay cô vòng ra phía sau nắm chặt sợi dây. Dần Tâm đứng thẳng lưng, cả người như bị kéo căng, hơi thở cô phập phồng, im lặng chờ đợi.

Chiếc dây bị giật nhẹ một cái, Dần Tâm quỳnh lên, suýt chút nữa lộn cổ xuống bậc thang:

- Cô em, sao lại đứng một mình ở đây

Một tên thanh niên lại gần phía cô, chết tiệt Dần Tâm rủa thầm trong lòng, hắn đến gần phía cô, thấy Dần Tâm chỉ biết trừng mắt lên mà không dám làm gì, hắn ta lại được thể làm càn. Tên thanh niên phả hơi thuốc vào mắt cô, Dần Tâm hít thở không thông, một tay ôm lấy eo người đẹp, hắn ta phihar hơi thở lên má Dần Tâm, rồi làm ra vẻ như muốn hôn cô.

Chiếc dây trong tay cô lại giật thêm lần nữa như có ý dò hỏi, Dần Tâm nghiêng răng đá một phát vào giữa háng hắn, tên thanh niên nhảy căng lên, hắn ta gào lên như một con lợn bị chọc tiết:

- Mẹ kiếp, con đi

Nói rồi hắn lao tới tát cô, Dần Tâm cảm thấy một bên má đau điếng. Cô loạng choạng ngã ngồi xuống, nắm chặt lấy sợi dây. Mọi người qua đường vây lại xem nhưng không ai dám giúp đỡ, Dần Tâm chống tay đứng dậy, lại bị hắn đập cho một phát, theo đà ngã sòng soài về phía sau. Sợi dây tuột khỏi tay cô. Nhìn từng vòng dây chạy xuống, Dần Tâm vội vàng lao tới, trái tim cô thất lạc. Tên thanh niên cười mỉa, đá văng sợi dây ra xa:

- Mẹ kiếp, người không lo lại còn chú ý đến cái giây. Đúng là loại đi

Khó thở quá, Dần Tâm vội vã đứng lên, may thay có vài người muốn tới xem kịch hay, vô tình giẫm lên sợi dây khiến nó ngừng trôi xuống vực. Được, muốn xem kịch hay thì nhất định sẽ có. Dần Tâm đến đứng trước mặt tên thanh niên.

- Bộp – Tên thanh niên bị tát một cái đau điếng đến ngó người

- Được anh gọi tôi là con đĩ hay con điếm gì cũng được. nhưng anh nên nhớ con này đã từng mang thai con của anh, rồi anh bắt tôi phá đi.

Nói xong Dần Tâm sứt sứt mũi, cả người cô đau xót vô cùng:

- Anh nói xem, tôi yêu anh đến vậy, tự nguyện đi theo anh không danh phận, chịu đựng người đời phi nhổ, anh nói xem con đĩ này có đáng không ?

Nói xong, không cần cô vả anh ta, mấy người phụ nữ bên cạnh đã đập hấn ta túi bụi. Vừa nãy không ai dám bênh cô là vì không có lí do chính đáng, còn hiện giờ động vào lòng tự tôn của phụ nữ, cô lại trở thành đề tài khiến người người xót thương. Một người phụ nữ mang bầu gần đó bảo với chồng mình

- Hấn chính là tên súc sinh, hấn không đáng được sống, đánh chết hấn đi

Vậy là cuối cùng mọi người cũng giải tán. Dần tâm chạy tới nắm chặt sợi dây, gắng sức kéo trở lại. Cho đến khi nghe thấy tiếng sợi dây giật giật một cái, cô mới dừng lại. Hai mắt Dần Tâm mờ đi, anh không cần làm gì nhiều, chỉ cần một kí hiệu, để em biết anh vẫn tồn tại, vậy là được rồi.

* * *

- Bác ơi, bác có thể cho cháu hỏi mấy giờ rồi được không?

Dần Tâm sốt ruột nhìn xuống phía dưới

- Cũng gần 12 giờ rồi cháu ạ, cháu cũng nên về đi thôi

- Cái gì, bác có thể nói rõ hơn không ạ

- Ừm. Cũng khoảng 11h45 rồi.

Còn 15 phút. Dần Tâm nhìn xuống dưới. Sợi dây lại giật một lần, cô lại thả thêm một đoạn nữa xuống, chỉ còn 15 phút. Không lâu nữa, nếu như ... Vậy thì phía Tây đâu còn quan trọng nữa, giải thoát hay không cũng vậy thôi. Cả người cô như ngồi trên đồng lửa, Cố Thần nhất định sẽ không như vậy. Cô tin vào hấn, và tin vào bản thân mình. Ánh nắng mặt trời ngày càng gay gắt:

- Cháu gái, cháu có muốn mua đồng hồ không ?

Dần Tâm quay phắt lại:

- Cho cháu một chiếc.

Dần Tâm một tay cầm sợi dây, một tay cầm chiếc đồng hồ nhỏ. Cố Thần, chỉ còn 7 phút thôi. Vì sao vẫn chưa có động tĩnh.

5 phút. Dần Tâm tuyệt vọng. Từng giây trôi đi đều khiến Dần Tâm run rẩy. Nhìn xuống phía dưới tất cả đều vô vọng, cả người cô cuống lên, không được em phải kéo anh lên, bằng mọi giá. Đúng lúc đó, sợi dây vang lên hai tiếng giật mạnh, Dần tâm cố hết sức kéo lên. Sắp nhìn thấy anh rồi, chỉ cần chút nữa thôi. Dần Tâm thấy hấn hiện lên giữa đám sương mù. Cố thêm một chút nữa, một chút nữa thôi. Hai tay Dần Tâm bị kéo đến đau điếng.

Còn một phút, Dần Tâm thấy hấn bật lên lan can rồi nhảy xuống. Dần Tâm ngã túi bụi về phía sau. Cố Thần vội chạy tới kéo cô lên, may mà mấy vị khách qua đường không ai chú ý. Hấn vội vã tháo dây đai an toàn, nắm chặt lấy tay Dần Tâm:

- Đi thôi, chúng ta phải chạy về phía tây.

Cùng chạy về phía tây, không phải để giải thoát cho em, mà là để bắt đầu cuộc hành trình của chúng ta. Cố Thần, có anh rồi, em sẽ chẳng sợ nữa đâu.

* * *

Bắt một chiếc taxi ngoài đường, nhảy lên xe, Cố Thần đưa cho hấn một số tiền khá lớn:

- Chạy cấp tốc về phía tây thành phố. Càng nhanh càng tốt.

Dần Tâm quay người lại phía sau, bắt gặp khuôn mặt với nụ cười đầy bí ẩn của Tư Đạt. Dần Tâm rùng mình:

- Bác tài xế, chạy hết tốc độ đi

Chiếc xe lao nhanh trên thành phố rồi dừng lại trước cửa một siêu thị khá lớn. Dần Tâm theo Cố Thần bước vào, cả hai nhanh chóng đi lên tầng ba, nhìn xuống cửa, mấy chiếc oto dừng ở cửa siêu thị, mấy tên áo đen theo sau Tư Đạt bước vào, chúng nhìn xung quanh, một tên áo đen nói nhỏ gì đó vào tai

Tư Đạt, hần nhìn lên phía cầu thang. Dân Tâm và Cổ Thần đã khuất bóng.

Dân Tâm vào cửa hàng quần áo mua hai bộ quần áo và một chiếc túi xách, một bộ tóc giả. Cổ Thần vợ vội hai chiếc bánh và một chai nước. Một con dao gọt hoa quả và một sợi dây thừng dài rồi nhét chúng vào túi xách. Nhìn xung quanh, phát hiện không có ai khả nghi, Cổ Thần mới dắt cô, men theo hành lang rồi vào khu WC gần đó. Đóng cửa, Cổ Thần đưa đồ cho Dân Tâm:

- Em thay quần áo đi

Rồi sau đó cầm quần áo của mình vào một khoang gần đó. Dân Tâm nhì nra phía chiếc cửa vừa đóng:

- Cổ Thần. ... Cô không biết nói gì tiếp theo. Cổ Thần mím môi, ép bản thân không được cười:

- Vào đi, anh không liếc đâu – Dân Tâm đỏ mặt đi vào. Đội xong chiếc tóc giả lên đầu, cũng là lúc Dân Tâm nghe thấy hành lang nhà vệ sinh có tiếng mở cửa. Hai người đưa mắt nhìn nhau, Cổ Thần nói nhỏ vào tai Dân Tâm:

- Đừng sợ, đây là phòng vệ sinh nữ, chúng không dễ vào thế đâu

Quả nhiên sau đó cô nghe thấy tiếng nói chuyện của hai người phụ nữ, lúc này Dân Tâm mới thực sự nhẹ nhõm. Tiếng Cổ Thần lại vang lên:

- Bây giờ chúng ta không thể ra ngoài nữa, chúng đã bao vây khắp bên ngoài rồi, chẳng mấy chốc nữa sẽ tìm ra chỗ này thôi

Dân Tâm thì thầm:

- Vậy phải làm sao ?

Dân Tâm nhì ntheo ánh mắt của Cổ Thần, bên trên có một ô cửa thông gió, đủ cho một người chui qua:

- Anh đã tìm hiểu rồi, qua cửa thông gió này là mặt sau của siêu thị, phía dưới có một thùng rác khá to, chúng ta cứ chò dưới đó, thần nào cũng có người đến thu dọn.

- Nhỡ đâu là xe nghiền rác thì sao? Chúng sẽ nghiền luôn chúng ta

- Không đâu, thành phố cấm không cho xe trở rác vào vì sợ gây ô nhiễm. Bây giờ chúng ta sẽ buộc dây vào cửa thông gió, anh chèo ra trước sau đó sẽ đỡ em

Nói rồi Cổ Thần mở cửa thông gió nhìn xuống dưới. Quả nhiên có rất nhiều xe đen bao quanh đó, mấy tên vệ sĩ dưới chướng Lão Tam đang tập trung ở gần đó.

- Chờ thời cơ cũng là một việc để sẵn mồi

Dân Tâm không hiểu, nhưng một lúc sau khi có một chiếc xe tải tiến tới, cô đã hiểu kế hoạch của hần. Cổ Thần ôm Dân Tâm nhảy xuống chiếc xe đổ rác dưới đó. Cùng lúc chiếc xe tải đi qua, phía bên này đã chẳng còn động tĩnh, chỉ còn lại một chiếc dây thừng. Một tên mặc áo đen chạy tới hét lên:

- Gọi anh Tư nhanh, chúng ta làm mất dấu hần rồi

Không ai để ý tới chiếc thùng rác gần đó đang bị đẩy đi. Sau một hồi xóc nảy, cuối cùng chiếc thùng rác cũng dừng lại. Cổ Thần nắm chặt tay Dân Tâm:

- Nhất định phải theo sát anh, bọn chúng chắc chắn đang lùng ta khắp thành phố. – Dân Tâm bước theo Cổ Thần:

- Đây là địa phận của anh, vì sao chúng lại ngang nhiên như vậy ?

- Thật ra đây là chiếc chìa khóa mở kho thuốc phiện lớn ở bên Lào, là do Lão Già hoàn thành một nhiệm vụ mà chúng giao cho. Mà nhiệm vụ ấy lại do Lão Tam hoàn thành.

Bọn chúng mà Cổ Thần nói đến chắc chắn là thế lực bí ẩn đó.

- Nhưng ông ta sợ Lão Tam sẽ chiếm vị trí của mình, hần ta đã rục rịch ý định đó từ lâu lắm rồi. Nên sai anh đi lấy lại. Hần ta lại xin đến Tam Đảo đích thân mình đưa cho anh. Âm mưu của hần, Lão Già đã sớm nhận rõ nhưng lại không can, bởi vì dù sao hần cũng lập được công lớn.

- Vậy có thể coi như đây là một thử thách mà ông ta dành cho anh đúng không ?

- Ừm. Có thể coi là như vậy

Dân Tâm có thể hiểu, chắc chắn Cổ Thần được ông ta rất tin nhiệm. Cổ Thần lôi bánh mì được gói kĩ từ trong túi xách, đưa cho Dân Tâm. Bây giờ cô mới biết mình đã không ăn gì từ sáng rồi. Bụng lại bắt đầu kêu inh ỏi. Dân Tâm bóc bánh mì đưa lên miệng cắn một miếng. Ánh mắt cô sáng như sao:

- Sao anh biết em thích ăn loại bánh mì hãng Chocky này chứ ?

Hồi nhỏ bà rất hay mua cho cô ăn. Ánh mắt Cố Thần có chút thất thần:

- Vậy sao. Anh cũng thích ăn loại bánh này

Dần Tâm quay sang nhìn hắn, cười híp mắt. Nụ cười của cô luôn đẹp như vậy, không nhuốm bụi trần, vô cùng trong sáng. Hắn như nhìn thấy trong đôi mắt đó, hàng ngàn vì sao đang tỏa sáng lấp lánh. Cô giống như một vị thiên sứ.

Vị thiên sứ không dành cho trần gian.

* * *

Bầu trời mỗi lúc một tối dần, Dần Tâm có chút lo lắng:

- Cố Thần, còn bao nhiêu thời gian nữa mới đến nơi hẹn vậy ?

- Em có đồng hồ không ?

Dần Tâm chợt ngó ra rồi sờ vào cổ:

- Còn 15 phút trước khi chiếc giấy đứt, em đã mua nó

Cố Thần nhìn vào đôi mắt cô, chiếc đồng hồ trên cổ cô tỏa sáng lấp lánh. Hắn nên làm gì với cô đây ? Có phải việc hắn đưa cô đến đây là một sai lầm.

- Cố Thần

Dần Tâm hươ hươ tay

- Chẳng phải anh hỏi giờ sao ? Sắp tới tám giờ rồi, chúng ta phải đi bao lâu nữa vậy ?

- Sẽ nhanh thôi.

* * *

Cố Thần và Dần Tâm núp sau một bụi cây ở phía bìa rừng. Phía trước là một trại lớn, rất nhiều binh sĩ đang cầm súng đứng canh, chúng nói chuyện với nhau điều gì đó.

- Đây là trại quân đội của Lão Tam, đi về phía Tây bìa rừng một vài bước sẽ có một chiếc oto biển 46 đang đợi ở đó. Đó chính là người của chúng ta. Bây giờ anh sẽ chạy ra đánh lạc hướng chúng. Còn em hãy chạy về phía đó, bọn họ sẽ giúp em cứu anh. Được không ?

- Cố Thần, nhưng anh phải hứa với em là gắng gượng đến phút cuối cùng

- Ngốc ạ, anh biết võ đấy

- Nhưng nếu chúng giết anh thì làm sao ?

- Chúng sẽ không dám giết anh đâu, anh là ai chứ ? Gặp em ở bờ sông.

Giọng hắn vọng lại :

- Nhớ phải hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên nhé

Cố Thần bước ra từ trong bụi rậm, quả nhiên anh chạy về hướng ngược lại. Một tên chỉ huy đứng cạnh đó hét to:

- Bắt lấy hắn

Sau đó là tiếng bước chân rầm rập, khung cảnh trở nên hỗn loạn, Dần Tâm nắm chặt tay vịn về phía gốc cây gần đó:

- Ai đó ? – Có ánh đèn soi về phía cô. Dần Tâm ngồi thụp xuống, cả người cô như đứng hình mồ hôi lạnh túa ra. Tiếng bước chân về phía cô ngày càng gần.

- Có việc gì thế ?

- Dạ thưa chỉ huy

Dần Tâm chỉ dám bám chặt móng tay

- Hình như có người vừa chạy qua đây

- Chắc chỉ là người qua đường thôi - Hấn rọi ánh đèn xung quanh phía cô rồi tắt:

- việc quan trọng của chúng ta hiện giờ là đi bắt lão Lục. Chuyện khác tính sau

Hai bóng người đi dần, Dân Tâm mới dám đứng lên. Cô chạy một mạch về phía trước, bầu trời tối đen như mực, những con gió mang theo cảm giác ớn lạnh lùa vào người cô.

Hãy chạy về phía tây, chạy thật nhanh và đừng quay đầu lại

Dân Tâm cố chạy thật nhanh, nỗi sợ hãi, sự mềm yếu, tất cả đều tan biến, chỉ vì phía trước, mạng sống của hấn đang nằm trong tay cô. Phía trước có một chiếc xe, thấp thoáng biển số 46, Dân Tâm mừng rỡ chạy tới gần, đập mạnh vào cửa xe. Đèn bật lên, một người đàn ông thò đầu ra:

- Xin lỗi, cô em xinh gái. Rất tiếc anh không giúp gì được cho em

Dân Tâm thở hồng hộc:

- Mau ... mau anh mau đi cứu Cố Thần, anh ấy

Người đàn ông có vẻ đã hiểu, ánh mắt hấn trở nên nghiêm túc hơn:

- Cô biết lão Lục sao, hấn đang ở đâu ?

Nhớ ra điều gì đó, hấn mở cửa xe:

- Từ đây, cô lên đây

Dân Tâm vội vàng ngồi xuống:

- Không cần lo đến tôi đâu, anh ấy đang nguy hiểm. Cả một đội quân của Lão Tam đang đuổi theo anh ấy

- Hấn đang ở đâu ?

Mặc dù việc hấn bảo đảm an toàn cho một người con gái mà dân thân vào nguy hiểm rất khó tin nhưng bây giờ mạng sống của lão Lục mới là quan trọng nhất

- Anh ấy bảo gặp anh ấy ở bờ sông

- Bờ sông. Được tôi cùng cô đi cứu hấn

Hấn lái xe rất nhanh, còn nhanh hơn cả Cố Thần. Dân Tâm đã mấy lần văng vào thành xe, hấn chỉ biết quay sang mỉm cười ái ngại:

- Để người đẹp phải chịu thiệt rồi

Dân Tâm có thể lơ mơ nhìn rõ đám người đang vây quanh ở bờ sông, nhưng không nhìn thấy hấn đâu.

- Cô có biết bắn súng không ?

- Tôi còn chưa nhìn thấy khẩu súng đồ chơi

- ...

Cuối cùng Dân tâm vẫn đón nhận khẩu súng từ tay người đàn ông.

- Cô cứ bắn đi, bắn vào bất cứ chỗ nào cô thích

- ...

Dân Tâm đưa súng lên, run rẩy bắn vào phía đám người đang nhón nháo phía trước.

- Very good. Chỉ cần chúng giết mình rồi tản ra là chúng ta đã thành công

Quả nhiên, mấy tên lính bị tiếng súng làm cho giật mình, chạy toán loạn. Chiếc xe lao nhanh về phía đám lính lộn xộn. Đèn xe làm chói mắt chúng, chiếu lên bóng người ở giữa bờ sông. Cả người hấn dính đầy máu, nhiều đến nỗi khiến Dân tâm sợ hãi. Cô đột nhiên hiểu ra, làm sao Lão Tam dễ dàng bỏ qua cho Cố Thần chứ, lão ta nhất định sẽ giết hấn, tìm mọi cách để giết hấn. vậy mà cô vẫn ngu ngốc như vậy.

- Chúng sẽ không dám giết anh đâu. Anh là ai chứ ?

Hóa ra để dành lấy một thứ lại phải hi sinh quá nhiều như vậy

Chương 22: Nhẹ Nhàng Bước Tới Bên Anh

Chiếc xe phanh kít lại, Cố Thần nhanh chóng mở cửa, nhảy lên xe. Hơi thở có chút nặng nhọc, cả người hần bao trùm bởi mùi máu tanh nồng nặc:

- Dĩ Phong, đưa tôi khẩu súng

Dĩ Phong vừa quay người sang, một viên đạn sượt qua tóc cậu ta, nhằm thẳng vào kính chiếu hậu. Không khó để hiểu chúng đang cố tình châm ngòi nổ cho cuộc chiến.

- Shit ! – Dĩ Phong nhấn mạnh chân ga, chiếc xe lao vọt về phía trước

- Mẹ kiếp! Dĩ phong, cậu không nổi tiền mua kính trông đạn hả ?

Cố Thần nhào người ra khỏi cửa sổ, hai chiếc xe đang bám theo phía sau, chỉ thấy đôi môi hần nhếch lên thành đường vòng cung, đôi mắt tràn ngập tia máu :

- Chúng cũng nhanh phết nhì

Dĩ Phong xoay xoay khẩu súng lục trên tay, đôi mắt có chút mờ ám. Cậu ta xoay người xuống, chỉ thấy khẩu súng lượn một vòng trên không trung rồi dừng lại, hai lớp xe của chiếc xe bám đuôi phía sau đã bị bắn thủng. Chiếc xe mất đà trượt một đường ngoằn ngoèo trên mặt đất. Nụ cười cậu ta vô cùng rạng rỡ:

- Good bye !

Chiếc xe đen còn lại muốn vượt lên phía trước, nhưng tiếc rằng đối thủ của chúng lại là Dĩ Phong – một tên đua xe khét tiếng. Chúng vượt lên trái, Dĩ Phong lại vòng sang trái trước. Chúng muốn vượt phải, Dĩ Phong lại chặn trước đầu xe. Hai chiếc xe cứ như vậy rượt đuổi nhau, tiếng rồ ga hòa cùng với tiếng gió gào thét, giữa đêm tối, xe Dĩ Phong càng giống như một con báo găm dữ tợn rượt đuổi con mồi rồi chờ chúng sa vào lưới.

Dường như bị đám người Cố Thần trên người, chiếc xe đen đột nhiên đi chậm lại, bốn họng súng aka thò ra khỏi cửa kính.

Đuôi máy Cố Thần nhú lại:

- Dĩ Phong, kẹo trái

Chiếc xe đổi hướng đột ngột như muốn lật, Dẫn Tâm ngồi bên trong xe chao đảo, hét nghiêng trái lại nghiêng phải, đầu cô va vào kính xe, nhưng Cố Thần đột nhiên từ phía sau chồm lên, giữ lấy người cô. Sau đó nhận được cái nguyệt sáo của Dĩ Phong cùng nụ cười đều đặn của cậu ta.

Để tránh đạn, chiếc xe vòng qua những lùm cây, lúc thoát lúc ẩn khiến bọn quân Lão Tam khó nắm bắt. Địa hình rừng núi khá thuận lợi cho việc ẩn náu và phản công. Chiếc xe lao vun vút vào đêm tối, bóng tối giống như một con quỷ khát máu không ngừng gào thét, nuốt chửng lấy mọi sự vật đang tồn tại xung quanh nó. Những cành cây rậm rạp quật vào thành xe kêu lên những tiếng ken két. Rất nhanh đã không còn nhìn thấy bóng dáng của chiếc xe bám đuôi. Cả khu rừng bao trùm bởi sự im lặng, im lặng đến đáng sợ. Cả ba người nhìn nhau, Dĩ Phong tắt đèn pha phía trước xe, Cố Thần lấy đèn pin, Dẫn Tâm hướng theo ánh đèn của hần nhìn ngó xung quanh. Không ai nói với ai câu nào, họ lặng lẽ hành động trong bóng tối, theo nhiệm vụ của mình một cách ăy, đó chính là tinh thần đồng đội. Không ai có thể biết ngoài kia có bao nhiêu quân Lão Tam mai phục, hay xung quanh họ, chỉ gần đây thôi, còn bao nhiêu nguy hiểm đang rình rập, bởi lẽ, phút giây này họ đang chờ đợi, chờ con mồi sa vào lưới. Khu rừng im lặng một cách đáng sợ, dường như đang chờ đợi một trận cuồng phong, hay chính lòng họ đang dậy sóng. Dẫn Tâm nhìn ra ngoài trời, bầu trời tối đen không còn một vì sao, giống như tương lai mờ mịt của họ. Nhìn sang Dĩ Phong, cậu ta đang mãi lắc lư theo một điệu nhạc không lời nào đó, Cố Thần nhắm mắt tựa vào thành ghế, khuôn mặt hần bình thản, lòng bàn tay rộng bao bọc lấy ta cô, đôi môi mím lại như đứa trẻ. Nắm chặt tay, có lẽ cô đã có quyết định của riêng mình

- Cạch

- Ủynh – Một chiếc xe từ trong bóng tối lao ra, tông thẳng vào xe Dẫn Tâm, không một lời báo trước, quả nhiên chúng âm thầm tập kích bọn cô. Chiếc xe va mạnh vào thân cây bên cạnh, tạo nên tiếng nổ rung trời, may đây là xe quân đội, nếu không e là đã nát bét từ lâu. Đôi mắt Dĩ Phong híp lại, nhấn mạnh chân ga, lao về phía trước, nơi hai chiếc xe sượt qua nhau, họng súng từ hai bên thành xe chìa ra. Dĩ Phong vỗ vai Cố Thần:

- Mấy tên này, cậu dọn dẹp đi

Chỉ thấy Cố Thần nhếch miệng, đôi mắt híp lại đầy sát khí, khẩu súng trong tay dường như tăng thêm sức mạnh, hai viên đạn liên tiếp được bắn ra, nhằm vào khẩu súng aka chìa ra phía xe đen, bắn tới. Không nhìn thấy người ngồi phía trong xe, chỉ thấy một tiếng hự vang lên, khẩu súng bắn thêm được hai phát rồi rơi xuống đất. Dường như nhận ra ý đồ của Cố Thần, chiếc xe đen nhanh chóng dừng lại, ba khẩu súng còn lại nhằm về phía Cố Thần bắn. Cố

Thần nhanh chóng nấp sau kính xe, ra hiệu cho Dân Tâm ngồi xổm xuống. Dân Tâm chú ý nhận khẩu hiệu, ngồi xổm dưới chân ghế. Lặng thinh nghe ngóng thông tin.

- Bụp bụp bụp

Một loạt đạn hướng về phía xe của Dĩ Phong, chiếc bị bắn tới chao đảo. Dĩ Phong vừa lái xe vừa tránh đạn, một viên đạn vừa sượt qua tóc cậu ta, tình hình của Cố Thần và Dân Tâm cũng không khả quan hơn là bao. Vì bị bắn nhiều quá mà một bên cửa xe bị thủng, rơi xuống địa đường. Dân tâm sợ hãi bám chặt vào ghế xe, gối gào thét phía sau cô mang theo cả những hạt mưa lạnh ngắt. Chiếc xe xóc nảy, cả người cô như muốn văng ra ngoài, ngay lúc đó, một viên đạn thừa dịp lao tới, Dân tâm sợ hãi ngửa người về phía sau, lúc cô kịp nhận ra phía sau là khoảng không thì đã quá muộn. Chỉ thấy Cố Thần nhanh chóng lao tới, bắt chặt viên đạn, ôm chặt lấy cô. Đạn nhắm về phía hai người cô lao tới, dường như muốn găm thẳng vào người Cố Thần. Dĩ Phong tỉnh mắt của xe về gần gốc cây cạnh đó, Cố Thần đạp chân vào gốc cây, lấy đà ôm theo Dân Tâm nhảy vào trong xe.

Chiếc xe xóc nảy lên hồi, cả người Dân Tâm bị Cố Thần bao bọc, hơi thở của hắn mỗi lúc một nặng nề. Dân Tâm, Dân Tâm. ... Dân Tâm lắc đầu, đầu cô đau như búa bổ. Tấm kính sau xe đã bị bắn tới không còn hình thù, Cố Thần một tay ôm Dân Tâm, một tay vòng xuống phía sau, mắt hắn híp lại, một viên đạn nhắm trúng đỉnh đầu tên lái xe lao tới, chiếc xe phía sau loạng choạng rồi đâm vào gốc cây bên cạnh. Dĩ Phong thở dài một hơi, Dân Tâm như không còn sức sống, đổ xuống người Cố Thần.

Tiếng Dĩ Phong nói vọng tới:

- Lão Cố, bây giờ cậu định thế nào

Cố Thần ôm Dân Tâm dựa vào thành xe:

- Sắp tới có phi vụ quan trọng. Trước hết chúng ta dời khỏi nơi này đã

- Ừm

Sau đó mọi thứ liền trở về im lặng. Dân Tâm nằm trong lòng Cố Thần dần dần lấy lại tinh thần. Nhưng dường như cô vẫn cảm thấy, có thứ gì đó đang nhuộm dần tay áo cô.

Lúc cô kịp nhận ra thì cả người Cố Thần đã toàn máu. Dân Tâm kinh hãi hét lên:

- Cố Thần, người anh bị thương rồi

- Ừm – Một tiếng hừ nhẹ

Dĩ Phong nói vọng xuống kèm theo tiếng thở dài:

- Haizzz, hộp cứu thương ở phía sau xe

Dân Tâm nhanh chóng bật đèn, lúc này cô mới nhìn rõ, cả người Cố Thần toàn máu là máu, cơ bản không nhìn rõ hình thù gì. Dân Tâm cảm thấy lòng như thất lại, hít thở không thông. Cởi áo hắn ra, lấy thuốc khử trùng trong hộp, rõ ràng đã từng chữa cho nhiều bệnh nhân, đây cũng là lần thứ hai chữa cho hắn rồi, vậy mà tay cô vẫn run như vậy:

- Cố Thần, hơi đau một chút nhé

Không có tiếng trả lời, hắn cứ như vậy mà lịm đi ư? Không được, nhất định hắn không thể cứ thế mà ngất đi. Dân Tâm cắn chặt răng, dốc thuốc khử trùng lên người hắn. Cố Thần dường như bị đau quá mà tỉnh lại, cả người hắn run rẩy, nắm chặt lấy tay cô, nói không ra hơi:

- Em bảo là hơi đau thôi mà

Mũi Dân Tâm dường như nghẹn lại, cố gắng không để bản thân sợ hãi:

- Cố Thần, tý nữa còn đau hơn, anh nhất định phải chịu được

Dân Tâm nheo mắt quan sát, vết thương trên người hắn vô cùng nhiều, trong đó một vết thương vô cùng sâu cửa từ ngực phải xuống đến thắt lưng, Dân Tâm không khỏi rung mình, rút kim khâu ra, cô tự trấn an bản thân: Cố Thần, anh nhất định chịu được. Cố Thần nhìn cô như vậy, phì cười:

- Ngốc ạ, đây chẳng phải nhiệm vụ của em sao. Nếu không anh thuê bác sĩ về làm gì đây ?

Dân Tâm nhìn hắn, muốn nặn ra một nụ cười lại bỗng chợt nhận ra khó quá. Dân Tâm đâm kim vào thịt hắn, máu từ vết thương không ngừng rỉ ra. Cố Thần một tay bám chặt vào thành ghế, cả người không ngừng gồng lên. Từng vết khâu nghịch ngoạc in trên thịt hắn, Dân Tâm vừa khâu vừa lấy bông lau máu. Máu chảy rất nhiều, cả người hắn toát mồ hôi, bàn tay nắm thành ghế nổi lên những vein gân xanh, trắng bệch đến đáng sợ.

- Hừ - Cố Thần đột nhiên rên nhẹ, đôi mắt nhìn cô không chút sức lực, lúc này hắn yếu đuối đến lạ.

Một đường, rồi lại một đường, máu theo vết thương chảy xuống nhuộm đầy tay Dân Tâm. Cả quá trình trong đầu cô đều trống rỗng, không biết lấy đâu ra dũng khí để hoàn thành ca mổ này. Lúc mũi khâu cuối cùng kết thúc cũng là lúc Dân Tâm thở phào nhẹ nhõm. Cô bôi thuốc cầm máu lên vết thương

trên người hắn, cuốn băng xung quanh, sau khi hoàn thành xong xuôi, ngược lên, hắn đã thiếp đi từ lúc nào. Đôi mày Cổ Thần nhăn lại, chán toát mồ hôi, lòng mõi rãng bệch. Dĩ Phong ngồi cạnh hắn.

- Dĩ Phong, tôi ra ngoài một chút Tiếng nói khô khốc phát ra từ cổ họng Dân Tâm, chiếc xe dừng lại ở một đường cao tốc vắng người. Dân Tâm bước ra ngoài, cơn gió lạnh ùa vào tóc cô, khiến đôi mắt cô cay cay vì nhiều đêm mất ngủ. Len lỏi vào lớp quần áo mỏng, Dân Tâm dang hai tay ôm lấy đáng người mỏng manh. Cả người cô run cầm cập, bàn tay nhuộm đầy máu đỏ.

Có lẽ, chỉ có cái lạnh kia mới có thể xoa tan đi nỗi sợ hãi trong lòng cô, xoa tan đi cơn đau choáng váng nơi đỉnh đầu, xoa tan đi cơn sóng vô tên đang không ngừng trôi dạt trong lòng, cả nỗi ưu tư về tương lai mù mịt. Dân Tâm cứ đứng như vậy cho đến khi tiếng còi xe cùng tiếng gọi của Dĩ Phong từ xa:

- Bác sĩ, cô không phải chết còng ngoài đó rồi chứ ?

Dân Tâm quay lại, mỉm cười với cậu ta, bên cạnh cô là một chiếc xe Cadillac đời mới. Dân Tâm mở cửa vào, giọng bông đùa của cô vang lên:

- Người của anh cũng nhanh phết nhỉ

Cổ Thần đang ngủ ở ghế sau xe, Dân Tâm ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng kéo chân cho hắn, sờ vào chân, nóng bừng như lửa đốt, vẫn không ngừng toát mồ hôi.

- Cổ Thần, Cổ Thần

Dân Tâm vỗ nhẹ vào má hắn. Chỉ thấy Cổ Thần rên rĩ vài tiếng, sau đó lại chìm vào giấc ngủ.

- Không được rồi Dĩ Phong, Cổ Thần cần có thuốc. Vết thương anh ấy bị nhiễm trùng rồi

- Thuốc hả ? Có mấy vỉ thuốc hắn vẫn hay dùng, tôi để ở sau xe ý

Dân Tâm mở ra, quả nhiên toàn là thuốc nhiễm trùng, thuốc kháng sinh hay vài vỉ thuốc cầm máu, vậy nhưng thuốc giảm đau đâu. Hắn cũng bị đau đầu ư ?

- Dĩ phong, anh ấy hay đau đầu lắm à ?

Dĩ Phong nói có chút hào hứng:

- Lão Cổ ý hả, là một người có khả năng “miễn dịch” với tất cả loại bệnh. Trừ đau đầu và đổ máu, vết thương này chưa lành, vết thương kia đã xuất hiện, quanh năm ngày nào cũng như vậy. Cô nói xem, có phải bệnh đau đầu của hắn là mãn tính, đeo bám hắn cả đời không ? Haha

- Hắn không đi khám ư ?

- No no. Cậu ta vô cùng ương bướng, khuyên thế nào cũng không chịu.

Dân Tâm với lấy trái nước từ tay Dĩ Phong, cẩn thận dựng người Cổ Thần dậy, dường như động vào vết thương, hắn rên nhẹ, bám chặt vào tay cô khó nhọc muốn ngồi dậy:

- Cổ Thần

Dân Tâm ngồi xuống bên cạnh để hắn có thể dựa vào người mình

- Chẳng phải anh vẫn đang bị thương sao ? Sao lại ngồi dậy

- Tôi không thích nằm, khó chịu lắm – Hắn là người lên rất vất vả, đến lúc có thể yên vị, nói đã chẳng ra hơi. Dân Tâm không biết phải nói thế nào với hắn ta, một người kì dị. Cả người hắn nóng bừng, không ngừng run rẩy

- Uống thuốc nhé

Dân Tâm lấy thuốc đưa lên miệng hắn, có vẻ đã quen với việc uống thuốc, hắn cứ như vậy nuốt xuống không cần nước, có lẽ đã thành thói quen. Dân Tâm thờ dài, bất lực nói:

- Vì sao không biết chăm sóc bản thân chứ....

Cả người cô bị một sức nặng đè xuống, mùi hương thoang thoảng trên người Cổ Thần chạm rã bao chùm quanh cô. Nhẹ nhàng len lỏi vào từng ngóc ngách trong người Dân Tâm. Giờ phút này, vì sao lại yên bình đến thế.

- Dân Tâm, em đi cùng tôi đến một nơi ...

Động Cổ thần vang lên, khàn khàn mà khô khốc, Hắn dụi dụi mặt vào hõm cổ cô, cả người nóng như lửa đốt:

- Nhưng nếu em đi, cả đời này sẽ không thể thoát ra được nữa. Tự do của em, phải làm sao đây ?

Dòng nói của hắn nhỏ dần rồi tắt lịm. Dân Tâm nhìn xuống, người đàn ông trong lòng cô đã thiếp đi từ lúc nào, mồ hôi vương đầy trên trán. Đáp lại chần cho hắn, Dân Tâm bấu môi:

- Đã mệt còn nói nhiều như vậy

Dịch Phong nhìn hai người qua gương chiếu hậu, bất gặp ánh mắt Dân Tâm liền nháy mắt với cô:

“Bác sĩ, bây giờ có thể nói với tại hạ danh tính cô nương được không ?

Dân Tâm cũng hòa theo, hóm hỉnh đáp lại:

- Tại hạ họ Dân tên Tâm. Xin hỏi thí chủ đã có người trong lòng chưa ?

Cả hai không nhị được cùng phá lên cười. Dịch Phong cảm thấy vô cùng có thiện cảm với cô gái này.

- Chắc chắn, bị cô bắt thóp rồi

Dường như nhớ đến người nào đó, trong mắt cậu ta chàn đầy ảm áp. Dân Tâm cảm thấy nhận biết được tính cách một ố người không hẳn là quá khó. Ví như, Dĩ Phong bên ngoài là một người phóng khoáng, đào hoa, những lời nói với cô chín câu thì mười câu đều phong lưu, đưa tình nhưng cậu ta chưa từng vượt qua giới hạn của bản thân. Ví như, trên người cậu ta còn vương lại nước hoa phụ nữ do ai đó cố ý để lại. Hay đơn giản như, mặc dù trên xe đều là tông màu lạnh, nam tính nhưng đề ý kĩ sẽ thấy trên gương chiếu hậu có dán một chú mèo hello kitty hay trên xe cheo một lá bùa may mắn cùng chiếc nơ màu hồng vô cùng dễ thương, hoặc là bộ quần áo được phối vô cùng bắt mắt trên người cậu ta. Con trai khi ra ngoài sẽ không hay để ý đến vẻ ngoài kĩ càng như thế, trừ phi đó là một người vô cùng kĩ tính, nhưng so với Dĩ Phong, hẳn không phải là dạng này.

Dân Tâm nhìn ra ngoài cửa sổ, những quán xá ven đường tấp nập người qua lại, kẻ mua người bán, đông vui nhộn nhịp.

- Từ đã - Dân Tâm đột nhiên muốn xuống xe:

- Tôi đi mua cho Cố Thần ít cháo. Tiện thể mua luôn chút đồ ăn

Dòng của Dĩ Phong từ trong xe vọng ra:

- Dân Tâm, cậu ấy muốn cho cô một cơ hội

Dân Tâm nhìn về phía ánh đèn rực rỡ phía xa, nụ cười cô vô cùng rạng rỡ:

- Biết rồi

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Sánh Ngang Cùng Trời Đất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Nhẹ Nhàng Bước Đến Bên Anh (Phần 2)

Dân Tâm quay lại cùng bát cháo cá trên tay và hai bấp ngô luộc. Cô vừa mở cửa, khí lạnh đã theo đó tràn vào trong xe. Dĩ Phong vừa quay xuống, một bấp ngô thơm lừng bốc khói nghi ngút đã được đưa tới trước mặt mình cùng nụ cười tươi tắn:

- Cũng coi như là bồi bổ, ăn nhanh cho nóng

Dĩ Phong nhìn thấy thế mỉm cười, chiếc xe lao nhanh về phía trước, trong mắt cậu ta, chợt có một cảm xúc ảm áp. Cố Thần, mong rằng cậu sẽ bảo vệ thật tốt cô ấy. Chiếc xe lại hòa vào màn đêm, những ngọn đèn rực rỡ nhấp nháy phía xa xa, mang theo sự phồn vinh và nhộn nhịp chàn vào lòng Dân Tâm. Nhìn người đàn ông vừa được cô đặt nằm ngay ngắn bên cạnh, Dân Tâm cảm thấy, cuộc sống của cô, tự do mà cô chọn, có phải đều thay đổi vì sự có mặt của hắn.

Chiếc đồng hồ nhỏ bé đeo trên cổ chỉ đúng 12 giờ

* * *

Giật mình tỉnh giấc, cơn đau choáng váng nơi đỉnh đầu khiến Dân Tâm phải lắc mạnh vài cái. Hóa ra, cô đã ngủ được gần tiếng rồi. Chiếc xe vẫn chạy êm ru như vậy, trong xe thỉnh thoảng vọng đến tiếng hát nhỏ nhỏ. Sờ vào chán Cố Thần khiến Dân Tâm hoảng hốt, sau khi uống thuốc, nhiệt độ không giảm mà còn tăng lên. Cả người hắn nóng rực, thỉnh thoảng lại gồng lên vì khó chịu, khẽ mở chiếc băng quần vết thương, quả nhiên phần thịt xung quanh vết khâu không ngừng sưng tấy lên, chất dịch mù màu vàng theo đó rỉ ra. Dân Tâm bóp chán, quay sang nhìn Dĩ Phong:

- Thuốc kháng sinh trong này có vẻ không ổn rồi – cô lắc đầu – chúng không phát huy tác dụng

- Chúng ta không thể đến hiệu thuốc bây giờ, càng không thể tới bệnh viện, quân của Lão Tam biết Cổ Thần bị thương, giờ có lẽ đã phong tỏa hết hiệu thuốc và bệnh viện gần đây rồi – Di Phong thờ dài. Đôi mắt cậu ta nhú lại

Dần Tâm cũng gật đầu đồng ý, bọn chúng đương nhiên sẽ không chừa một cơ hội sống sót nào cho Cổ Thần.

Phía dưới Cổ Thần thỉnh thoảng lại cựa quậy, động đến vết thương, đôi mắt hấn nhú lại thật chặt. Dần Tâm nhíu mày, mong rằng sau khi rửa lại vết thương bằng oxi già sẽ có hiệu quả. Cởi áo hấn ra, cả người Cổ Thần hơi run lên, Dần Tâm đeo găng tay, vừa động vào vết thương lại cảm nhận được một trận run rẩy kịch liệt. Cô cắt một ít chỉ phần cuối vết mổ, lấy bông thấm oxi già, cẩn thận lau qua vết thương cho hấn. Hơi thở Cổ Thần bắt đầu nặng nề, bàn tay trong chăn nắm chặt lại. Chiếc bông thấm dấm dịch mủ cùng oxi già được Dần Tâm vứt vào khay nhựa, lấy tiếp miếng bông thứ hai, lau tới khi chất dịch không còn ra nữa, Dần Tâm mới cẩn thận bôi thuốc chống viêm mủ lên vết thương của hấn. Thuốc ở dạng mỡ, bôi vào man mát nhưng lúc đầu gây xót. Vừa mới bôi vào da hấn, Cổ Thần đã hít mạnh một hơi, nắm chặt lấy tay Dần Tâm, cho tới khi bôi xong chỗ bị hấn nắm nổi lên một vết đỏ. Nhẹ nhàng băng một lớp gạc mỏng lên vết thương, rồi lấy thuốc cho hấn uống. Cổ Thần vô thức nuốt xuống, lại lấy thêm một chiếc khăn thấm nước đắp lên cho hấn, lúc này mới thực sự yên tâm.

Chiếc xe rẽ vào một con đường mòn, xung quanh là những hàng cây rậm rạp, không có nhà cửa cũng không có biển báo, chỉ thấy thỉnh thoảng có một vệt sáng lóe ra từ một nơi rất xa, ánh sáng ấy yếu ớt, nhỏ bé và cứ thế lịm dần trong màn đêm như vô tận.

Dựa lưng vào ghế, Dần Tâm trầm ngâm suy nghĩ, nếu đã quyết định nhảy vào hố đen này, thì có vài chuyện cô cần làm rõ. Cổ Thần đã từng nói, Lão Già nhà hấn nhờ Lão Tam mà lấy được chiếc chìa khóa mở kho thuốc phiện lớn bên Lào, chỉ cần có kho thuốc phiện đó chẳng khác nào hồ mọc thêm cánh, địa vị không những tăng lên mấy chục bậc, mà quan trọng hơn cả, việc soái ngôi Lão Già cũng tiến thêm một bước thành công. Lão Tam hẳn là coi chiếc chìa khóa đó như vàng, lại chắc chắn rằng Lão Tam sẽ sai tay chân thân cận nhất của mình là Cổ Thần đến lấy về, liền không ngừng đặt bẫy dòn hấn vào đường cùng. Nhưng rõ ràng điểm đến là Tam Đảo – địa bàn Cổ Thần vậy nhưng bao vây và bắt mồi bọn cô là cả đội quân hùng hậu của Lão Tam, còn bên Cổ Thần, dường như cũng chỉ có cô và hấn. Vì sao?

Dần Tâm nhào người lên phía trước, hai tay đan vào nhau đặt dưới cằm, đôi mắt nhíu lại, nhìn xoáy vào bóng đêm sâu hun hút. Tiếng nói nhỏ nhẹ vừa mềm mại lại dịu dàng, mang theo một chút hoài nghi:

- Di Phong, anh có thấy lạ rằng vì sao chuyến đi Tam Đảo vừa rồi quân của Cổ Thần lại không có lấy một người? Có chuyện gì xảy ra sao?

Di Phong thờ dài một hơi, tiếng hấn phát ra đầy bất đắc dĩ:

- Cổ Thần là một người rất có khí phách, mặc dù bên ngoài có chút lạnh khốc, nhưng đối với anh em lại vô cùng rộng lượng, vì vậy nên người theo hấn đêm không xuê, mà Lão Tam cũng không thể ngao mạn như bây giờ. Nhưng lão ta quả là khôn, bắt được điểm yếu của Cổ Thần trong tay, lại là thứ vô cùng quan trọng với Cổ Thần, liền đưa ra giao dịch bắt cậu ta rút hết quân khỏi Tam Đảo. Vì thứ đó cậu ta sẵn sàng đồng ý một mình chui vào hang cọp.

Dần Tâm có chút thất thần, vì một thứ mà sẵn sàng rút quân khỏi địa bàn, một thứ vô cùng quan trọng sao? Nhìn về phía người đàn ông đầy bí ẩn lần nghi vấn đó, hấn đang ngủ rất say, thực chất là hôn mê rồi, đôi mắt phượng tràn đầy khí thế bức người khép lại, khuôn mặt góc cạnh, dáng mũi cao, bờ môi mỏng, là người đàn ông mang khí chất chính nghĩa và trường thành. Tóc hấn vì mồ hôi làm ướt mà bết vào chán, đôi môi mím lại, ngủ chẳng an lành. Cô rất muốn hỏi, thật sự muốn hỏi thứ quan trọng kia là gì, nhưng cô lại sợ, nếu là một người phụ nữ, người phụ nữ của hấn, người hấn yêu sâu đậm. ... Đôi tay đang đan lại của Dần Tâm đột nhiên bấu chặt, một vết xước nhỏ trên cổ tay khiến Dần Tâm giật mình. Nén cảm xúc chơi vơi vào tim, giọng cô vang lên khàn khàn:

- Sau đó thì sao?

Di Phong dường như đang chờ một câu nói đó của cô, câu chuyện lại tiếp tục xuyên vào màn đêm tăm tối:

- Trên đường tới Tam Đảo, cậu ta không cẩn thận bị bọn chúng tập kích. Nên cho dù Lão Cổ có mạnh đến đâu thì mất đi đội quân đặc lực của mình cũng chẳng khác nào một con hổ bị bẻ đi nanh vuốt. Cơ hội tốt như vậy, đương nhiên Lão Tam sẽ không bỏ qua, Cổ Thần một mình đấu với bọn chúng đến bị thương, đêm đó được một người cứu mạng, nếu tôi đoán không nhầm thì người đó là Dần tiểu thư đây. Ha ha

Tiếng cười hào sảng của hấn vang lên, cùng lúc đó bầu trời bên ngoài cũng sáng dần, lại một đêm không ngủ

Buôn Akō Đông – Buôn Ma Thuật – Đắc Lắc

Xe dừng chân trước một con đường lát bê tông, hai bên đường là rừng núi bạt ngàn, ánh mặt trời trời vô cùng khiến Dần Tâm vô thức đưa hai tay lên che mắt, cô vội vàng đỡ Cổ Thần ngồi dậy, hấn khẽ nhíu mày một chút, nhẹ nhàng đứng lên bước ra ngoài. Di Phong lái xe đưa hai người đến bìa rừng này, sau đó có một chiếc xe đen tới đón bọn cô tới đây, còn cậu ta thì mất hút.

Cổ Thần bước xuống xe, Bước chân của hấn hơi chậm, nhiều lúc có chút khập khểnh, nhưng chỉ tiếc là một chút thay đổi nhỏ chẳng ai phát hiện ra. Chỉ có Dần Tâm đứng bên cạnh nắm bắt tình hình, chỉ sợ vết thương của hấn cứ như vậy mà nặng thêm. Ánh mắt hấn sắc bén lướt qua một vòng những người đứng xung quanh, không ai dám mất trật tự, cũng không ai dám ngẩng mặt lên đối diện với ánh mắt hung khí đó.

Dần Tâm nhìn có chút xuất thần rồi khẽ rùng mình một cái, vì sao cô không nhận ra hấn còn có bộ mặt này.

Bây giờ cô mới để ý đoàn người đứng thành hai hàng trật tự bên cạnh mình. Họ đều mặc trang phục truyền thống của dân tộc Gia Rai, trên đầu quấn một chiếc khăn trắng, buông nhẹ sang một bên tai. Da ngăm đen, dáng người vạm vỡ, trên người họ quấn khổ trang trí hoa văn trắng đỏ xen kẽ, hai đầu khổ trước và sau thân kéo xuống thành những sợi tua đen, hầu hết họ đều sơ vịn cùng áo, nhưng có một vài người lại cởi trần, bắp tay, bắp chân cuộn cuộn, cứng cáp. Nhưng tuyệt nhiên, trên mặt ai cũng là vẻ trầm ổn, nghiêm túc, không một ai dám nhìn thẳng mặt Cố Thần, cũng chẳng ai dám ngạc nhiên vì sao hôm nay theo sau hắn là một người phụ nữ, nhóm người này hẳn là được huấn luyện vô cùng nghiêm khắc. Cố Thần đảo mắt khắp một vòng, sau đó dừng lại nhìn vị trí chống phía đầu hàng, ánh mắt hắn có chút nhíu lại:

- Lục Tiến đâu?

- Dạ, thưa đại ca, A Tiến, hắn ta

Tên đó có chút bất lực, thế nào cũng không dám nói ra. Lục Tiến là một người được Cố Thần cứu trong một trận hỏa hoạn, vì cậu ta không có tên nên Cố Thần đặt cho cậu ta một biệt danh là Lục tiến. Đó là người duy nhất gắn bó với hắn từ nhỏ đến lớn, chứng kiến sự trưởng thành của nhau, có thể coi nhau như anh em ruột. Tuy nhiên vì trùng với một chữ “Lục” của Cố Thần nên mọi người đều gọi cậu ta là A Tiến, duy chỉ có Cố Thần mới dám gọi cả họ lẫn tên như vậy

Đường như Cố Thần đã hiểu ra chuyện gì đó, liền gật đầu:

- Lui xuống đi. Cậu ta vắng mặt cũng không phải một ngày. Trừ nửa tháng tiền tiêu vặt. Những người còn lại, lên đường giao đồ cho Lão Đại

(Lão Đại chỉ Lão Gia)

- Dạ

Tiếng hô khỏe khoắn vang lên, Cố Thần gật đầu, rồi kéo theo Dân Tâm đi về phía trước, giọng nói của hắn lại mang theo chút bí hiểm vang lên:

- Àh quên. Lục Tiến, cậu ta... cấm dục một tháng

Nói tới chữ “cậu ta” liền có ý dừng lại, mang theo chút ám muội cùng ý vị sâu xa. Mấy tên đằng sau cuối cùng cũng chỉ biết cảm thán, A Tiến, lần này chú xác em định là THẨM rồi. Ai chẳng biết A Tiến cậu ta một ngày không tiêu tiền thì cả người bứt rứt khó chịu, mà một ngày không có gái thì tông tướng chết quánh đi cho rồi. Lão đại lần này quả là trình độ chơi thâm lại đạt tới một level mới.

Ở một căn nhà sàn nào đó, trên chiếc thảm giữa sàn nhà là ba cô gái nằm co quắp cạnh nhau, cả người không một mảnh vải, da thị trắng nõn, cánh xuân kiều diễm. Nằm giữa là một người đàn ông, khuôn mặt tuấn tú, làn da ngăm đen, thân hình hoàn mỹ đạt theo tiêu chuẩn của người Hy Lạp cổ. Hai tay nhẹ nhàng vắt qua eo người phụ nữ, bàn tay còn lại khẽ vuốt nhẹ cằm người phụ nữ bên cạnh, giọng nói ái mình xen lẫn khăn khăn vang lên:

- Cục cưng, hình như anh lại quên một việc nào đó vô cùng quan trọng rồi

Người phụ nữ là lướt khẽ cọ cọ vào thân hình vạm vỡ của người đàn ông, đôi mắt màu xanh nhạt quyến rũ khiến lòng người mê đắm:

- Ah. Đáng ghét. Rõ ràng đêm qua quên mất em lại còn. ...

- Haha. Chết thật, tại sao lại quên cục cưng ngọt ngào rồi. Muốn đền bù? Hừm. ...

- Ah. Không cần nha..

* * *

- Lão Lục, phương tiện qua suối đã chuẩn bị xong rồi ạ

Một trong số nhưng tên đứng dưới cung kính nói với hắn.

Dòng suối phía trước được ánh nắng tô lên một màu vàng rạng rỡ, hai bên bờ là những rừng cây xanh ngát, nước suối trong veo dường như còn có thể uống được, lại có vẻ rất ngọt và mát. Hai bên bờ là những cô gái Gia Rai với nụ cười rạng rỡ đang rửa chân, giặt quần áo. Nụ cười hồn nhiên mà tươi đẹp đến ngọt ngào. Nụ cười tươi trẻ của tuổi mới chớm nở, như đóa hoa xuân đang hé nụ trong nắng mai, chẳng ai nỡ chạm vào, vì sợ quá mỏng manh. Dân Tâm chỉ tiếc là đã trải qua cái tuổi đẹp đẽ ấy, hoặc là... Ah đau đầu quá. Dân Tâm lắc nhẹ đầu, có chút choáng váng, một bàn tay ấm áp lập tức đưa lên đầu cô uớt thử:

- Em sốt?

Cả người hắn cúi sát gần cô, giọng nói nhẹ nhàng ấm áp, đôi mắt mênh mang như hút lấy người khác rồi khóa chặt tại nơi đó, khoe môi khẽ gợn, hương thơm nam tính vương ngát luôn vào hõm cổ cô. Dân Tâm đỏ bừng mặt, ánh mắt bắt đầu lạng tránh:

- Sốt..sốt á. Nào có... - Cả người bắt đầu nhộn nhạo

- Khụ - Người đàn ông bên cạnh vội bịt miệng. Dân Tâm ngẩng lên, cái gì! Hắn đang cố nhìn cười sao. Ôi cái người đàn ông này. Dân Tâm lại càng

xấu hổ, chỉ thiếu chút nữa tìm lỗ chui xuống.

- Thôi được rồi. Không đùa em nữa. Em có biết cười voi không?

Voi. Cười voi sao? Hai mắt Dần Tâm sáng lên, dịch lui người về phía sau Cổ Thần, quả nhiên có một đàn voi vô cùng to lớn, trên lưng là chiếc ghế ngồi làm bằng gỗ, chiếc vòi của chúng to dài, khỏe khoắn, quật xuống dòng nước khiến nước bắn tung tóe. Dần Tâm không cưỡng nổi liền chạy tới phía con voi đầu đàn, quả nhiên là to lớn khổng lồ, cái tai nó phải to gấp ba lần khuôn mặt của cô, không ngừng ve vẩy. Dần Tâm không những không sợ mà còn mạnh dạn sờ vào bụng nó. Quả nhiên là voi bản, săn chắc và mạnh mẽ như vậy. Đường như cảm nhận được thái độ dịu dàng của Dần Tâm, chú voi rú lên một tiếng vang động đất trời, chân trước của nó đạp vào nước làm rung động cả mặt nước khiến cô suýt chút nữa mất thăng bằng mà ngã. Mấy chú voi phía sau nghe thấy tiếng cũng gầm lên, tiếng gầm to nhỏ trầm thấp mà như tiếng thác nước đổ ầm xuống, vang động khắp rừng núi. Dần Tâm giật mình đến nỗi phải bịt cả hai tai.

Cổ Thần không biết tới cạnh cô từ lúc nào, hần lấy tay nhẹ nhàng vỗ vỗ vào đầu con voi đầu đàn, ánh mắt nhìn nó có ý cười nhẹ. Con voi dường như hiểu được ý tứ của chủ nhân, cũng khẽ áp mặt mình vào lòng bàn tay hần, cả người dướn lên, cái chân phía trước không ngừng quơ vào dòng nước.

- Tôi thường gọi nó là A Bảo, từ lúc 18 tuổi, tôi đã đến đây, nó đã theo tôi cho đến tận bây giờ

- A Bảo, một cái tên thật hay – Dần Tâm buông lời khen ngợi từ tận đáy lòng, thì ra tuổi thơ hần gắn liền với nơi này, chẳng trách vì sao hần lại quen thuộc nơi này đến thế.

Cổ Thần đáp một bước nhẹ nhàng nhảy lên lưng voi, sau đó liền quay xuống chìa tay ý bảo cô lên cùng:

- Ày, tôi có thể chiếm một mình một con mà

- Rõ ràng là em ngại tôi

- Ai bảo. Tôi muốn một mình ngồi một con voi

- Thế vì sao lại không muốn ngồi cùng một con voi với tôi. Ngại sao. Hừm?

Cổ Thần cúi người xuống nhìn Dần Tâm, vẻ mặt chợt nhàn nhạt muốn trêu đùa đến cùng

- Thế tại sao tôi không thể ngồi một mình. Anh rõ ràng là quá đáng... - Cô chính là muốn cãi tay đôi đến cùng

- Tại vì tôi không an tâm.

Ec. Cái này thì biết nói sao giờ? Dần Tâm mang vẻ mặt đỏ như tôm luộc nắm lấy tay hần treo lên con voi, rất nhanh đã nghe thấy tiếng nói không nhanh không chậm:

- Tôi sợ con voi bị em ép chết mất

Quả nhiên là một câu nói vô cùng ý vị

Sau đó rất nhanh luồn hai tay qua eo cô, cả người hần áp tới. Dần Tâm giật mình theo phản xạ liền đẩy dụa, sau đó lại nghe thấy tiếng thì thầm kèm theo tiếng rên nhỏ:

- Đừng động đây. Em động vào vết thương của tôi

Sau đó hần khẽ gục lên người cô, mặt đặt vào hõm cổ của cô dụi dụi, hai mắt nhắm nghiền. Dần Tâm lấy tay sờ lên chán hần, nóng bừng, mùi máu tanh thoang thoảng trong không khí.

Dần Tâm lấy trong túi áo ra hai vỉ thuốc, vì biết hần bị thương nên cô vẫn luôn mang theo thuốc bên người.

Một vỉ giảm sốt, một vỉ cầm máu

Nhưng chỉ sợ cũng chẳng cầm được bao lâu, chỉ tại người đàn ông này chẳng chịu nghỉ ngơi. Dần Tâm thực sự rất lo lắng, cô chưa từng gặp bệnh nhân nào ương bướng như hần ta.

Cầm hai viên nhét vào miệng hần, đôi môi mỏng hơi khô rát, sau đó liền nuốt lấy. Một sự ấm áp nào đó truyền tới tay rồi chảy vào tận đáy tim cô. Dần Tâm giật mình rút nhanh tay về, hần vẫn không động đây, dường như đã kiệt sức.

* * *

Đoàn voi hùng dũng tiến sang sông, sau nửa canh giờ trôi lội trên suối liền dừng trước làn lau sậy vượt quá chân người, Cổ Thần đã tỉnh dậy từ trước đó, chậm chậm nhảy xuống.

Dần Tâm khẽ đưa tay ra đỡ liền bắt gặp ánh mắt chán an của hần. Cô đưa mắt nhìn xung quanh, trước mặt cô là một nhóm người, dường như là một bộ tộc nào đó sống ở đây. Phụ nữ đứng trước, đàn ông theo sau. Một vài người phụ nữ phía sau còn đeo con nhỏ hay dắt theo một đứa trẻ.

Đây hẳn là một bộ tộc người Gia Rai, nhìn cách sắp xếp vị trí đứng và trang phục trên người họ, Dân Tâm liền có suy đoán như vậy. Dân tộc Gia Rai là một dân tộc tôn vinh vẻ đẹp và phẩm chất của người phụ nữ một cách sâu sắc nhất. Ở đây, khi con chết thì theo mẹ, chồng cưới thì theo về nhà vợ, con gái có quyền được chọn bạn đời của mình và đến nhà nam xin chỉ hôn. Phong tục và nét văn hóa của họ lại vô cùng đặc sắc, họ có thể nhảy múa vui vẻ bên đống lửa bất kể nam hay nữ, già hay trẻ. Trong những bữa tiệc hay ngày lễ của họ hẳn là không thể thiếu được rượu. Dân tộc Gia Rai cũng độc đáo trong nghệ thuật chơi chiêng, cồng, cạnh đó là đàn Trung, đàn Tung-nung, đàn Krông-pút. Những nhạc cụ truyền thống này gắn liền với đời sống tinh thần của đồng bào. Trang phục của họ cũng vô cùng phong phú, Thường nhật, nam đội khăn, theo lối quấn nhiều vòng trên đầu rồi buông sang một bên tai, hoặc quấn gọn ghẽ như khăn xếp của người Kinh. Khăn màu chàm. Nhìn chung nam giới Gia Rai đóng khố. Khố này thường ngắn hơn khố ngày hội, là loại vải trắng có kẻ sọc. Phụ nữ để tóc dài búi sau gáy hoặc quấn gọn trên đỉnh đầu. Trên nền chàm áo được trang trí các sọc hoa văn theo bố cục ngang thân áo ở cổ, vai, ống tay, giữa ngực, gấu áo và hai cổ tay áo. Váy là loại váy hồ quấn vào thân. Trang sức có vòng cổ, vòng tay.

Nhưng người khiến Dân Tâm chú ý nhất lại là một người đàn ông đứng ở đầu hàng. Có lẽ đã ngoài 50, ông ta chấp hai tay sau lưng, khuôn mặt mang theo nét phong trần của năm tháng. Đôi mắt híp và tia nhìn sắc xảo, khuôn miệng dày mang theo nét âm hiểm. Dáng người không quá cao, hơi thấp béo nhưng không làm mất đi vẻ nghiêm khắc và nét phong độ tỏa ra trên người ông ta. Nếu như Dân Tâm gặp ông ta tại Hà Nội, có lẽ cô đã nghĩ đây hẳn là một chủ tịch của công ty giàu có, bụng bia, dáng hơi thấp, ánh mắt đầy vết chân chim, dáng người toát ra sự xa hoa và bí ẩn. Dân Tâm cảm thán.

Nhưng từ đã, Dân Tâm chợt nhớ tới người đàn ông khi Cố Thần và Dĩ Phong kể với cô ở Tam Đảo, ông ta hẳn là Lão Gia. Cô lại nhớ tới mục đích đoàn người của hẳn ta đến đây.

Không sai. Đây chắc chắn là Lão Gia trong truyền thuyết

Đám thuộc hạ phía sau hẳn đã xuống voi, đứng thành hai hàng thẳng tắp. Dân Tâm ngo ngàng ngo dục, sau đó cũng lúng túng bước xuống, đứng cạnh Cố Thần. Hẳn nhìn sang, liền không nói gì nắm lấy tay cô. Dân Tâm cũng không định rút về, ở đây, ngoài hẳn ra tất cả mọi thứ đều xa lạ. Cô rất muốn cứ như vậy mà nắm lấy tay hẳn.

Đang suy nghĩ, Cố Thần đã dẫn cô đến trước mặt Lão Gia. Từ môi hẳn bật ra một câu nói xa lạ, hẳn là ngôn ngữ của dân tộc Gia Rai. Sau khi hẳn dứt lời, người đàn ông liền đặt một tay lên vai Cố Thần, đuôi mắt híp lại, trên môi nở nụ cười nhẹ. Tiếp đến một tràng vỗ tay vang lên. Dân Tâm đoán rằng, có lẽ Cố Thần đang nói tới chuyện về chiếc chìa khóa, nhưng ở đây đông người, hẳn là Cố Thần sẽ không nhắc đến chuyện Lão Tam lấy nó làm của riêng. Dù sao thì nơi này còn người dân, không những thế, hẳn sẽ không làm mất mặt Lão Tam tại nơi này. Đây là quy tắc trong giới, đôi khi mất đi một cánh tay hay vắng một chỗ ngồi cũng không phải là chuyện tốt. Lão Gia vốn quá hiểu sự thật này. Lão ta có thể không chế Lão Tam, nhưng chưa phải là lúc đá hẳn ta, đây là sự cân bằng, để lão ta có thể vững vàng trên ngôi vị này.

Ai cũng biết Lão Tam là người muốn lấy chiếc chìa khóa đó làm của riêng, nhưng Lão Tam không nói Lão ta cũng không mở miệng, chuyện này coi như kết thúc êm đẹp. Dân tâm vừa đưa mắt lên liền bắt gặp ánh mắt của ông ta. Ánh mắt vô cùng bình thản, không ngạc nhiên cũng không một cảm xúc chen ngang nhưng lại khiến cả người cô rùng mình, bất chợt bồn chồn lo lắng.

Một cái nhìn thoáng qua nhanh chóng. Nhưng Cố Thần bắt được ánh mắt đó, liền nói với ông ta thứ gì đó. Sau đó Lão Gia liền gật đầu và đi về phía trước. Đoàn người sau đó cũng nói đuôi theo ông ta. Đoàn người Cố Thần tiến sâu vào trong ngôi làng nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Anh Sánh Ngang Cùng Trời Đất* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.